

CROATIAN FRANCISCAN
HERALD

HRVATSKI FRANJEVAČKI
VJESNIK

TEMA BROJA

Korizma: putovanje prema Uskrsu

THIS ISSUE THEME: OUR LENTEN JOURNEY TO EASTER

40 Godina
Gospinih
ukazanja u
Međugorju

40 years of Medjugorje
Marian Apparitions

Važnost
naših
nedjeljnih
okupljanja u
crkvi

Why we gather in church?

Životna priča
**Fra Pavo
Maslać: 70
godina u
Americi**

Mi, franjevci kustodije sv. Obitelji,
pozvani smo od Gospodina
na življenje svoga kršćanskog poziva
u franjevačkom bratstvu,
jednostavnosti i duhu molitve.
Svoju franjevačku karizmu
živimo s hrvatskim iseljenicima,
njihovim potomcima i svima drugima,
s kojima smo povezani po velikodušnosti Božjoj.

To činimo, na poseban način,
župnim pastoralom, tiskanom riječi,
odgojnim programima, evangelizacijom
i drugim oblicima služenja
koji su u skladu s našim pozivom.

Hodočastimo s drugima
prema vječnoj domovini,
u kojoj će u potpunosti biti
uspostavljeno Božje kraljevstvo.

We, the friars of the Holy Family Custody,
have been chosen by God
to live our Christian calling
in Franciscan fraternity,
simplicity and prayerfulness.
We share this charism
with the Croatian immigrants,
their descendants
and all others in whose lives we share
through the generosity of God.

We do this specifically
through our parish ministry,
publications, educational programs,
evangelization efforts
and through other forms of ministry
appropriate to our calling.
We journey with others as pilgrims
making our way to the eternal kingdom
in which God's rule will be fully established.

Franjevački Vjesnik / Franciscan Herald

Službeni list Hrvatskih franjevaca u Americi i Kanadi / Official newsletter of Croatian Franciscans in North America

Uredničko vijeće /Editorial board:
fra Jozo Grbeš (kustos) fra Marko Puljic (Norval), fra
Lawrence Frankovich (West Allis), fra Stipe Renić (Montre-
al), fra Antonio Musa (Chicago)

Redakturna: fra Slavko Andelić
Uređuje: fra Antonio Musa
Odgovara: fra Jozo Grbeš

Adresa uredništva /Address
4848 S Ellis Ave
Chicago, IL, 60615
United States of America

Sadržaj

3. Str.
UVODNIK

4. str
FRANJEVAČKA ZAJEDNICA VIJESTI
Hrvatski Etnički Institut
Dijaspora.hr
Sveta misa za pobijene fratre u Chicagu

6. Str.
TEMA BROJA
THEME OF THIS ISSUE
Korizma - kružno putovanje ili putovanje prema cilju
Our Lenten journey to Easter

9. Str.
UZ GODINU SV. JOSIPA
YEAR OF ST. JOSEPH

11. Str.
40 GODINA MEĐUGORJA
40 YEARS OF MEDJUGORJE APPARITIONS

12. Str.
SVJEDOČANSTVO
Molitvenik

14. Str.
AKTUALNO / CURRENT TOPICS
Zašto se okupljamo u crkvi?
Why we gather in church?

23. Str.
ŽIVOTNA PRIČA
Fra Pavo Maslać

28. Str.
IZ ŽUPNIH ZAJEDNICA
FROM OUR PARISH COMMUNITIES
Sv. Jeronima/St. Jerome - Chicago
Srce Isusovo/Sacred Heart - Chicago
Sv. Ćiril i Metod/St. Cyril and Methodius -New York
Sv. Josip/St. Joseph - St. Louis
Srce Isusovo/Sacred Heart - Milwaukee
Sv. Augustin/St. Augustine - West Allis
Bl. A. Stepinac / Bl. A. Stepinac - Chicago
Kraljica mira/Queen of Peace - Norval
Sv. Nikola Tavelić/St. Nichoals Tavelic - Montreal

43. Str.
JOŠ PONEŠTO NAŠIH TEMA
Pogledajte Josipa

44. Str.
JOŠ PONEŠTO NAŠIH TEMA
Velika životna priča fra Ljube Krasića

47. Str.
KUTAK ZA ODMOR
For our little ones

IZDVAJAMO U ovom broju..

Dragi čitatelji!

Sjećanje na događaje i ljudi koji su hodili ovim stazama prije nas, nestalnost, ali i važnost sadašnjeg trenutka te duhovnost koja čuva dušu od tjeskobe, sve je to dio našeg Fra-njevačkog Vjesnika iz broja u broj.

U ovom Vjesniku dijelimo s vama sjećanje na 40 godina Međugorskih ukazanja, razmišljanje o korizmi, svećeništvu, važnosti okupljanja u crkvi, priča o svjedočanstvu jednog života kroz molitvenik itd.

Dok s vama dijelimo tekstove koji imaju i snagu i dubinu, želimo s vama otkrivati ljepotu Božje načočnosti u vremenima sumnja i žrtvovanja istine u koju vjerujemo.

Poziv nas kršćana jest slijediti i svjedočiti Istini, a Istina jest Krist. Kada god za Istinu žrtvujemo, za Krista žrtvujemo, kad god za Istinu svjedočimo za Krista svjedočimo. Neka i ovaj naš Vjesnik bude tome i prilog i snaga.

Dear Readers!

The memory of events and the people who walked these paths before us, the instability and the importance of the present moment, the spirituality that keeps the soul from anxiety, are all part of our Herald.

In this edition of HERALD, we share with you the memory of 40 years of Medjugorje, reflections on Lent, the priesthood, the importance of gathering in the church, the testimonial of a life through a prayer book, as well as many other inspiring topics.

As we share with you texts that have both strength and depth, we want to discover with you the beauty of God's presence in times of doubt and the sacrifice of truth

The calling of us Christians is to follow and bear witness to the Truth, and the Truth is Christ. Whenever we sacrifice for the Truth, we sacrifice for Christ, whenever we testify for the truth, we testify for Christ. May this HERALD be a contribution and a source of strength.

Grateful for every one of you,

fra Jozo Grbeš

ofm Kustod/Urednik

HRVATSKI ETNIČKI INSTITUT

ČUVAMO VRIJEDNA
SVJEDOČANSTVA NAŠE
NARODNE POVIJESTI U
SJEVERNOJ AMERICI

Na prostorima Amerike i Kanade već odavna žive i rade generacije i generacije naših iseljenika i njihovih potomaka. Životnu priču tih ljudi, njihove patnje, stradanja i nadanja od zaborava želi sačuvati Hrvatski etnički institut koji djeluje pri samostanu sv. Ante u Chicagu, središtu hrvatskih franjevaca u Sjevernoj Americi već više od 45 godina, još od 1975. godine.

U proteklih nekoliko godina Institut je pristupio detaljnoj obradi i digitalizaciji svoje građe i kao rezultat imamo mnoštvo materijala koje će biti zanimljivo kako istraživačima tako i svima onima drugima koje zanima povijest Hrvata u Sjevernoj Americi.

Ukoliko imate u svojim obiteljima i u svojim zajednicama materijala koji bi bili zanimljivi Institutu, javite nam se kako bismo zajedno sačuvali sjećanje na ono što smo mi i generacije prije nas činili ovdje u Americi i Kanadi.

NOVOREĐENI PROSTORI HRVATSKOG ETNIČKOG INSTITUTA ČEKAJU SVOJE POSJETITELJE. MEĐU GRAĐOM OSOBITO IZDVAJAMO DETALJNU, UREĐENU I DIGITALIZIRANU OSTAVŠTINU NAŠIH POKOJNIH FRATARA KOJI SU KAO DUŠEBRIŽNICI SLUŽILI NAŠ NAROD U SJEVERNOJ AMERICI.

CROATIAN ETHNIC INSTITUTE

PRESERVING THE STORIES
OF OUR PEOPLE IN
N. AMERICA

Generations and generations of Croatian emigrants and their descendants have been living in America and Canada for a long time. The Croatian Ethnic Institute, which has been operating at the Croatian Franciscan Monastery in Chicago since 1975, wants to preserve the stories of these people, their hopes and their sufferings.

In the past few years, the Institute has conducted the detailed processing and digitization of its material and as a result we have a lot of content that will be interesting to researchers and all others interested in the history of Croats in North America.

If you have material in your families and communities that would be of interest to the Institute, let us know so that together we can preserve the memory of what we and generations before us did here in America and Canada.

WEB PORTAL WWW.DIJASPORA.HR

Hrvatski Etnički Institut je nakon dugo vremena pokrenuo i izdavačku djelatnost preko internet platforme www.dijaspora.hr gdje možete pronaći mnoštvo sadržaja koji se tiče našeg iseljeništva sa svih strana svijeta. Ukoliko želite i svoju priču ili priču iz svoje zajednice uključiti u sadržaj ovoga web portala, javite se uredniku na urednik@dijaspora.hr

WEBSITE WWW.DIJASPORA.HR

Croatian Ethnic Institute has launched a website www.dijaspora.hr where you can find of content from all sides of Croatian diaspora, including our community here in North America. If you wish to share your story, or the story from your local community with everybody who visits this website please contact the editor by emailing him at urednik@dijaspora.hr

PRENOSIMO SA DIJASPORA.HR

Najveću tvornicu tamburica na svijetu utemeljio je Ivan Hlad – čak 1917. godine! "Čast nam je ovime predstaviti našu VELIKU i MODERNU tvornicu, u kojoj izrađujemo sve vrste tambura, po modernom i znanstvenom sustavu", piše u publikaciji "Almanak i statistika južnih Slavena u Sjedinjenim Državama", koja je izdana 1927. u Chicagu.

Pronašli smo pismo Hrvata koji je 1907. došao u Chicago: "Radio sam za četiri dolara tjedno. Naša radnja bila je utemeljena još 1917. godine u Chicagu, pod imenom: PRVA HRVATSKA TVORNICA TAMBURA I TISKARA NOTA U CHICAGO, ILL. IVAN HLAD vlasnik, te je bila uvijek NAJPRIZNATIJA i NAJPOZNATIJA među našim narodom u Americi. Da ovo potvrđimo, najbolji nam je dokaz, da se je naša radnja u ovako kratkom vremenu razvila u VELIKU i MODERNU TVORNICU, tako da je danas naša tvornica i proizvodnja tambura, NAJVEĆA NA CIJELOME SVIJETU. Mi danas poslujemo s najviše tamburaša u Americi, te imamo više od dvije tisuće pohvalnica i priznanja od tamburaških društava i pojedinaca, diljem cijele Amerike.

Naša tvornica je snabdjevana s najmodernijim strojevima i spravama, a zapošljavamo samo vješte i sposobne radnike. Sva proizvodnja tambura jeste pod upravom i nazorom gosp. Ivana Hlada, koji si je sa svojom vještinom i znanjem, u izradbi tambura, stekao najveće priznanje među našim narodom u Americi. Mi imamo uvijek gotovih tambura na skladištu, te smo ih kadri otposlati, čim narudžbu primimo. Mi isto izrađujemo gusle, najbolje vrsti, te smo uvijek spremni poslati naš cjenik gusala, svakome na zahtjev – badava. Naše tambure su potpuno garantirane, te ako naručitelj – nakon primitka – nije zadovoljan sa izradbom ili glasom, mi je primamo natrag u tamburu na zahtjev naručitelja, te računamo. Naša tvornica jeste jedina danas, i koja je kadra dati ovakvo jamstvo.

Naša tvornica je isto spojena s izdavanjem svih vrsti tamburaških nota. Ovaj odjel imade pod svojom upravom gosp. A. Franić, koji je danas najpriznatiji sa svojom vještinom i glazbenim znanjem, među našim tamburašima u Americi. Majstorsko znanje gosp. Hlada i glazbeno znanje gosp. Franića, spojeno je sada ujedno, I radi toga mi smo u stanju dati tamburašima: NAJBOLJE TAMBURE I NABOLJE UDEŠENE KOMADE za tambure. Gospoda Hlad i Franić su isto izumili jednu novu spravu, koja se postavi u tamburu, te koja pojačava gals tambure za 65%. Ista sprava se zove MASTER TONE AMPLIFIER, a postavljamo je u zamjenu za drugu tamburu, ili vraćamo novac, zato posebno."

Sva pisma, novac ili money ordere, treba slati na: TAMBURITZA MANUFACTURING CO.
Fort Recovery, Ohio

MISA ZA POBIJENE FRATRE U CHICAGU

U Sjedinjenim Američkim Državama i Kanadi već više od stotinu godina djeluju hrvatski franjevci koji pastoralno skrbe o generacijama hrvatskih iseljenika i njihovih potomaka. Kao dio Hercegovačke Franjevačke Provincije oni su ujedinjeni u Hrvatsku franjevačku kustodiju Svetе Obitelji sa sjedištem u Chicagu. Upravo je u samostanu sv. Ante u Chicagu, u utorak, 9. veljače, 2021. obilježena 76. godišnjica stradanja naše nevino pobijene braće s kraja i poslije Drugoga svjetskoga rata. U predvečerje blagdana Bl. Kardinala Stepinca, u čijem su imenu ujedinjene brojne i velike žrtve Crkve u Hrvata, večer je započela čitanjem imena svih pobijenih franjevac Hercegovačke franjevačke provincije.

Program je nastavljen slavljem svete mise koju je predslavio o. kustos fra Jozo Grbeš, u koncelebraciji s o. gvardijanom fra Nenadom Galićem i braćom iz samostana te fratrima koji služe na hrvatskim župama u Chicagu. Prigodnu propovijed uputio je fra Antonio Musa, a pod misom su čitali i pjevanje predvodili naši bogoslovi na studiju u Chicagu. Fratrima i časnim sestrarama se pridružio i vjerni Božji puk te je ovo molitveno zajedništvo i zahvalno sjećanje na našu nevino pobijenu braću postalo događaj cijele hrvatske katoličke zajednice u Chicagu.

Unadi da će naša braća uskoro biti uzdignuta na čast oltara i od Crkve biti priznati mučenici ma za vjeru, mi već sada izručujemo svoje molitve njima i uzdajući se u njihov zagovor molimo se Bogu za kojega su oni umrli da budemo dostojni zvatih se njihovim sinovima i kćerima.

HOLY MASS FOR OUR KILLED BROTHERS

Croatian Franciscans have been active in the United States and Canada for more than a hundred years, pastorally caring for generations of Croatian emigrants and their descendants. As part of Franciscan Province of Herzegovina, they are united in the Croatian Franciscan Custody of the Holy Family based in Chicago. On Tuesday, February 9, 2021, Franciscan community gathered in St. Anthony chapel to remember the 76th anniversary of the suffering of our innocently killed brothers who were executed at the end and after World War II. On the eve of the Feast day of Bl. Cardinal Stepinac, in whose name the numerous and great sacrifices of the Church in Croatia are united, this evening began with reading the names of all the martyred Franciscans of the Herzegovinian Franciscan Province.

The program continued with the celebration of the Holy Mass, which was presided over by custos Fr. Jozo Grbeš, in concelebration with Guardian Fr. Nenad Galić and the brothers from the monastery and the friars who serve at Croatian parishes in Chicago. The homily was given by Fr. Antonio Musa. Music and readings were done by our seminarians who live in Chicago friary. The friars and nuns were joined by the faithful people of God, and this communion of prayer and grateful remembrance of our innocently killed brothers became an event of the entire Croatian Catholic community in Chicago.

In the hope that our brethren will soon be exalted to the honor of the altar and be recognized by the Church as martyrs for the faith, we are already handing out our prayers to them and trusting in their intercession we pray to the God for whom they died.

Raspontrenutka

fra Janko Bubalo

..u čast braću našoj

Kap

Po kap

Kapa Povijest

U rumeni ponor Vječnosti.

A Brijeg moj umiva stopala svoja

U ruju Pepela bratskog i Zore.

Hrast, oškropšen krvaju, i Gospa,
Ona u plavom, širokobriješka,
Nad Brijegom na strazi stoe.

Prijateſj, koji to nije,
Koji podločava cvjetove moje

I moje kamenje

I stopala zemlje,

Savija trubu od korova i

Zlokobno mi prijeti žderanjem djece.

I, nerođene!

No, moji su snovi troplet

Od inja, sunca i trave!

Budućnost se rascvjetava ko bočun naranče

U ruci nevinih zemlje Hercegove. Jer:

Vrijeme je žrvanj u kojem i ono se melje

I truje se sokovima brašnica svoje.

U mojoj zemlji cvijet je na Kamenu začet!

Na njegovu dlanu Hrast i Gospa stoe,

Nad posvećenim Pepelom vjetrove lome.

A, vrijeme kapje
u beskraj.

POBIJENI HERCEGOVACKI FRANJEVCI

1942. – 1945.

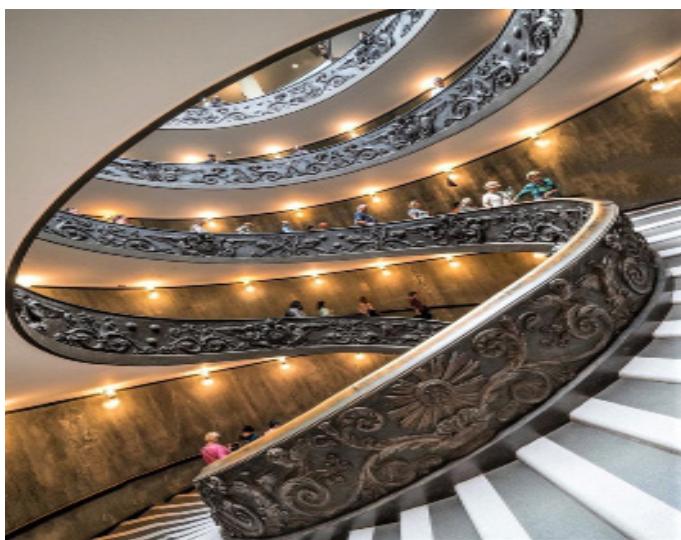
Široki Brijeg – mirovina	Široki Brijeg – samostan	Mostarski Gradec
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Mostar	Oršić	Plaški
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Čitluk	Đakovo	Mostar
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Medugorje	Zagreb	Caprija
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Fr. Franjo Špoljaš Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Matko Radić Fr. Matko Radić	Fr. Josip Šimac Fr. Josip Šimac
Pobili ih jugokomunisti:	1942.: 1	1944.: 1
	Fr. Široki Brijeg: 24	Fr. Čitluk: 3
	Fr. Macelj: 3	Fr. Kocern: 2
	Fr. Medugorje: 1	Fr. Zagreb: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Đakovo: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Kaptol: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1
	Fr. Šibenik: 1	Fr. Šibenik: 1
	Fr. Split: 1	Fr. Split: 1
	Fr. Dubrovnik: 1	Fr. Dubrovnik: 1
	Fr. Mostar: 1	Fr. Mostar: 1

KORIZMA: KRUŽNO PUTOVANJE ILI PUTOVANJE PREMA CILJU

Početkom mjeseca ožujka u mnogim dijelovima Kanade zima je još uvijek u punoj snazi. Temperatura se zna spustiti jako nisko, a snijeg može u jednom danu zatrpati ulice i trgove. Ipak, očito je da se dani produžuju te da još nećemo dugo čekati do početka proljeća. I u najhladnijoj zimi dobro znamo da se bliži toplije vrijeme. Godina ima svoj ciklus, svoj ritam, svoja četiri godišnja doba. Crkva ne prati ritam godine na isti način kao što to čini svjetovni kalendar, iako postoje neke sličnosti.

I crkveni i građanski kalendar broji tjedne, mjesecu i godine jer je njihov protok uvjetovan objektivnom, astronomskom stvarnošću: kruženje Zemlje oko Sunca (godina), kruženje Mjeseca oko Zemlje (mjesec). No broj dana u tjednu (7) nije određen kretanjem nebeskih tijela, već kulturom i tradicijom. Tako smo sedmodnevni tjedan naslijedili iz židovstva. U Knjizi Postanka je opisano stvaranje svijeta u sedam dana. Taj ritam je određivao život Izraelskog naroda. Preko kršćanstva ga je usvojila europska kultura, a preko nje i cijeli svijet. Razlika između građanskog i crkvenog kalendara jest i u funkciji. Građanski kalendar služi praćenju vremena: da utvrdimo datum kada se neki povijesni događaj dogodio ili kada se nešto treba uskoro dogoditi. Crkveni kalendar pak prati liturgijsku godinu koja se spominje ključnih događaja iz povijesti spasenja.

Korizma u tom godišnjem ritmu ima osobito mjesto. Početak korizme – Pepelnica privlači mnoštvo vjernika koji žele primiti pepeo na svoja čela kao znak prolaznosti, obraćenja, pokore... Mogli bismo reći da svijet ima Novu godinu kao trenutak nade i dobrih odluka, a mi vjernici imamo korizmu. U njoj prepoznajemo novu šansu da nešto učinimo u svom duhovnom životu. Netko će se odreći pušenja, netko će više moliti, netko će dati doprinos za nastrandale od potresa. Ipak, korizmu bismo mogli promatrati i na malo drukčiji način. Za to nam može pomoći i jedan dobro poznati primjer iz arhitekture.

Radi se o spiralnom stubištu Vatikanskih muzeja koje je jedno od najfotografiranih stubišta na svijetu. Projektirao ga je Giuseppe Momo 1932. godine. Izvedeno je od kovanog željeza u dvostrukoj spiralni. Jedno stubište ide gore a drugo dolje. Hodajući tim velikim spiralnim stubištem posjetitelji se uspinju od razine ulice sve do glavne razine Vatikanskih muzeja. U muzeju se nalaze neka od najznačajnijih djela antičke i renesansne umjetnosti. No, unatoč svim vrhunskim umjetničkim djelima koja su izložena u vatikanskim muzejima, jedno od najljepših djela je spiralno stubište koje je sastavni dio zgrade muzeja.

Ovo stubište svoje posjetitelje ne vodi samo u krug, nego ih vodi i na jednu višu razinu. Tako nas i korizma treba povesti na jednu višu razinu u našem odnosu s Bogom. Iako se korizma ponavlja svake godine, trebali bismo svaki put doživjeti iskorak na našem duhovnom putu prema Bogu. Kako bi mogao izgledati taj duhovni iskorak? Kako možemo rasti u našem odnosu s Isusom?

Nitko se nije rodio s vjerom. Naš odnos s Bogom raste i razvija se, a za to treba vremena, baš kao i u bilo kojem drugom odnosu. Svatko prolazi kroz niz faza ili stupnjeva duhovnog rasta. Vrhunac tog procesa je zrela odluka i osobna posvećenost Isusu Kristu, svjesna odluka živjeti kao Isusov učenik. Ove faze ili stupnjevi opisuju naš odnos s Bogom: 1) Rast u povjerenju, 2) Radoznalost za nešto više, 3) Otvorenost za promjene i rast, 4) Duhovno traženje, 5) Biti svjesni sljedbenik, Isusov učenik.

Prvi stupanj – Rast u povjerenju

Prva faza na putovanju osobe do zrele vjere jest rast u povjerenju. Kod male djece povjerenje se treba razvijati prirodno i nesvesno dok djece otkrivaju da mogu vjerovati svojim roditeljima i drugim važnim odraslim osobama. Djeca se oslanjaju na to povjerenje kako bi prihvatali ono što ih roditelji i drugi autoriteti uče o Bogu. Kod starijih osoba to povjerenje se možda nikada nije do kraja razvilo, možda je bilo iznevjereno ili se nije prenijelo na iskustvo s vjerskom zajednicom. U svakom slučaju, nastavak duhovnog rasta ovisi o uspostavljanju osjećaja povjerenja u vjersku zajednicu i njezine priпадnike. Glavno pitanje u ovoj fazi je: "Mogu li vjerovati drugima?"

Dруги stupanj - Radoznalost za nešto više

U drugoj fazi počinjemo postavljati pitanja o vjeri i životu. Možemo biti znatiteljni o različitim detaljima vjere, o crkvi ili nekim vjerskim tradicijama, o tome kako vjera "djeluje" u životima drugih ljudi, o odnosu pojedinca s Isusom Kristom. Razgovarat ćemo o tim pitanjima s osobom ili grupom u koje imamo povjerenja. To će biti na način koji nije osoban nego je više teoretski. Takva rasprava može poprimiti oblik debate "za i protiv". U ovoj fazi zapravo nismo spremni te nove informacije primjeniti na svoj vlastiti život; još nismo spremni rasti ili se mijenjati. Ipak, ako se na odgovarajući način zadovolji ova znatitelja onda se otvara prostor za daljnji rast. Glavno pitanje u ovoj fazi je: "O čemu se tu zapravo radi?"

Treći stupanj - Otvorenost za promjene i rast

Na trećem stupnju počinjemo shvaćati (ponekad nevoljko, a možda i s nekim strahom) da se trebamo ili želimo promijeniti. Neki mogu biti pozitivno uzbuđeni zbog ovog otkrića, ali neke može uplašiti ono nepoznato; nekima može biti neugodno zbog mogućnosti da je ono na što su se do sada oslanjali bilo pogrešno ili nedovoljno dobro. Ulazak u nepoznato znači odustajanje od iluzije da smo dovoljni sami sebi. Počinjemo učiti kako vjerovati drugima. Glavno pitanje u ovoj fazi je: "Mogu li se promijeniti i želim li se uopće mijenjati?"

Cetvrti stupanj - Duhovno traženje

Na četvrtom stupnju smo riješili neke od svojih početnih sumnji i odlučili smo krenuti dalje u potrazi za dubljom, zrelijom vjerom. Ova faza nije isto što i puka znatitelje. Ona je više od toga. Pitanja su manje teoretska, a više osobna. Ova faza pretpostavlja da je smo odlučili da je novi život dublje, aktivnije vjere mogući i poželjan; ali također shvaćamo da biti Isusov sljedbenik nosi sa sobom stvarne i ozbiljne posljedice. To zahtijeva odluke koje mogu zauvijek promijeniti naš život. Sada je glavno pitanje: "Je li ovo ispravno za mene?"

Petи stupanj – Biti svjesni sljedbenik, Isusov učenik (I)

Peti stupanj karakterizira svjesna i namjerna odluka da živimo kao sljedbenici, učenici Isusa Krista. Ovaj izbor je sličan onom što ga je napravio trgovac iz Evanđelja kada je prodao sve što je imao kako bi kupio jedan lijepi, dragocjeni biser (Mt 13,45-46). U ovoj smo se fazi obvezali ne samo na ideju da budemo Isusovi sljedbenici-učenici, već i na to da već praktično živimo kao Isusovi sljedbenici-učenici. Ta odluka ima snagu da mijenja život. Ona može zahtijevati značajno prilagođavanje svog načina života, svojih vrijednosti i prioriteta. U početku je ovaj novi način života popraćen velikim entuzijazmom. Unatoč tome potrebna je podrška (a često i strpljenje) obitelji, prijatelja i vjerske zajednice.

Biti svjesni sljedbenik, Isusov učenik (II)

Šesta faza je razdoblje prilagodbe. Kako život donosi nove izazove, trudimo se naći ravnotežu između mnogih briga i odgovornosti koje se mogu natjecati - ili čak sukobiti - sa željom i već učinjenim koracima da živimo kao Isusovi sljedbenici-učenici. Možemo zaključiti da samo neki, doista

iznimni ljudi mogu uspjeti provesti u život sve ono čemu su se nadali. Potrebno nam je jako puno strpljenja, ohrabrenja i podrške naše vjerske zajednice (redovničke obitelji, župe, duhovnog pokreta) kojoj pripadamo kako bismo se mogli nositi s ovim novim izazovom. Opasnost je da odustanemo od preuzetih obveza ili da se obeshrabrimo zbog neuspjeha. Sada je glavno pitanje: "Kako da to učinim?"

Biti svjesni sljedbenik, Isusov učenik (III)

Ovo je posljednja faza u putovanju osobe do zrele vjere, zrelog odnosa s Bogom. Ova faza predstavlja proces sazrijevanja. S vremenom i životnim iskustvom otkrivamo kako uravnotežiti ili integrirati svoju viziju 'biti Isusov sljedbenik-učenik' s brigama i odgovornostima svakodnevnog života.

U ovoj fazi pronalazimo način kako živjeti s paradoxom potreba koje se natječu jedna s drugom, s vrijednostima koje se sukobljavaju i s pitanjima koja su neodgovorena. Sve više i više želimo ponovo otkriti i usvojiti ono što smo davno prije već naučili. Sada je u središtu pogleda ona velika životna perspektiva: vrijednosti koje traju, istine najviše razine i konačan cilju odnosa s Bogom.

Ova posljednja faza se uspoređuje s kasnjijim fazama braka, kada su djeca odrasla ili kada su muž i žena već ušli u mirovinu. Iako tada dolaze novi izazovi, bračni odnos će trajati i cvjetati ako su muž i žena kroz godine prakse naučili kako ugodno živjeti zajedno i prilagoditi se jedno drugome.

Konačni cilj korizme je slavlje Isusovog uskršnja. Radost zbog Isusove pobjede na grijehom i smrću možemo u punini doživjeti tek ako smo se na Njegovu riječ odrekli samih sebe, uzeli svoj križ i pošli za njim. Sv. Franjo Asiški je na brdu La Verna 1224. godine molio „da osjetim u duši i na tijelu, koliko god je to moguće, onu bol što si je ti, slatki Gospodine, podnio u vrijeme svoje pregorke Muke... i da osjetim u svome srcu... onu neizmjernu ljubav kojom si ti, Sine Božji, gorio da dragovoljno podneseš toliku muku za nas grešnike.“ Sv. Franjo je doista i osjetio djelić Isusove muke te je zadobio stigme - Isusove rane na svom tijelu.

Plodovi naše korizmene čežnje za Bogom mogu biti: zrela vjera, spremnost dijeliti radost vjere s drugima, želja da tražimo i živimo Božju volju, žarka molitva, želja za bogoslužjem, spremnost svjedočiti Evangeline - Radosnu vijest, zauzimanje za probleme nepravde, ljubav prema Crkvi, radosno služenje, glad za napredovanjem u poznavanju svoje vjere, velikodušnost u darivanju, spremnost odgovoriti na duhovni poziv, briga o siromašnima...

Sve ove plodove vjerojatno nećemo moći prepoznati u sebi već ove godine, ali ako smo barem i malo uspjeli napredovati u naslijedovanju našega Gospodina Isusa Krista, onda našu korizmu 2021. godine možemo smatrati dobitkom.

Piše: fra Stipe Renić, Montreal

LENT: JOURNEYING IN THE CIRLES OR TRAVELING FORWARD

At the beginning of March in many parts of Canada the winter is still in full force. The temperature can drop incredibly low, and snow can cover the streets and squares in one day. However, it is obvious that the days are getting longer, and we will not have to wait much more until the arrival of spring. Even in the coldest winter, we know very well that warmer weather is approaching.

The year has its cycle, its rhythm, its four seasons. The Church does not follow the rhythm of the year in the same way as the secular calendar does, although there are some similarities. Both the ecclesiastical and civil calendars count weeks, months, and years because their flow is conditioned by objective, astronomical reality: The Earth's orbit around the Sun (year), the Moon's orbit around the Earth (month). But the number of days in a week (7) is not determined by the movement of celestial bodies, but by culture and tradition. So, we inherited the seven-day week from Judaism. The Book of Genesis describes the creation of the world in seven days. That rhythm determined the life of the people of Israel. It was adopted by the European culture through Christianity, and through it by the whole world.

The main difference between the civil and church (liturgical) calendars is also in function. The civic calendar serves to keep track of time: to determine the date when a historical event happened or when something should happen soon. The church calendar, on the other hand, follows a liturgical year that commemorates the key events in the history of salvation. The ecclesiastical or liturgical year begins on the first Sunday of Advent and ends with the solemnity of the Christ the King. The liturgical year consists of Christmas time (with Advent as preparation), Easter time (with Lent as preparation) and Ordinary time. The rhythm of the liturgical year is often depicted as a circle divided into smaller parts of which the Ordinary time takes the largest part. Lent has a special place in this annual rhythm. The beginning of Lent - Ash Wednesday attracts many faithful who want to receive the ashes on their foreheads as a sign of fragility of life, conversion, penance... We could say that the world has the New Year as a moment of hope and good resolutions, and we believers have Lent. In Lent we recognize a new chance given to us for the benefit of our spiritual life. Some will give up smoking, some will pray more, some will contribute to the victims of the earthquake.

However, we could observe Lent in a slightly different way. An example from architecture can help us with that. The spiral staircase of the Vatican Museums, which is one of the most photographed staircases in the world, can give us a lesson in spiritual life. It was designed by Giuseppe Momo in 1932. It was made of wrought iron in a double spiral. One staircase goes up and the other down. Walking down this large spiral staircase, visitors ascend from street level all the way to the main level of the Vatican

These two staircases not only lead their visitors into the circle but also take them to a higher level. Thus, Lent should also take us to a higher level in our relationship with God. Although Lent is celebrated repeatedly year after year, every Lent we should experience a one step forward on our spiritual journey towards God. What might that spiritual breakthrough look like? How can we grow in our relationship with Jesus? No one was born with faith. Our relationship with God needs to grow and develop, and it takes time for that, just like for any other relationship. Everyone goes through a series of stages of spiritual growth. The culmination of this process is a mature decision and personal commitment to Jesus Christ, a conscious decision to live as a disciple of Jesus. These stages describe our relationship with God: 1) Learning to Trust, 2) Curious to Know More, 3) Opening to Change and Growth, 4) Spiritual Seeking, 5) Intentional Discipleship.

First Threshold - Learning to Trust

The first stage in a person's journey to faith is learning to trust. In young children, trust should develop naturally and unconsciously as they learn to trust parents and other important adults. They rely on this trust to accept what parents and authority figures teach them about God. In older persons, this trust in others may never have completely developed, was betrayed, or did not transfer to their experience in the faith community. For some adults, trust is difficult because what they learned about faith as a child doesn't make sense to them as an adult. Others may lack trust because they feel that faith was used to control them as a child or young adult. In any case, continuing to grow toward fuller discipleship depends on establishing or re-establishing a sense of trust in the faith community and its members. The main issue in this stage is, "Can I trust you?"

Second Threshold - Curious to Know More

A person begins to ask questions related to faith and life. They may be curious about various aspects of faith, about the church or religious traditions, about how faith "works" in other peo-

TEMA BROJA / THEME OF THIS ISSUE

ple's lives, about an individual's personal relationship with Jesus Christ. They will explore these questions and concerns with a person or group they have learned to trust in a kind of casual, theoretical, or impersonal way. The discussion may take on some aspects of a "pro and con" debate. At this stage, a person is not really ready to apply new information to their own lives; they are not yet ready to grow or change (ie, to be transformed), but if it is adequately addressed this curiosity sets the stage for further growth. The main issue in this stage is, "What's this all about?"

Third Threshold - Opening to Change and Growth
This is the stage at which an individual begins to realize (sometimes reluctantly, and perhaps with some fear) that they need or want to change and grow. This is the stage at which they realize that the information, opinions, and beliefs (the faith) they have relied upon so far in life don't adequately answer the important questions as they now encounter and understand them. Some persons may be excited about this discovery, but some may be frightened by the unknown; some may be embarrassed by the possibility that what they have relied on so far has been "wrong" or inadequate. Entering the unknown means giving up the illusion of self-sufficiency, which is one of the conventional earmarks of adulthood, and learning to trust others. The main issue at this stage is, "Can I change, and do I want to change?"

Fourth Threshold - Spiritual Seeking

An individual has resolved some of their initial doubts and has decided to move on in their quest for a deeper, more mature adult faith. This stage is different, and much more intentional, than mere curiosity. An individual's questions and concerns are much less casual, less theoretical, and more personal. This stage assumes that an individual has decided that a new life of deeper, more active faith is both possible and desirable; but they have also realized that being a disciple has real and serious implications—it requires decisions which change one's life forever. At this stage, an individual is looking for more information and assurance; they want to know exactly what being a disciple means in a concrete and real way. The main issue now is, "Is this right for me?"

Fifth Threshold - Intentional Discipleship (I)

The fifth stage is characterized by a deliberate and intentional decision to live as a disciple of Jesus Christ; this is a choice similar to the widow in the Gospel who sells everything in order to purchase the pearl of great price (Matthew 13:45-6). At this stage, a person has made a positive commitment not just to the idea of being a disciple, but to actually living as a disciple. This is a life-changing decision which may require a significant adjustment in one's vision, values and lifestyle. Initially, this new way of living is accompanied by great enthusiasm and determination, but nonetheless requires the support (and sometimes the patience) of family, friends and the faith community.

Intentional Discipleship (II)

The next stage is a period of adjustment. As life moves on, an individual struggles to balance other concerns and responsibilities which may compete –or even conflict–with their desi-

Gospodine, za tvojim ču križem poći i danas.

*Neće me zaustaviti ni strahovi što se skupljaju u dubinama mojega srca
ni moja slabost što me tjera da ostanem uvijek onde gdje je ugodno.
Ja znadem da bez tvog križa ne mogu naprijed.*

Pomozi mi kada moje snage malakšu.

*Podaj mi snage kada se srce umorno predā, a ruke držtave usahnu.
Neka me to tvojeg križa nosi vjera koja pomici planine.*

Gospodine, za tvojim ču križem kamo god me to odvelo.

*Neću se predati ni onda kada se mojim snovima to čini daleko i strano
i kada moje slabe oči ne vide više puta koji vodi naprijed.
Ja znadem da i tada ti vodiš moje korake.*

Podaj mi da te slijedim nepodijeljena srca.

*Neka moje misli uvijek pripadaju tebi, a moji uzdasi neka budu pred tobom.
Neka se moja molitva kao najmirisniji tamjan uzdiigne pred tvoje lice,
tvoje sveto lice, kravo i popljuvano, na križu izmučeno.*

Gospodine, za tvojim ču križem jer je u njemu jedinome pobjeda.

*I dok mi sa svih strana svijet nudi svoja rješenja,
u meni raste spoznaja da bez tvoje blizine ne mogu naprijed.
Tvoj križ jedini je put prema Uskrsnuću,
tvoj križ jedina je staza u život,
u njemu je nada i vječnost.*

re and effort to live as a disciple of Jesus; they may conclude that only the truly exceptional person can manage to live as fully and completely as they had hoped. This is not unlike the adjustment the early Christian community had to make once it discovered that Jesus was not returning as soon as they had expected. The danger is that one's vision and values as a disciple get postponed, compromised or compartmentalized—separated from the rest of life. The individual needs the continued patience, encouragement and support of the faith community to cope with this new challenge without losing commitment or being discouraged by guilt. The main issue now is, "How do I do this?"

Intentional Discipleship (III)

This is the final stage in a person's journey to discipleship; it represents a process of resolution and maturation. With time and experience, the disciple learns to balance or integrate their vision and values as a disciple with the concerns and responsibilities of everyday life. In many cases, this occurs largely as the urgency of everyday responsibilities begins to recede; the older individual has more time and energy to contemplate and practice the values and habits of discipleship. In this stage an individual learns to live more comfortably and constructively with the paradox of competing needs, conflicting values and unanswered questions. More and more, the disciple is interested in re-learning or re-appropriating what they have learned before; now the focus

is on the "big picture" – sustaining values, ultimate truths, and the final goal of discipleship.

The goal of Lent is to celebrate the resurrection of Jesus. The joy of Jesus' victory over sin and death can only be fully experienced if we have followed His words, taken up our cross and followed him. On the hill of La Verna in 1224, St. Francis of Assisi prayed "that I may feel in my soul and body, as much as possible, the pain which you, sweet Lord, endured during your bitter Passion... and to feel in my heart that immeasurable love with which you, the Son of God, burned to willingly endure so much torment for us sinners." St. Francis did experience a part of Jesus' suffering and in that process, he received the stigmas on his body – the wounds of Jesus.

The fruits of our Lenten longing for God can be mature faith, willingness to share the joy of faith with others, desire to seek and live God's will, fervent prayer, desire to worship, willingness to witness to the Gospel - the Good News, attend the issues of justice, love for the Church, joyful service, hunger to learn more about one's faith, generosity in giving, readiness to discern to the spiritual vocation, loving care for the poor... Most likely we will not be able to recognize all these fruits in ourselves this year, but if we have managed to make at least a small progress in following our Lord Jesus Christ, then we can consider our Lent in 2021 as a certain gain.

Fr. Stipe Renić, Montreal

RAD NA NJIVI GOSPODNEJOJ PO UZORU NA SV. JOSIPA

Na prvim stranicama Biblije nalazimo zapisane sljedeće riječi: „U znoju lica svoga kruh svoj češ jesti dokle se u zemlju ne vratиш: ta iz zemlje uzet si bio – prah si, i u prah češ se i vratiti.“ (Post 3, 19)

Vjerujem da je više-manje svima poznata ova priča o Adamu i Evi i o posljedicama pada čovječanstva u grijeh. Umjesto da uživa u blagodatima suživota sa svojim Stvoriteljem, čovjek to konstantno odbija, svjesno ili nesvjesno. Odbijanjem Boga i prvotnog Božjeg plana čovjek je u potpunosti izložen posljedicama svoga čina. Da bi preživio on tako svakodnevno mora uložiti puno truda, rada i znoja, a ponekad i krvi. Premda ovi gore navedeni biblijski redci zvuče kao nešto negativno, i k tome znajući da jesu posljedica nečega negativnoga, ipak rad sam po sebi nije prokletstvo. On je naše trenutno stanje, ali i stanje po kojem čovjekov života biva posvećen. Budući da nam blaženo stanje prije grijeha nije poznato ovo je trenutno najbolje što imamo. Nadalje, rad je blagoslovjen – sam Bog je radio šest dana dok je stvarao svijet, a potom sedmi dan odmarao. A vrhunac svega je Utjelovljenje Boga u oblicu čovjeka koji je i sam radio.

Isus je sigurno za vrijeme svoga ovozemaljskog života, najprije učeći od sv. Josipa, a potom i sam, provodio svoje dane prije početka javnog djelovanja radeći i tako zarađivao za kruh svagdašnji. Tako da je i rad medalja s dvije strane. Kao i u svemu potrebna je ravnoteža između rada i odmora. Svako zvanje i zanimanje je posebno i specifično na svoj na-

čin. Neka zahtijevaju više tjelesne snage dok druga traže više intelektualne snage, a neki su kombinacija snage i intelekta. Među svim tim raznolikostima jedno se zvanje na poseban način izdvaja i zauzima posebno mjesto na listi svih zvanja i zanimanja - svećeništvo.

Rad na njivi Gospodnjoj. Rad u vinogradu Gospodnjem. Rad za kruh i vino - onaj isti kruh koji u proslavi euharistijske žrtve postaje Presveto Tijelo Gospodina našega Isusa Krista i ono isto vino koje u toj istoj euharistijskoj proslavi žrtve postaje Predragocjena Krv Gospodina našega Isusa Krista. Taj poziv i to zvanje i zanimanje zahtjeva svakodnevni rad gdje nema nekog propisanog vremena za odmor, jer je to služenje od 0-24. A rad je i tjelesan i intelektualan i duhovan. Svećeništvo je posebna kategorija jer tu pripadaju samo pozvani i od Boga odabranii. Svećenikova služba je takva da zahtijeva potpunu pripadnost Bogu kako bi se uspješno izvršila misija koja je određena za pojedinog svećenika. Međutim važnost nije samo na pojedinačnom poslanju nego u zajedništvu s cijelom Crkvom, kako ovozemaljskom - narodom Božjim i braćom svećenicima, tako i nebeskom – sa svim stanovnicima nebeskim, anđelima i svećima kao i sa svima onima koji su živjeli prije nas.

Svjesni ove dimenzije zajedništva koja je temelj svega, možemo u potpunosti ostvariti ono vlastito poslanje i misiju ovdje na zemlji. Ne tako davno i ja sam pošao putem svećeništva i započeo hodati stazom koja me već sada vodi onamo gdje se nisam nadao i dovela me do ljudi koje nikad drugačije ne bih

mogao upoznati, nego kao svećenik. A koliko me toga još čeka? Raduje me ovaj moj put i moje poslanje. Iako je toliko toga neizvjesno i toliko toga nepoznatoga, prepustam se vodstvu Duha Svetoga. Ostavio sam svoju lađu i pošao sljedeći Isusa kamo god On pošao. I u zgodne i malo manje zgodne situacije, u živote i sudbine ljudi kamo samo Isus može doprijeti. Ne po ljudskim zakonima, nego po nenadmašivom zakonu Božjem, zakonu ljubavi. Znam i svjestan sam da sam i ja kao svećenik pozvan jesti kruh svagdašnji u „znoju lica svoga“. Nekad je možda i naporno, nekad mi se i sve to baš i ne da, nekad možda i oklijevam i nisam siguran u sebe, ali sve ovo ima svoju puninu u Kristu Raspetome i Uskršnjome. Svaka kapljija znoja, sav umor, svaka suza.

Onoga trenutka kada svećenik skine pogled sa Krista raspetoga vrlo brzo će puno toga dovesti u pitanje pa i sami poziv i poslanje. Tu se utječem i molim za zagovor sv. Josipa. Volio bih biti poput svetog Josipa – hrabar, odvažan, s punim povjerenjem u Boga i Božji plan sa mnom, ljubeći presvetu Djevicu Mariju i Isusa iznad svega, više i od samog sebe. Umrijeti sebi kako bi drugi mogli živjeti. Žrtvovati se do kraja da bi drugi mogli imati ploda od te moje žrtve. Ne zadržati ništa za sebe nego sve prikazati i predati Bogu. Pa da i moj cijeli svećenički život bude Bogu žrtva ugodna i mila. A za umor ne brinem. Jer kad osjetim da mi snaga kopni i da nisam sposoban za dalje, znam gdje ću naći odmor. „Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas odmoriti.“

fra Lovro Šimić, New York

Laboring in the Field of God while Following the Example of St. Joseph

On the first pages of the Bible, we find the following words: "In the sweat of your brow, you shall eat bread until you return to the ground, since out of it you were taken; for dust you are, and to dust shall you return." (Gen. 3:19).

I believe that this passage about the fall of Adam and Eve, and the consequences to mankind because of that fall into sin is, more or less, known to all. Instead of enjoying the blessings of co-existence with their Creator, man constantly rejects those blessings, either consciously or subconsciously. By rejecting God and His original plan, man is totally exposed to the consequences of sin. In order for man to survive, he must invest much labor, sweat, and, occasionally, blood.

Even though the above cited biblical lines come across as being negative, added to the fact that they were spoken as a consequence of something which was negative, nonetheless, work itself is not a curse—at least it should not be so, inasmuch as such a state is known to us, and it was in that state that we were born, and it is in that same state that we will die. Inasmuch as we have no experience of man's state prior to man's fall into sin, this state is the best available to us. Furthermore, work is blessed—God, Himself, worked for six days as He created the world, and, on the seventh day, He rested. The pinnacle of all this is the fact of the Incarnation of God in the form of a man who, Himself, did work.

With certainty, Jesus, in His earthly life, learned to work from St. Joseph, and later, prior to His public life, spent His days working. It was thus that He earned His daily bread. Work, then, is a coin with two faces: As in all, a balance between work and rest is necessary. Every vocation in life is particular and specific in its own way. Some callings require more physical strength, while others require more intellectual strength, yet, still others require a bit of both, physical and intellectual strength. Among all these differences, there is one vocation that takes on a special place in the list of vocations—the Priesthood.

Godinu sv. Josipa za cijelu Crkvu proglašio je papa Franjo na svetkovinu Bezgrješnog Začeća Bl. Djevice Marije 8. prosinca 2020. i traje do 8. prosinca 2021. Godina je to kada smo na osobit način pozvani obnovniti svoju pobožnost sv. Josipu. Naš hrvatski narod štuje sv. Josipa kao svog zagovornika još od 1687. prema odluci Hrvatskoga sabora

Year of St. Joseph was proclaimed by pope Francis on December 8, 2020 (Immaculate Conception) and it lasts until December 8 2021.

Our labor in God's fields, our work in the vineyard of the Lord, our work for our daily bread and wine - which, in the Eucharistic Sacrifice, is made to become for us the bread that is the Most Holy Body of our Lord, Jesus Christ, and that same wine which, in that same Eucharistic Sacrifice, becomes the Most Precious Blood of Our Lord Jesus Christ. That same calling and vocation demands daily labor which does not allow for a specifically prescribed time of relaxation: such service is a twenty-four-seven time of labor. A priest's labor is physical, intellectual, and spiritual.

Priesthood falls under a special category of vocation: only those who are specifically called to the Priesthood by God come under that category. Priestly service is such that it demands complete abandonment to God so that one can successfully carry out the mission that is specific to a given priest. Meanwhile, the importance of a priest's work isn't in his own specifically assigned work task; rather, it lies in a co-operative union with others: in union with the entire Church, with the People of God, and with his fellow priests, and also, with all those in Heaven: the angels, the Saints, and all those who died before us. Conscious of this bond of unity, a bond that is the basis of everything, it is possible for us to bring to realization our own specific calling and mission here on Earth.

Not so long ago, I, too, set off on the path to Priesthood. I began to walk in the foot-steps which already lead me to where I did not dream of going, and to encounter people which I would never have come to know, other than as a priest. And, what else awaits me on that path? The path and the vocation I have chosen brings me joy. Even though much in my path is uncertain, and so much remains unknown to me, I, nonetheless, yield myself to be led by the Holy Spirit.

I left my boat, and I set off to follow Jesus wherever He leads me—to pleasant situations in life, and to some that are less pleasant, and to the fate to which only Jesus can lead—not one that is governed by man's laws, but one that is led by the unsurpassable Law of God, the law of Love. I, too, as a priest, know that I am also obliged to eat my daily bread "by the sweat of my brow."

At times, this can be burdensome; sometimes I don't want to do what I should; sometimes I delay, and am not sure of myself; however, all of this finds its fulfillment in the Crucified Christ, and in the Resurrected Christ—every drop of my sweat, every bit of fatigue, and every tear that I might shed.

The moment a priest turns his gaze from our Crucified Lord, he will quickly fall into a state of questioning his very calling and mission. In such a case, I call upon and pray to Saint Joseph. I desire to be like Saint Joseph—brave, stout-hearted, and with full confidence in God, and in God's plan for me.

I pray, and love and invoke the aid of the Blessed Virgin Mary, and in Jesus, above all else—love them even more than myself. I wish to die to myself so that others might live; to sacrifice myself so that others might have the benefit of my sacrifices; to retain nothing for myself, but to gift myself and to yield to God, such that my entire priestly life can become a sacrifice that is pleasing and dear to God. I give no care to rest.

When I sense that my strength wanes, and when I feel that I cannot go on, I know full well where it is that I can find strength: "Come to me all you who are weary and burdened, and I will give you rest."

Fr. Lovro Šimić, New York

4 DESETLJEĆA MILOSTI

Tamo gdje je dom

Zovem se fra Dragan Bolčić.

Rođen sam 21. lipnja 1989. u Mostaru. Moja je obitelj porijeklom iz Čelebića kod Konjica. U tijeku ratnoga vihora u proljeće 1993. prognani smo iz rodnoga kraja i svoje utočište pronašli u Međugorju. Danas vjerujem kako je naš dolazak u Međugorje čin Božje providnosti. Gospina blizina obilježila je moj život.

Još kao dječaka pokojna baka me je redovito vodila na Brdo ukazanja i na svetu misu. Uz nju sam učio moliti svetu krunicu. Tako da sam Gospu odmahlena ljubio. Može zvučati neobično, ali ja nemam kraja za koji bih rekao da je moj dom. Jedina tri mesta gdje sam se osjećao doma su: međugorska župna crkva, Podbrdo i Križevac. Za Međugorje me – osim Gospe – zapravo ništa i ne veže. Ne znam to objasniti. Ali znam da je tako.

Ne znam kako se razvijala moja ljubav prema Gospo, ali znam da sam uvijek rado uza se imao krunicu ili kipić u svojoj sobi. Nigdje se nisam osjećao tako zamilovan kao u Gospinoj blizini. Pred njom mi riječi redovito uzmiču. Istopi se na njezinim obrazima. U više navrata svoga života bio sam udaljen od Crkve i sakramentalnog života.

Moje je obraćenje počelo molitvom krunice koju sam dobio kad sam obolio od rijetke plućne bolesti. I danas je nosim oko svoga vrata. Gospa me je redovito vješto vraćala Kristu.

I to je uvijek činila na nježan majčinski način. Pamtim njezin pogled i njezine zagrljaje. Ponekad bih joj umjesto ruža mogao donijeti samo

komadiće svojih zanemarivanja. Ponekad je tako lako zaboravim te se otrgnem iz njezina naručja. Prelako se uvjerim u svoju odarslost i izgubim djetinju ljubav prema Majci. Ali svaki put kad je pogledam, sve postane jasno. Jednim mi pogledom sve objasni. Osvoji me bez ijedne riječi. Mogu se samo nastaniti u njezinim zjenicama. Pri svakom susretu iskusim kako mi srce ispunja zahvalnošću.

Mnoga su se čudesa u mom životu događala po molitvi svih četiriju otajstva Gospine krunice. Ipak ono najljepše ostane nedorečeno. Svaki kamen na Brdu ukazanju dio je neke mlinule priče. I svaki je tako poseban. Tu sam – u šupljinama krških stijena – prostirao svoju ljudskost i nesavršenost. Sjećam se jedanput prije negoli sam otisao u fratre, kako sam po velikom pljusku i prolomu oblaka bio sâm na Brdu. A ipak se nisam tako osjećao. To je moj dom. Tamo gdje je Marija. I jedino tu nisam stranac.

Međugorje nikad ne će moći nazvati svojim jer mi ne pripada. U njemu će uvijek biti nešto manje od čovjeka. Ali pred Majkom uvijek mogu biti dijete.

Mogu biti čovjek.

Ništa više i ništa manje od toga.

fra Dragan Bolčić, Chicago

40 YEARS OF MARIAN APPARITIONS IN MEDJUGORJE:

Where the Home is

My name is Fr. Dragan Bolčić.

I was born on June 21, 1989 in Mostar. My family is originally from Čelebić near Konjic. During the war in the spring of 1993, we were expelled from our village and found refuge in Medjugorje. Today I believe that our arrival in Medjugorje is an act of God's providence. Our Lady's nearness marked my life.

As a boy, my late grandmother regularly took me to the Apparition Hill and to Holy Mass. With her I learned to pray the Holy Rosary. So I loved Our Lady from an early age. It may sound strange, but I have no place that I would say is my home. The only three places where I felt at home are: the Medjugorje parish church, Podbrdo and Križevac. Nothing really binds me to Medjugorje - except Our Lady. I can't explain it. But I know it is so.

I don't know how my love for Our Lady developed, but I know that I was always happy to have a rosary or a statuette with me in my room. Nowhere did I feel so loved as near Our Lady. In conversation with her, my words regularly recede. They melt on her cheeks. On several occasions in my life I was distant from the Church and sacramental life.

My conversion began with the rosary prayer I received when I contracted a rare lung disease. I still wear it around my neck today. Our Lady regularly skillfully returned me to Christ. And she always did it in a gentle motherly way. I remember her look and her hugs. Sometimes I could just bring her pieces of my neglect instead of roses. Sometimes I forget her so easily and tear myself out of her arms. I become too convinced of my adulthood and lose my childhood love for Mother. But every time I look at her, everything becomes clear. Explain everything to me at a glance. Win me over without a word. I can only settle in her pupils. At every encounter I experience how my heart fills with gratitude.

Many miracles in my life happened after the prayer of all four mysteries of Our Lady of the Rosary. Yet the most beautiful remains unsaid. Every stone on Apparition Hill is part of some past story. And each is so special. There - in the cavities of rocks - I spread my humanity and imperfection. I remember once before I joined to the friars, how I was alone on the Hill after a great downpour and a break in the clouds. And yet I didn't feel that way. This is my home. Where Mary is. And I'm not the only stranger here.

I will never be able to call Medjugorje my own because it does not belong to me. In him I will always be something less than a man. But I can always be a child in front of Mother. I can be human. Nothing more and nothing less than that.

Fr. Dragan Bolčić, Chicago

Netko je dobro primijetio da molitvenik koji se raspada od korištenja obično pripada čovjeku čija se duša ne raspada. Na malo koga se ova misao može primijeniti sa tolikom sigurnošću kao na Ivana Karačića, čovjeka duboke vjere, istinske pobožnosti i Duha Božjega.

Bila je to godina 1965. Ivan - kao i toliki drugi naši ljudi tih olovnih komunističkih godina - morao je napustiti svoje rodno ognjište u selu Jare pokraj Širokoga Brijega u našoj kršnoj Hercegovini i zaputiti se u daleki svijet u potrazi za kruhom i slobodom svagdašnjom. Put ga je vodio od Zapadne Europe, Njemačke pa do daleke Amerike. I bio je taj put sve, samo ne jednostavan i lagan. Vljal je među vukovima čovjekom ostati i među bezbožnima vjeru sačuvati. A Ivan je sve to uspio.

Tajna je život čovjekov na zemlji. Starozavjetni pisac će kazati da je čovjekov život poput sjene: jedva ga dotakne vjetar i više ga nema, ne pamti ga više ni mjesto njegovo. Ipak, iako takav - slab, nemoćan i krhak - ljudski život kadar je u sebi sakupiti bezbrojne trenutke u kojima se otkrije da je život vrijedan jer u njemu sjaji nada vječnih Isusovih obećanja.

Prije negoli će napustiti svoj očinski dom, Ivan polazi po blagoslov kod fratra u Ljuti Dolac. Tamo ga je dočekao župnik pok. fra Eugen Tomić. Obojici se srce kidalo jer su znali: jednom kada se nogu uputi s onu stranu granice - povratka nema. To što je srce ostalo u domaji - ne znači ništa. Kao pravi pastir, fra Eugen Ivanu pruža molitvenik fra Andela Nujića uz riječi: "Uzmi ovo sa sobom. Ideš u tudi i daleki svijet. Biti će nedjelja kada ni u crkvu nećeš moći poći, ali ne zaboravi se Bogu moliti." I uzeo je Ivan ove fratrove riječi vrlo ozbiljno. I ustrajao u njima do konca svojega života.

Barem dva puta svakoga dana uzimao bi molitvenik fra Andela Nujića u svoje ruke i Bogu upućivao svoje vapaje. U Ivanovom životu je sve počimalo i završavalo uz taj molitvenik. Snaga njegova molitvenika ispunjala je svakodnevni životni ritam. I bez obzira što su dani znali biti dugi, što je valjalo rano ustajati i na posao odlaziti, a noći provoditi u hrvatskome centru - taj molitvenik nikada nije bio zanemaren. I kada se nedjeljom odlazio u hrvatsku crkvu sv. Jeronima, a poslije mise na piknike ili na protu-jugoslavenske demonstracije pred neprijateljskim konzulatima - s molitvenikom u ruci dan bi započimao u svršavao. U teškim i dugim godinama odvojenosti od Domovine, od majke i sestara, od obitelji i zavičaja utjeha je bila to što je znao da i oni koje je ostavio za sobom mole iz istog tog molitvenika. I duhovna povezanost nadilazila je tjelesnu razdvojenost.

Tko god je imao priliku upoznati Ivana, zna da Ivan nikud nije išao bez svojega molitvenika. Ono što je primio u svojem roditeljskom domu nikada nije zaboravio te se trudio to prenijeti i svojoj obitelji i tuđini. Taj molitvenik koji je ponio sa sobom kada je napustio svoj dom prije mnogo desetljeća, molitvenik kojim su molili i još uvijek mole generacije naših ljudi u Hercegovini izraz je duboke vjere. Poput one kršne hercegovačke zemlje, koja je naizgled i hladna i tvrda, ali koja puca pod otporom najslabije klice loze, masline ili smilja, tako je i Ivanov molitvenik

MOLITVENIK

napukao pred tolikim okretajima. Na toliko mješta zabilježen svetom sličicom otkriva taj molitvenik vjeru naših ljudi, vjeru koja nadahnuje.

Vjera je to koja ne postavlja puno pitanja, koja u Boga, Gospu i svece ne sumnja, vjera koja znade da su poteškoće, križevi i patnje ono što nas čisti za vječne stanove koje nam je Gospodin Isus obećao. Takva je bila vjera naših starih ljudi. Takva je bila Ivanova vjera. Starena i čvrsta i onda kada je život bio radostan, ali i onda kada je bilo najteže. Kao i toliki drugi naši starci Ivan je znao što su prioriteti u životu. Zato je jedna od molitava koje je molio i molitva za sretnu smrt. I Bog mu je dao da je u svojim posljednjim trenutcima primio sviete sakramente, da je primio Papin blagoslov i oprost, da je umro u svojemu domu, okružen svojom obitelji, a kod njegove postelje u dalekom Chicagu u njegovim posljednjim trenutcima molila su dva hrvatska franjevca.

Život krtak, a smrt stalna,
njoj se ne zna dan ni čas;
ako vrijeme gubim sada
propast može i moj spas.

Spjevala je to tako narodna mudrost naših ljudi prozeta dubokom vjerom našeg naroda, vjerom koja znaće da je svaki tren dar i da na koncu

sve nas čeka sud na kojemu neće biti bitno koliko si imao, nego koliko si darovao; gdje neće biti važno tko si bio, nego kako si živio. Sud je to koji je jedini pravedan. I dok pred našim ljudskim sudovima svi mi stojimo u ispraznoj nadi da ćemo se uspjeti prikazati boljima nego jesmo, na tom vječnom судu prevare nema. Sud je to na koji raspadnute duše dolaze u strahu i nemiru. Ali duše onih čiji su molitvenici rasplali od molitve i zazivanja Gospinog slatkog Imena i Imena Gospodinova na taj sud dolaze u nadi vječnosti koja im je u Kristu obećana.

fra Antonio Musa, Chicago

O MOLITVENIKU FRA ANDELA NUIĆA

Molitvenik fra Andela Nujića sastavio je godine 1882. hercegovački franjevački provincijal fra Andeo Nujić. On sam ga je do svoje smrti nekoliko puta upotpunjavao, a hercegovački fratri to čine sve do danas. Ovaj molitvenik izraz je najdublje pobožnosti vjernoga naroda i dosada je izdan u više od 20 izdanja i tiskan u nekoliko stotina tisuća primjeraka. I u ovo najnovije vrijeme odmah po tiskanju Molitvenik se rasprodala. U Hercegovini je gotovo nemoguće pronaći kuću u kojoj se ovaj molitvenik ne čuva i ne koristi.

PRAYER BOOK

Someone rightly commented that a prayer book which is falling apart from much use must have belonged to a man whose soul has not fallen apart. There are few to whom this thought can be applied with certainty as it can to Ivan Karačić—a man of deep faith, true devoutness, and the Spirit of God.

It was the year, 1965. Ivan, like so many of our Croatian men during the oppressively leaden times of Communism, had to abandon his birthplace in the village of Jare, near Široki Brijeg, in our rocky Hercegovina, and set out into a distant, and unknown world, seeking a livelihood and everyday-freedom. His journey led him across western Europe, Germany, and, eventually, to far-off America. His journey was anything but simple or easy. He had to remain a man true to himself living among a den of wolves, and he had to preserve his Faith among the godless. Ivan succeeded in doing all of this.

Man's life on Earth is a mystery. An Old Testament writer would say that man's life is like a shadow: the wind barely touches him, and his own no longer remember him. Nonetheless, even though life is thus—weak, powerless, fragile—man's life is capable of gathering within itself countless moments in which it discovers that life is worthwhile because the hope of Jesus' eternal promises shines within it.

Prior to leaving his family home, Ivan went to seek a blessing from the friar in Ljuti Dolac [Bitter Valley]. He was greeted by his pastor, fra Eugen Tomić. Their hearts were torn, for they both knew only too well: once one's foot crosses over the boundary line, there is no return: the fact that one's heart remains in one's homeland matters little. As a true pastor, fra Eugen gifted Ivan with a prayer book compiled by fra Andelo Nuć. As he did so, he said to Ivan: "Take this with you. You are setting off to a foreign and distant world. There will be Sundays when you will not be able to go to church, however, do not fail to pray to God." Ivan seriously took the words of this friar to heart. He remained committed to them the remainder of his life. At least twice a day Ivan would take this prayer book of fra Nuć in hand and offer up his petitions to God. Everything in Ivan's life began and ended with that prayer book. The strength contained in his prayer book filled the everyday-rhythms of his life. Regardless of the fact that his days were long, or the fact that he had to rise early, or that his nights had to be spent in the Croatian Center—that prayer book was never neglected. And, when he set off to St. Jerome Church on Sundays, or to a picnic after Mass, or to an anti-Jugoslav protest before an unfriendly Yugoslav Consulate—Ivan's day wo-

uld still begin and end with his prayer book. In the difficult and long years of separation from his homeland, from his Mother and sisters, and from all that was dear to him, Ivan found comfort in the fact that those he left behind were praying from the very same prayer book: this spiritual connection surpassed any physical separation.

Whoever came to know Ivan also knew that Ivan never was without his prayer book. The upbringing which Ivan received in his parent's home was never forgotten by him, and he worked at passing that spirit on to his family in this foreign land. That prayer book which Ivan took along when he departed from his native land some decades ago, the prayer book that was prayed from, and continues to be prayed from even now by our people in the rugged land of Hercegovina, serves as an expression of their deep faith. Much like the rocky, rugged karst of Hercegovina, which, on the surface, appears to be cold and hard, yet bursts forth under the life-seeking efforts of grape-vine shoots, or those of the olive tree, or that of the amaranth plant, thus did Ivan's prayer book burst forth before so many happenings in his life. Page-marked by so many holy cards, that prayer book reveals the deep faith of our people—a faith that inspires. Such Faith does not provoke many doubts, does not doubt in God, our Lady, or in the Saints—a Faith which understands that hardships, crosses, and suffering are the stuff that cleanses us for our trip into Eternity which was promised to us by our Lord.

Thus, was the Faith of our old-timers. Thus, was Ivan's Faith: unshakeable and firm when life was joyous, yet, also firm and unshakeable when life was most-heavy. Like so many of our old-timers, Ivan knew what the priorities of life should be; hence, this is why he prayed one prayer with regularity: one that asked for a happy and blessed death. God granted Ivan his wish: in his final moments of life, Ivan received the Sacrament of Anointing, and also, the Papal grant of a Plenary Indulgence and Papal Absolution, as well as the comfort of dying in his own home, surrounded by his family. In far-off Chicago, in his final moments, two Franciscan Friars prayed:

Life is short, and Death is sure,
The hour of Death is obscure:
If now this time I lose,
My salvation I do also lose.

The peasant-wisdom of our people rhymed this prayer out of a deep Faith which recognizes that each moment given us is a gift, and that, in the end, Judgement awaits us all wherein how much wealth you had in life will not be as important as how much you gifted in life—where it will not matter who you were in life as much as it will matter how you lived your life. Such Judgement is the only one that would be fair and just. While standing in man's Court of Law here on Earth, we live in the empty hope that we will succeed in demonstrating that we are better than we really are; meanwhile, when standing before the Eternal Court, there can be no such deceit. The Eternal Court is where broken souls appear in fear and trepidation. But those whose prayer books fell apart from frequent use and prayer, and incessant petition to Mary, and the sweet name of our Lord, stand before the Eternal Court having achieved everlasting peace which was promised to us by Jesus Christ.

Fr. Antonio Musa, Chicago

ZAŠTO SE OKUPLJAMO U CRKVI

VAŽNOST OKUPLJANJA KRŠĆANSKE ZAJEDNICE

Možda se nekome čini pomalo čudnim što biram upravo ovaj trenutak u povijesti da pišem o važnosti zajedničkog okupljanja u crkvi – jer ipak smo usred pandemije. Potpuno mi je jasno koliko je važna sigurnost, osobito među ranjivijim skupinama, i ne bih volio da ovaj članak bude povod rasprave o javnim mjerama. Radije, želim iskoristiti ovo vrijeme kao mjesto s kojeg ćemo u nadi pogledati u budućnost. Prema katoličkom kalendaru nalazimo se u korizmi. Pozvani smo od Boga, posredstvom njegove Crkve, na žrtvu, odricanje i na usporavanje kako bismo mogli pogledati u budućnost na već ostvareno Kristovo i svoje uskrsnuće. Ovo je vrijeme za zaustaviti se i sjetiti se onoga što je zaista važno. Prošle godine, a po svemu sudeći i ove, civilni zakon nas je natjerao da usporimo lišeni onoga što nam je obilježava-lo svakodnevnicu te da da dobro razmislimo o tome tko smo i kamo idemo.

Upravo je ovo **tko smo** ključ za razumijevanje zašto se kršćanska zajednica okuplja. Mi govorimo o odlasku u crkvu kao da je crkva mjesto gdje trenutno nismo. Ova izjava možda u našu pamet priziva sliku odlaska u prelijepu zgradu ispunjenu ljudima koje poznajemo, svećenicima s kojima dijelimo sudbinu i umjetninama čija nas ljepota podsjeća na predivna Božja djela. Svakako da bi naše crkve trebale biti sve to. Ipak, kada govorimo o Crkvi, rijetko kad pomislimo na sebe same. Crkva nije toliko nešto – koliko je netko. Crkva je Bog i njegov narod okupljen oko njega. Počevši svoje djelo stvaranjem i usavršavajući ga u Kristu Isusu, Bog sada nastavlja svoje djelo po svojoj Crkvi.

Baš zato što je ona spomen-djelo i zato što smo pozvani biti su-radnici, misu ne možemo svesti na gledateljski spektakl. Kršćanin je pozvan otkriti gdje Gospodin boravi (Iv 1,38), biti nahranjen, i poslan (Mt 10,16) samo da bi se opet Gospodinu vratio slaveći djela koja je Bog po njemu učinio (Mk 6,30). Čini se kako katolička teologija okreće na glavu ono što se svijetu čini kao logično. Naspram pokušaja da nedjelja bude samo dio našega tjedna, teologija razumije tjedan kao nastavak našeg nedjeljnog okupljanja. Time nedjelja stoji kao glavni i prvi među danima, a ipak u sebe uvlači sve naše radosti i žrtve tjedna koji je prošao prikazujući ih na oltaru Gospodnjem.

Uz to postoji još jedan razlog zašto je važno biti prisutan radije tjelesno, nego virtualno – ili još gore ne biti prisutan nikako na nedjeljnem susretu: Sama naša prisutnost govorи o važnosti tog događaja. Baš kao što naša prisutnost na vjenčanju ili važnom događaju u životu onih koje ljubimo svjedoči o našoj međusobnoj ljubavi, tako naša prisutnost na misi označava nas kao one uistinu u zajedništvu s Bogom. Uronjeni u svijet u kojem je sve dostupno u trenu, naša osobna prisutnost govorи o činjenici da uistinu važne stvari iziskuju vrijeme. Zajedništvo s onima koje volimo nije nešto što se nadamo riješiti u žurbi, nego nešto zbog čega ćemo sve drugo staviti po strani.

Biti prisutan na misi mijenja naš pogled u život. Ono značи da misa nije nešto što ja radim, nego mjesto gdje pripadam. Bog nije utjerivač dugova koji čeka da mu vratim posuđeno, nego Otac koji čeka da se okupe njegova djeca. U isto vrijeme onaj koji sjedi pokraj mene, u istoj kući istog Oca, nije više nepoznato lice ili stranac koji se slučajno našao u isto vrijeme na istom mjestu, nego postaje suputnik – član obitelji. Možda imaju drugačiji zadatak, ali su dio iste misije, dijete istoga Oca.

I dok zaključujem ovaj kratki osvrt i dalje mi se čini čudnim da ga pišem upravo u vrijeme pandemije i državnih zatvaranja. Ipak, naš Bog nije Bog očaja, nego Bog nade, Bog uvijek novih mogućnosti. Stoga, s radošću gledam u nadi prema danu kada se više neće stavljati ograničenja na naša okupljanja. Već se trenutak za to nazire. Kada taj trenutak dođe neka te nađe spremnog i neka te Bog blagoslovi.

fra Robert Kavelj, Norval

**SAKRAMENTU VELIČAJNOM
POJMO U SAV GLAS
ŠTO GA VJERNIK KAO HRANU
DIJELI ISUS SPASI!**

SVETI FRANJO ASIŠKI O SVETOJ MISI

Neka čovjeka prođu trnci,
neka se potrese cijeli svijet
i neka nebo klike
kad je na oltaru
u svećenikovim rukama
Krist, Sin Boga živoga!

O divne li veličine
i zadivljujućeg udostojanja!
O uzvišene li poniznosti!
O ponizne li uzvišenosti,
gdje se Gospodar svega,
Bog i Sin Božji tako snizuje
da se za naše spasenje sakriva
pod neznatno obliče kruha!

Pogledajte, braćo,
Božju poniznost
i pred njim srca izlijevajte.
Ponizite se da vas on uzvisi.

Ništa, dakle, svoga
ne pridržite za sebe,
da vas primi cijele onaj
koji se vama cio predaje."

(Pismo čitavom Redu, 25-29)

WHY WE GATHER IN CHURCH

THE IMPORTANCE OF OUR SUNDAY GATHERINGS

ST: FRANCIS OF ASSISI ON EUCHARIST

*Let everyone be struck with fear,
the whole world tremble,
and the heavens exult
when Christ,
the Son of the living God,
is present on the alter
in the hands of a priest!*

*O wonderful loftiness
and stupendous dignity!
O sublime humility!
The Lord of the universe,
God and the Son of God,
so humbles Himself
that He hides Himself
for our salvation
under an ordinary piece of bread!*

*See the humility of God, brothers,
and pour out your hearts before Him.
Humble yourselves
That you may be exalted by Him.
Hold back nothing of yourselves for yourselves,
that He Who gives Himself totally to you
may receive you totally!*

(*Letter to the Order, 25-29*)

It may seem a bit odd that I should choose this time in world history to write about the importance of gathering inside churches; after all we are in the midst of a pandemic. I am fully aware of the importance of staying safe and do not wish for this article to be misused in any way, claiming, as it were, a disregard for public safety. Rather, I wish to use this time as a means of looking forward in hope. In the Catholic calendar it is now Lent. We are called by God, through His Church, to sacrifice, to give up, to slow down so that we may look forward with hope to both Christ's and our resurrection. It is a time to take stock, and recall what is truly important. Last year, and it would seem this year, civil law has forced us to slow down, to forego those things that made up our routine and offered us a chance to really look hard at who we are and where we are headed.

This "**who we are**" is the key to understanding why the Christian community gathers. We speak of going to church as if we are headed to a place where we are not. We might invoke an image in our mind of going to a beautiful building filled with people we know, priests we trust, and paintings whose beauty reminds us of God's wonderful works. Certainly, our churches should be all of that. Rarely do we speak, however, of ourselves as the Church. The Church is not so much a something, as it is someone. The Church is God and his people gathered around him. Having started his great work with creation, and fulfilling it in Christ Jesus, God now continues his great work through his Church. Precisely because it is a work, and because we are called to be co-workers, we cannot reduce the mass to a spectator sport. The Christian is called to find out where the Lord dwells (Jn 1:38), to be fed, and sent out (Mt 10:16) only to return to him proclaiming the work God has done through their lives (Mk 6:30). Catholic theology, it would seem, flips what seems to the world as common sense on its head. Rather than church being a part of our week it makes the week an extension of our Sunday gathering, standing as chief among the days. Yet at the same time it draws all of our joys, and sacrifices into itself sanctifying the week we just passed.

Still, there is one more reason why we should be bodily present rather than virtually, or disregarding the mass: Our very presence gives testimony to its importance. Just as our presence at a wedding or important event in the lives of those we love gives testimony of our mutual affection, so does our presence at the sacrifice of the mass mark us as those truly in fellowship with the God of the universe. At the same time our physical movement fights against the mentality of now. Steeped in a world where everything is available in an instant our personal presence in an event makes the claim that truly important things take time. Communion with those we love isn't something we look to get over with in a hurry, but is rather something we move everything aside for. Being present shifts our view. It means that church is not something I do, but rather where I belong. God is not a debt-collector to be paid, but a Father waiting for the return of his children. At the same time the ones sitting next to me stops being an unfamiliar face, a stranger who found themselves in the same place at the same time, but becomes a companion on a journey, a member of my team. They may be charged with a completely different task, to be sure, but they are part of the same mission, children of the same Father.

Concluding this short summary about the importance of being present it still seems a bit odd that I should be writing it in the time of pandemics and lock-downs. Yet, our God is a God of hope, and never one of despair. I look forward with hope to a time when no limits shall be placed on our gathering, and no ill effect will be caused by the same. It is not now a long time off. When it comes, may it find you ready, and may God bless you.

Fr. Robert Kavelj, Norval

**O SACRAMENT MOST HOLY,
O SACRAMENT DIVINE:
ALL PRAISE AND ALL THANKSGIVING
BE EVERY MOMENT THINE!**

350 GODINA OD UROTE ZRINSKO- FRANKOPANSKE

Hrvatska je povijest jedno zamršeno klupko isprepleteno mnogim ratovima, a isto tako mnogim pokušajima traženja samostalnosti i mira. Jedan od takvih zamršenih događaja gdje se sve spomenuto splelo, završio se prije 350 godina, točnije 30. travnja 1671., ubojstvom dvojice hrvatskih velikana Petra Zrinskog i Franu Krste Frankopana jer su spremali urotu protiv bečkoga dvora. Kada govorimo o uroti protiv bečkoga dvora, treba znati da se tu zapravo radilo o dvije urote koje su bile međusobno povezane - prvoj uroti koju je vodio Nikola Zrinski i drugoj koju je vodio Nikolin brat Petar.

U 17. stoljeću ugled obitelji Zrinskih i Frankopana enormno je rastao, čak i na europskoj razini. Povezali su se, kako ženidbenim tako i prijateljskim vezama, s mnogim uglednim europskim obiteljima te su održavali prisne veze s njima. Uz to, vršili su mnoge visoke dužnosti, kako u Hrvatskoj tako i u Beču, pa su te svoje položaje iskoristili za prigovore kralju Leopoldu jer kralj nije previše mario niti za obranu Hrvatske od Osmanlija, iako se na to obvezao, a kamoli za njezin gospo-darski razvitak. Tako su, na primjer, u Beč dovodili materijalna dobra preko riječke luke, dok je Zrinski imao luku u Bakru. Zbog povoljnijih carinskih nameta trgovci su s vremenom više robe uvozili preko Bakra što je kralj pokušavao sprječiti raznim zabranama. No, trgovcima je na kraju opet isplativje bilo ilegalno dovoziti robu u Bakar i riskirati njezin gubitak ukoliko bi se za tu robu doznalo, nego preko riječke luke.

Nadalje, braća Nikola i Petar Zrinski pokazali su se kao odlučni ratnici u borbi protiv Osmanlija, pogotovo tijekom rata 1663.-1664. Toliko su hrabri bili da je Nikola s jednim odredom konjanika ušao duboko u osmanlijsko područje i spalio Sulejmanov most i tako zaustavio osmanlijske prodore na neko vrijeme. Godine 1661. Nikola Zrinski izgradio je na rijeci Muri utvrdu Novi Zrin kako bi lakše branio svoje posjede on upada Osmanlija. Uz to uspio je nagovoriti prijatelja Johanna Philippa von Schönborna da mu pošalje vojsku u rat protiv Osmanlija. Ovaj je to bio spremam, ali je tu pomoći spriječio car Leopold i uz to, njegova vojska nije pomogla u obrani Novom Zrinu tijekom opsade 1664. godine. Novi Zrin je razoren, a austrijska je vojska dočekala Osmanlike tek kod samostana sv. Gottharda na rijeci Rabi i tu pobijedila. Umjesto da povedu protunapad, Austrijanci su potpisali s Osmanlijama sramotni mir 1664. godine, tako je propala prilika za oslobođanje Hrvatske od Osmanlija. Nikola Zrinski ljudi i ogorčen okuplja oko sebe hrvatske i ugarske velikaše kako bi se pobunili protiv cara Leopolda I. Uspostavili su veliku diplomatsku mrežu s drugim europskim vladarima nadajući se kako će im pomoći u njihovim nastojanjima. Nažlost, Nikola Zrinski umire u lovu nedaleko od Čakovca pa urotnici na kratko prekidaju svoje akcije jer ostaju bez svoga vođe.

Drugu urotu pokrenuo je Petar Zrinski nastavivši

tamo gdje je stao njegov brat Nikola. Okupio je oko sebe stare, a i neke nove članove prethodne urote i krenuo u akcije protiv kralja. Povodi uroti bio je to što ga kralj nije odmah imenovao i postavio za bana Hrvatske i što ga nije postavio za zapovjednika Karlovačkog generalata. S obzirom da Hrvatska nije imala bana, dolazio je do anarchije pa je zbog toga Petar Zrinski bio nezadovoljan jer se slična stvar dogodila njegovom bratu Nikoliju nekoliko godina prije. Petar se Zrinski nadao pomoći Francuske i Poljske. Francuzi su stali na stranu urotnika jer su na taj način htjeli pritisnuti Austriju budući da se vodio sukob između te dvije zemlje zbog Španjolskog nasljeđa, ali je prestao davati pomoći nakon što je ta stvar riješena. Poljska je odustala od pomoći nakon što se ženidbama vezala uz cara Leopolda I. Urotnici su se na kraju okrenuli Osmanlijama nadajući će kako će im oni pomoći.

Zbog nespretnе komunikacije urotnici su pretpostavili da će im Osmanlije pomoći, a ovitome ustvari nisu bili skloni. Za ove pregovore doznali su Austrijanci tako što su potplatili prevoditelja pregovora. Petar Zrinski, uvjeren u osmanlijsku pomoći, odlučio je sada okupiti i ostalo hrvatsko plemstvo. Mnogi su bili protiv osmanlijskog tutorstva pa su okrenuli leđa Zrinskom. Čak je i Crkva bila protiv tih pregovora. U međuvremenu sastao se vrh Austrijske Monarhije u Beču i odlučio na prevaru dovesti Petra Zrinskog u Beč. Petar, uz to što je bio ban, bio je i carski savjetnik za ratove s Osmanlijama pa ga je car Leopold na prevaru doveo u Beč kako bi napravili strategiju za rat protiv Osmana. Dok se on skupa s Franom Krstom Frankopanom kretao prema Beču, austrijska je vojska zauzela njihova imanja (bez carskog saznanja) i opljačkala ih. Kada su došli u Beč, Petar i Fran Krsto bili su uhićeni 18. travnja 1670. i osuđeni na smrt.

Car je napravio veliku grešku jer hrvatskim i ugarskim velikanima može suditi samo Ugarski državni sabor. No, unatoč toj povredi i kritici plemstva, car je naredio da se izvrši naredba pa su oni ubijeni 30. travnja 1670. Članovi njihovih obitelji bili su ili utamničeni ili ubijeni tako da je ubrzo nestalo Zrinskih i Frankopana s lica zemlje.

Zanimljivo je spomenuti da je skoro tijekom cijele austrijske vladavine nad Hrvatskom bilo zabranjeno spominjati Zrinske i Frankopane. Mnogi su zbog toga bili kažnjavani. Čak je car Franjo Josip I. 1907. godine zabranio prenijeti njihove posmrtnе ostatke u Hrvatsku. Ipak su na kraju uz najveće počasti prebačeni 30. travnja 1919. u zagrebačku katedralu gdje im se i danas nalazi grob, a na njemu epitaf Frana Krste Frankopana: Navik on živi ki zgine pošteno.

fra Antonio Petric, Zagreb

LITERATURA: SKUPINA AUTORA, Povijest Hrvata: Od kraja 15. stoljeća do kraja Prvoga svjetskog rata, Zagreb, 2005.; HRVJOJE MATKOVIĆ, Na vrelima hrvatske povijesti, Zagreb, 2006.; TRPIMIR MACAN, Povijest hrvatskoga naroda, Zagreb, 1992.

30. travnja 1671. godine u Bečkom Novom Mjestu pogubljeni su vođe protuhabsburške urote Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan. Petar je noć prije smrtnuča napisao oproštajno pismo svojoj ženi Katarini:

"Moje draga serce!

Nemoj se žalostiti sverhu ovoga moga pisma, niti burkati. Polag Božjega dokončanja sutra o deveti uru budu mene glavu sekli, i tulikajše naukupne tvojemu bratcu. Danas smo mi jedan od drugoga serčeno prošćenje uzeli. Zato jemljem ja sada po ovom listu i od tebe jedan vekovečni valete, tebe proseći, ako sam te u čem zabantuvali ti se u čem zamerili (koje je dobro znam); oprosti mi.

Budi Bog hvaljen, ja sam k smerti dobro pripravan, niti se plašim; ja se ufam u Boga vsamogućega koj me je na ovom svetu ponizil da se tulikajše meni hoće smiluvati, i ja ga budem molil i prosil (komu sutra dojti se ufam) da se mi naukupe pred njegovem svetem prestoljem u dike vekovečne sastanemo.

Veče ništar ne znam ti pisati, niti za sina, niti za druga dokončanja našega siromaštva: ja sam vse na Božju volju ostavil. Ti se ništar ne žalosti, ar je tako moralo biti.

V Novom Mestu pred zadnjem dnevom mojega življenja,

**29. dan aprila meseca
o sedme ure pred večer, leta 1671.**

**Naj te Gospodin Bog s mojom kćerju
Aurorom Veronikom blagosloví.**

Tvoj Petar."

350 YEARS SINCE THE ZRINSKO-FRANKOPAN PLOT

Croatian history is a tangled spool which is woven by many wars, and by many attempts to find independence and peace. One such tangled event, where such a tan-gled web was woven, took place some 350 years ago, that is, on the 30th of April 1671, when two major figures in Croatian history, Petar Zrinski, and Frane Krste Frankopan, set about to plot a revolt against the Viennese Court. When speaking of this plot against the Viennese Court, one must keep in mind that we are, in fact, dealing with two plots which were connected: the first plot which was led by Nikola Zrinski, and the second plot led by Petar, the brother of Nikola.

In the 17th Century, the fame and reputation of the Zrinski and Frankopan families grew tremendously—in fact, even at the European level. The two families were united to other European families—partly by marriage, partly by friendship, such that they maintained intimate ties with them. Along with this, they also carried out many important duties, both in Croatia, as well as in Vienna. They exploited their positions and through them, achieved an audience with King Leopold. The King did not show much concern for the defense of Croatia against the Ottomans—even though he obligated himself to do so—much less, for the economic development of Croatia. Thus, for example, Frankopan imported material goods by way of the port in Rijeka, while Zrinski had his port in Bakar. Because of more favorable customs' fees, businessmen, in time, preferred to make use of the Port of Bakar. The King sought to prevent this through various restrictions. Despite this, in the end, it proved to be more profitable and advantageous for the businessmen to illegally import and export goods through the Port of Bakar—even at the risk of loss should that illegal activity become known—than to make use of the Port of Rijeka.

The brothers Nikola and Petar Zrinski further showed themselves to be great warriors against the Ottoman forces, especially during the war of 1663-1664. With no more than one cavalry unit, Nikola penetrated deep into Ottoman territory and set Suleiman's Bridge ablaze. By doing so, he prevented further incursions by the Ottoman forces. In the year 1661, Nikola Zrinski set about building fortress Novi Zrin, on the River Mura. He did this so that he could more easily defend his holdings from the onslaught of the Ottomans. Along with all of this, he managed to convince his friend, Johan Philip von Schönborn to dispatch his army in the war against the Ottomans. Though Schönborn was prepared to do so, he was prevented doing so by Emperor Leopold. His army, then, was not available in the defense of Novi Zrin during the siege against it in 1664. Novi Zrin was destroyed. Meanwhile, the Austrian army faced the Ottoman forces near the Monastery of St. Gotthard on the River Rab, where they succeeded in demolishing the Ottoman forces. Instead of counterattacking, the Austrians signed a shameful peace accord with the Ottomans in the war of 1664. Because of this, the opportunity for Croatia being freed from the yoke of the Ottomans, fell through. Angry, and bitter at this, Nikola Zrinski gathered to himself the nobles of Croatia and Hungary with the hope of raising a revolt against Emperor Leopold I. They created an extensive diplomatic web among other European leaders with the hope that they would come to their aid in their plan of revolt. Sadly, Nikola Zrinski accidentally died while hunting not far from Čakovac. Shortly thereafter, the plot he conceived fell apart for lack of a leader.

The second attempt at a plot against Emperor Leopold was taken up by Petar Zrinski. He took over where his brother left off. He gathered together members of the previous plot as well as new members, and put in motion the plot against Emperor Leopold I. The motives behind the plot were the facts that the King did not immediately appoint and install him as the Ban [Governor] of Croatia, as well

as the fact that the King also failed to raise him to be the commander of the Karlovac Military Installation. Considering the fact Croatia did not have a Ban, a state of anarchy existed to some extent, hence, Petar Zrinski was dissatisfied since a similar fate met his brother a few years prior. Petar hoped for help from both France and Poland. The French stood behind the plot and on the side of those who would revolt. By doing so, the French hoped to put the squeeze on Austria. France was engaged in a battle with Austria centered around the problem of the Spanish Succession.

They ceased giving aid to the plotters of revolt since the problem of succession was resolved. Meanwhile, Poland also withdrew its support because of marriage-ties within Emperor Leopold's royal family. The plotters then set about establishing ties with the Ottomans with the hope that they would aid them in their plot. Because of clumsy channels of communication, the plotters were convinced that the Ottomans would lend them aid in their plot. Meanwhile, the Ottomans were not inclined to do so. The Austrians came to know of these proposed talks with the Ottomans, and set about paying off the emissaries to the talks.

Convinced of help from the Ottomans, Petar Zrinski set about trying to gather together other Croatian nobles. Many of those nobles were opposed to the tutorship of the Ottomans, and, as a result, they turned their backs on Petar Zrinski. In fact, even the Church was against the talks with the Ottomans. In the meantime, the top advisors to the Austrian Monarchy gathered in Vienna. They resolved to bring Petar Zrinski to Vienna to give an accounting. Inasmuch as Petar was Ban of Croatia, as well as an advisor to the Emperor concerning the wars with the Ottomans, the Emperor had Petar come to Vienna under the pretext that he would help in developing a strategy against the Ottomans. While he, along with Frane Krste Frankopan, set off for Vienna, the Austrian Army confiscated and pilfered their holdings. (This was done without the express knowledge of the Emperor.) When they arrived in Vienna, both Petar and Frane Krste were arrested on the 18th of April 1670, and sentenced to death. The Emperor committed a grave error in doing so, inasmuch as Croatian and Hungarian nobles can only be judged by the Hungarian Parliament. Despite this legal transgression, and public criticism on the part of the nobles, the Emperor went ahead with his decision. Petar and Frane were executed on the 30th of April 1670. Members of their families were either imprisoned, or killed, the result being that the family lines of Zrinski and Frankopan were erased from the face of the Earth.

It is interesting to note that during the entire time of the reign of the Austrian Empire, the names of Zrinski and Frankopan were forbidden to be mentioned. Many who did so were punished. In fact, as late as 1907, Emperor Franz Joseph I, forbade their earthly remains from being brought back to Croatia for burial. Despite this, their remains were returned to Croatia. They were buried with the greatest show of respect and honor on the 30th of April 1919. [Note the day of their death, and the day of the return of their remains and burial in Croatia!] Their remains were interred in the Cathedral in Zagreb. The epitaph of Frane Krste Frankopan is inscribed on their graves: Navik on živi ki zgine pošteno. [He who dies honorably lives forever.]

Br. Antonio Petrić, Zagreb

Bibliography: Collection of Authors: *Povijest Hrvata: Od kraja 15. Stoljeća do kraja Prvoga svjetskoga rata*, Zagreb, 2005; Hrvoje Matković: *Na vrelima hrvatske povijesti*, Zagreb, 2006; Trpimir Macan: *Povijest hrvatskoga naroda*, Zagreb, 1992.

CROATIAN CATHOLIC YOUTH CHICAGO &
ST. JEROME CROATIAN PARISH PRESENT

MLADIFEST CHICAGO

2021 JUNE 4-6

A LIFE CHANGING EXPERIENCE

"LORD, EVERYONE IS LOOKING FOR YOU." MK 1:31

ANIMATED BY WORSHIP BANDS

&

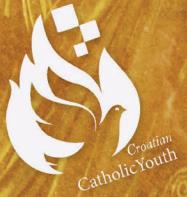

SPEAKERS

| PAUL J KIM | FR. JOZO GRBEŠI |
| DEACON IVAN MIKAN |

REGISTER AT

WWW.CROATIANCATHOLICYOUTH.COM

MLADIFEST

CHICAGO IS BACK

Mladifest – annual gathering of Croatian Catholic Youth in North America is back. Planned for June of 2020 in Chicago Mladifest was postponed and it will take place this June of 2021.

Join us for the weekend of prayer, community, fun and friendship and immerse yourself in the Mercy and Grace of God as you listen to our amazing speakers, as you sing the best worship music and as you participate in the celebration of the sacraments.

June 4–6, 2021 In Chicago

Lord, everyone is looking for you! (Mk 1,37)

Dear young friend!

Have you ever thought
about what God
has planned for you?

In the midst of all people
he is counting on you.

From the sunny shores of Croatia
to the streets
of North America –
our mission is one:
FAITH,
JOY,
FRIENDSHIP,
HERITAGE.
Serving you:
the little ones

and all generation of our people –
bringing Jesus Christ
to his faithful.

Do you want to be
a part of our journey?
Be a brother to those who seek,
a priest for God's people
and friend to all.
Join our journey
and discover what God has
in store for you.

Be one of us.
Become a Croatian Franciscan.
People of God are waiting for

Contact us:

Fr. Antonio Musa,
Vocation Director

fr.antoniomusa@gmail.com

312-842-1871

BECOME ONE OF US JOIN CROATIAN FRANCISCANS

*Kada vam sve oduzmu, ostanu vam dvije ruke.
Sklopite ih na molitvu i tada ste najjači!*

Bl. Alojzije Stepinac

FRA CELESTIN RAGUŽ (1915.-1979.)

Fra Celestin je rođen 30. siječnja 1915. godine u Domanovićima u Hercegovini. Pučku je školu završio u rodnom mjestu, a gimnaziju na Širokom Brijegu. Franjevački habit obukao je 3. srpnja 1934. godine. Studij filozofije i teologije završio je u Mostaru, gdje je i zaređen za svećenika 16. lipnja 1940. godine. Kao duhovni pomoćnik u vrijeme rata služio je u župi Čapljina, a nakon završetka rata povlači se prema Austriji, gdje je neko vrijeme bio vjerouèitelj hrvatskoj djeci i duòobrižnik za hrvatske izbjeglice u St. Gertraudi. U lipnju 1946. napušta Austriju te odlazi u SAD. Osim dva mjeseca boravka u Clevelandu, ostatak života proveo je u Chicagu, a veliki dio tog vremena (preko 30 godina) kao upravitelj Hrvatske franjevačke tiskare. U isto vrijeme obilato je pomagao u okolnim župama. Bio je savjetnik Kustodije od 1964. do 1967. godine. Preminuo je u Chicagu 31. srpnja 1979. u 64. godini života. Pokopan je na groblju Holy Sepulchre u Chicagu.

IZ SJECANJA NA FRA CELESTINA RAGUŽA

zašto cvili. tuži violina . . .

U moju su sobu prodirali zvuci s glasovira iz susjedne sobe. Nisu ih mogli zaustaviti ni stržena vrata niti zidovi obloženi debelom mahagovinom. Onda bi se očuo glas, pun i zvonak, pjevajući sad ovu, sad onu popjevku. Sva buka *rush hours* s četverokrakog bulevara nije mogla zaglušiti glas. Bivao je to glas fra Celestina Raguža, zasjela za stari glasovir. Uželio bi se odmoriti od dugih radnih sati, kad bi ga spopao jad i čemer. Tada bi zadrhtali zidovi od tugaljivosti: Zašto cvili, tuži violina....

Dà, zašto, Fra Celo? Znaš li barem sada? Bi li nam tajnu otkrio?.....

Od proljetos, kad je fra Celestin odveden u bolnicu da umre, glasovir šuti, ali i u šutnji tuguje i cvili.

Ne cvili samo stari glasovir zbog svoje dobi, cvili više što cvilenju svome ne zna razloga. S glasovirom cvili i jato golubova. Njima je fra Celo pomagao gnijezdo savijati; po danu ih oko sebe skupljati, mrvice im kruha prosipati.

*

Što bi od vjeverica iz naše bašće? pitao je fra David. Dugo se nisu viðale gdje po travi skakuću, uz stabla i niz stabla zatrkuju. Fra Celo ih je znao k sebi namamiti i s njima se igrati.

*

Na proljeće, tko će dočekati kardinala i njegovu se perju diviti?

Fra Irenej će jamačno kardinalu kazati, da fra Celestina više nema ni u tiskari ni u Daničinoj i Glasničkoj upravi. Zaludu mu bi se bilo kroz prozore zagledati.

*

Za fra Celinim odlaskom s Drexela žalimo s Božjim stvorenjima. Gdjegod nam je teže nego njima. Osobito kad se upitamo: Zašto se fra Celestinovo geslo s lanjskog Hrvatskog Kalendara: *U slozi je pobjeda* još nije u djelo provelo? Tko se je u naše hrvatske redove umiješao? Da to nisu Ezekielovi gozi i magozi?

*

O čudnim Prorokovim bićima ima puno gatka. U jednoj se priča, da je car Dioklecijan imao trideset tri dozlaboga opake kćeri. Pa se u toj priči veli: Gog i Magog od njih su potekli. Dioklecijan, nezasićen svom nevinom kršćanskem krvi, ugrobljen je na hrvatskom tlu. Krv izazivlje krv. Da se nisu potomci unuka cara-krvoloka u suvezništvu sa živućim Prokletnikom povampirili i svađu među nama, i zavjetovanima na borbu za Hrvatsku slobodu, zametnuli? Pitanje je opravданo. Netko kao oni, svakako svađu među nama *iz inata* podržavaju. Drugog razloga svađi među Zavjetovanima nema niti može biti.

Zato: Cvili, tuži violina....

Dokle će? Suurednik

Hrvatskog Kalendara 1979.

Znam da uvijek treba ići
Znam da ima bezbroj mesta
Postoji bar jedna cesta
Do svih mesta, ljudi svih.
Znam da negdje ima staza
Jedna staza, možda mala
Koja bi nas povest' znala
Do svih ljudi, srca svih.
Sve bili, sve bili, sve bili pute pregazio
Do svih mesta stić' bili štio
Svima bili rekao drage riječi:
Prijatelj svakom sam mio.
Znam da ima mnogo staza
Mnogo riječi k'o i nada
Jednu treba naći sada
Za sva srca, ljudi svih, ljudi svih... (D. T.)

Život je ovaj poput staze koja vodi, stalno vodi... Ne znam joj smjerove ni vijuge, ali na njoj naša sADBINA ispisuje svoje trajanje. Ova pjesma kao da jako dobro govori o životu jednog fratra. Staza i put, nepredvidivost i sudjelovanje u sADBINI svijeta, u vremenu koje mu Gospodin podari kao dar. Patnja i radost obilježiše sve njezine skretnice i ravne staze.

Rođen 25. kolovoza 1937. u Ljubljenicama, župa Rotimlja, istočna Hercegovina (sada župa Stjepan Krst) od oca Jozeta (rođ. 1911.) i majke Stane rođ. Raguž (rođ. 1914). Djeca Jozeta i Stane: Nikola 1937., Danica 1940., Janja 1942., Ivan 1948., Stojan 1950. i Dane 1954.

Život mu počeo u kolovozu 1937. Dijete u istočnoj Hercegovini bezbržnog djetinjstva ne znajući kakav ga život čeka i gdje će ga odvesti. Ni njegovi snovi nisu to mogli predvidjeti, a vjerojatno ni najgore noćne more. Već kada je imao 4,5 godina počeo je Pavin put putnika, beskućnika, svjetskog hodočasnika od mjesta do mjesta. Već 1942. u proljeće cijela obitelj mora bježati pred četnicima iz Ljubljenice u Mostar. I Mostar na njih bijaše veliki, ogromni grad. U njemu tek prenoćili. Rat ubija na sve strane. Nigdje nije sigurno. Iz Mostara preko cijele Bosne obitelj putuje

vlakom koji je inače namijenjen prijevozu stoke. Obitelj Maslać kao i ostale obitelji bježe negdje daleko tražeći sigurnost. Sve do Stare Gradiške na razmeđi Hrvatske i sjeverne Bosne. Na put su krenuli majka Stana, fra Pavao, sestre Danica i Janja te baka Ruža Maslać (rođ. Konjevod), očeva majka. S njima su putovale ostale obitelji, poput Boškovića, Gagre, Perića, Primoraca... U Staroj Gradiški smješteni su u "neku zgradu". Otac je bio u hrvatskoj vojsci. Njega su rijetko vidjeli. Ponekad je uspio doći vidjeti obitelj. Fra Pavina sjećanja gotovo su nepostojeća, posebice slaba sjećanja na oca tih godina. Ovdje je počeo "nekavu školu", možda prvi razred. Tu ostaju do 1945.

Austrija, Italija...

Krajem travnja i početkom svibnja te završne godine opet se kreće na put. Ovaj put prema Austriji. S ostalim obiteljima. Bijeg pred komunistima za koje su već znali da ubijaju množe, i nevine i optužene. S njima je na put i dalje krenula baka, Ruža Maslać. Preko Zagreba, Slovenije u Austriju. Putuju vlakom do Austrije. Fra Pavao po sjećanju govori kako su često iz vlaka trčali van skrивati se zbog zrakoplova i bombardiranja. U Austriji ih smještaju u Andorf, mjesto između Linza i Passaua. Mali gradić koji i danas nema više od pet tisuća stanovnika. Smjestili su ih oko 50-ak u jednu dvoranu. Tu se sve događalo: i spavanje i kuhanje. Sve u jednom prostoru. Kupanje je bilo teško izvodivo.

"Mi, djeca, trčali smo okolo tražiti hrani. Postojala je tada neka UNRO, organizacija koja je pomagala izbjeglicama."

Tu je prvi put video američku vojsku. U Andorfu ostaju oko dvije godine, do 1947. Majka, sestre Danica i Janja te mali Nikola. Otac je ostao u domovini. Za njega nisu ništa znali. Majka je čula da je živ negdje početkom 1947. godine. On je išao prema Bleiburgu, onda je završio kao i mnogi na križnom putu. Kroz Slavoniju do Srbije. Odatile je došao u svoje selo Ljubljenicu u Hercegovini tek 1947. godine. U Austriji umire baka Ruža, a ondje je i pokopana.

FRA PAVO MASLAĆ

70 godina života u emigraciji i 59 godina služenja kao svećenik za Hrvate u SAD-u

"Roditelja se malo sjećam. Znam da je otac otišao u vojsku i nije bio mnogo kod kuće. Živjeli smo s mamom, ali kao neka siročad, posebno u Austriji gdje smo i gladovali, gdje su djeca umirala od gladi. Jedan od razloga da su mnogi roditelji dali svojoj djeci poći u Italiju bio je da prežive, znali su da će se netko pobrinuti za njih, da će imati nešto pojesti i da će poći u školu."

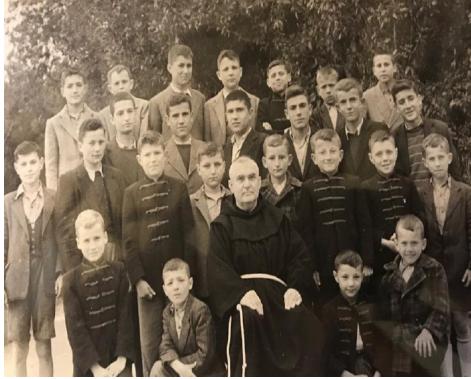
U austrijske kampove dolazili su franjevci u posjet izbjeglicama te spašavati djecu. Pitali su roditelje za dozvolu da spase i školju dječcu. Među njima je bio i fra Dionizije Lasić koji je fra Pavao dobro sjeća iz tih vremena. Sjeća se da se pozdravio s majkom i sestrama.

"Izljubili smo se jer nismo znali kada ćemo se opet vidjeti! Pokupili su nas i vlakom smo išli kroz Italiju u Grottammare."

Ovaj mali gradić na istočnoj talijanskoj obali nalazi se nedaleko od San Benedetto del Tronta. Tu se nalazio veliki kompleks: župa, škola, samostan... Ovdje su ga upisali u školu na hrvatskom jeziku koju su vodili hrvatski franjevci. Rektor škole bio je dr. fra Oton Knezović. Imali su udžbenike i neke potrebne materijale za školu. Ostali fratri koji su predavali bili su dr. fra Zoran Ostojić, dr. fra Kvirin Vasilj, dr. fra Gracijan Raspudić, dr. fra Ivo Sivrić, fra Tugomir Soldo, fra Trpimir Musa i drugi.

Školu je opet počeo ispočetka. Četiri razreda pučke škole završio je za dvije godine. Brzo učenje. Nakon toga još dvije godine viših razreda. Tu je susretao dr. fra Dominika Mandića, fra Vitomira Naletića, fra Pavla Meladu i fra Dominika Šušnjaru.

"Te godine bile su mučne. Mi smo bili siročad. Šuti, slušaj, uči... Odgoj je bio težak. Nikada nismo mogli sjesti i pričati, a bili smo željni toga. Bilo je vrlo siromašno. Ja sam zahvalan za sve, ali bilo je teško. Fra Ivo Sivrić ostao mi je u dugom sjećanju. On nas je primio kao djecu. Bio je vrlo blag i razumio nas je. Vrlo uljudan. Fra Dionizije također je bio vrlo uljudan i pun razumijevanja."

S fra Pavom iz Austrije išao je i fra Jozo Abramović, gospoda Marić, Vrban, Grgo Musa, Gavranović, Andrija Urban, Dinko Krpan, Agata Primorac, Dragica Gagro i drugi.

U međuvremenu, majka je čula kako je otac živ i da je poslao poruku da se vrate. Majka se vratila iz Austrije u Hercegovinu 1947. s dvije sestre – Danicom i Janjom. Otac je već dolje bio stigao. On je preživio poslijeratni pakao. Bio je na križnom putu kroz Sloveniju, Slavoniju, Srbiju i uspio izići živ. U Hercegovini su se onda rodili Ivan (1948.), Stojan (1950.), Dane (1954.). "Naši životi i sudbine izbjeglih ljudi bili su slični. Za nas djecu to nije bilo tako strašno, za naše roditelje bila je to velika muka. Fratri su pronašli gdje su roditelji završili te su ih kontaktirali ako žele da se djeca vrate.

"Ja nisam mogao napraviti tu odluku sam od sebe. Nisam znao puno, onda sam razgovarao s fratrima i poslušao savjet i ostao. Kroz te četiri godine kontakti s obitelji bili su rijetki. Nisam znao ni gdje je Ljubljana ni Hercegovina. Sjećam se posljednje godine škole da smo otisli u talijansku školu u Sassoferato. To je bilo malo sjemenište talijanskih franjevaca. Nas je bilo 15. Već smo malo znali talijanski, ali sve ovo bilo je novo jer je sve bilo na talijanskom. Tu smo naučili talijanski. Bio nam je kao materinski jezik. Od naših fratarata tamo nitko nije bio. Fra Dionizije Lasić bio je naš jedini kontakt. On je živio u Rimu i često dolazio k nama."

"Nakon završetka te posljednje školske godine, fratri su odlučili da ćemo ići u Ameriku. Pokupili su nas iz Sassoferatta i odveli blizu Napolija. Zaustavili smo se kratko u Rimu, onda su nas odvezli u mjesto Capua. To je bio kamp odakle se putovalo dalje. Nas je vodio fra Dionizije. Bili smo u barakama i čekali dokumente. Odatle smo išli vlakom u Njemačku, u Bremenhaffen. Putovali smo oko dva dana. U toj luci većinom su bili američki vojni brodovi. Tu smo također bili nekoliko dana u nekom kampu dok se nismo ukrcali na brod "Blachford" za Ameriku. Bijaše kolovoz 1951. godine. Putovali smo 15-ak dana do New Yorka. Stigli smo na Ellis

Island. Tu nas je, sjećam se, dočekao fra Steve Raić i još jedan franjevac koji je tada bio u New Yorku. Onda su nas neko vrijeme smjestili u New Jerseyju. Odatle vlakom za Chicago. Svi smo zajedno došli u Chicago. Smjestili su nas u župu sv. Jeronima. Bila je tu stara škola u kojoj smo bili smješteni. Dočekao nas je župnik fra Ferdo Skoko, dobar naš fra Ferdo. Neki od nas tada su otisli svojim rodbinama i obiteljima koje su imali po Americi."

Opet novi školski početak

U rujnu su nas, koji smo ostali, poslali u školu. Bijaše to gimnazija/sjemenište Franjevačke provincije Srca Isusova u Westmontu, Illinois. Upisali su me u treću godinu gimnazije. Tu smo bili Jozo Abramović, Eugen Petrović i ja. U Westmontu sam dvije godine išao u srednje škole i dvije godine koledža, sve do 1955. Dakle od 1951. do 1955. Bijaše to vrijeme kada sam opet počeo iznova. Uči engleski i idu u školu. Pitaj Boga kako je bilo, kako smo mi to svladali! Fra Kvirin Vasilj bio nam je odgojitelj. Bilo nas je to oko 120. Škola nam je išla dosta dobro. Mi smo se držali zajedno, ali smo bili i dobro sa svima ostalima. Njemačka disciplina bila je vrlo prisutna. Naime, franjevačka provincija u Americi podrijetlom je njemačka. Kroz sve te godine znam da je stalno nedostajalo nešto važno. Emocije su bile svugdje. Ja, dječak bez obitelji... Obitelj nije ni znala da sam otisao u Ameriku. Dok sam bio u Westmontu, dolazila bi preko ljeta u Chicago u naš samostan na Drexelu neka pisma, gdje sam konačno uspio uspostaviti kontakt s obitelji. Nažalost, nije ništa sačuvano od toga. Bile su to teške godine, ali preživio sam. Djetinjstvo sam izgubio. Rana edukacija uopće nije postojala.

Građanin Amerike i svećenik

Fra Pavo tamo postaje građanin Amerike. Bijaše to godina 1956. Američki fratri pomogli su mu dobiti američke dokumente. Tu u Rye Beachu ostaje do 1958. godine. Ljeti su ih slali na Sveučilište St. Bonaventure u državu New York, gdje su pohađali ljetne semestre. S obitelji je bio vrlo malo u vezi. Godine 1958. na Sveučilištu St. Bonaventure imao je svečane (završne) franjevačke zavjete. Nakon toga odlazi negdje u kolovozu u Washington D.C. na daljnji studij filozofije i teologije. Studirao je na Holy Name Collegeu sljedeće četiri godine. Tu mu bijaše dosta lijepo iskustvo. Lijepo za ono vrijeme i onaj kontekst života. "Danas nikome ne bih preporučio da to prolazi. Sjećam se vrlo dobro da su nam dopustili 1961. godine ići na inauguraciju predsjednika Kennedyja. Nama je to bilo kao da idemo u nebo. Nismo bili daleko od postola gdje je Kennedy dao prisegu. Vidio sam ga jako dobro." Kao studenti tih godina odlazili su redovito u bolnice, zatvore, sirotišta... Televiziju su rijetko gledali, novine nikako. Svi su, kaže fra Pavo, prema njemu bili dobri. Preko ljeta opet su išli na Sveučilište St. Bonaventure.

Putovali smo 15-ak dana do New Yorka. Stigli smo na Ellis Island. Tu nas je, sjećam se, dočekao fra Steve Raić i još jedan franjevac koji je tada bio u New Yorku.

Sve ostalo bile su zamjene. Kasnije sam osjetio kada te netko voli, kada se netko brine za tebe i to je lijep osjećaj, ali mi je uvijek nedostajala ta ljubav djetinjstva. Do danas je tako. Logori su bili velika iskustva, ali sve odluke donosili su drugi o mojoj sudbini. Kada je netko bio drag i pristajan prema nama, to je za nas bilo nešto novo!

U Westmontu sam preko pisma doznao da imam još tri brata. Telefona nije bilo. Informacije šture. Pošta rijetka. Nisam odrastao s braćom i sestrama u istoj obitelji i sve je to oblikovalo moj život. Možda nisam shvaćao koliko kad sam bio mlađi. Nekad bi volio znati što to znači ljubiti oca i majku, odrasti zajedno. Osjetiti ljubav oca i majke na djelu. To nikada nisam znao. Oca nisam ni vidiо toliko. S njim gotovo da nikada nisam ni živio. U Westmontu nakon posljednje dvije godine koledža koje sam završio 1955. došlo je vrijeme odluke: hoćemo li dalje u život ili ostati u franjevcima?

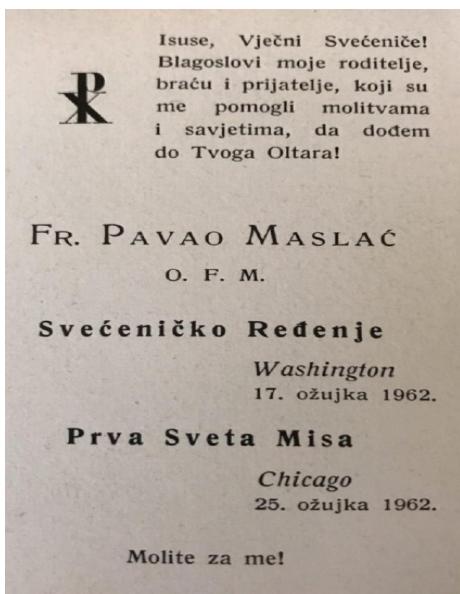
Fra Jozo, fra Eugen i ja odlučili smo biti franjevci. Njih dvojica bila su dvije godine ispred mene pa su već otisla u novicijat. Ja sam išao u novicijat u New Jersey u Lafayette (Provincija Imena Isusova, New York). Tada sam uzeo ime Paul/Pavo. Više nego simbolično. Život je postao trajno putovanje i traženje. Bio sam sam od Hrvata od sada pa dalje. U tom mjestu bilo mi je dobro. Bio sam godinu dana do 1956. Tada sam imao prve zavjete u franjevačkom redu. Onda sam počeo studij u istoj Provinciji Imena Isusova (New York), ali puno sjevernije, u mjestu Rye Beach u New Hampshireu, skroz na sjeveroistoku, sjeverno od Bostona. Tu sam završio prve dvije godine filozofije. Bilo je dobro."

Na studiju u Washington D.C-u boravio je od 1958. do 1962. Na 17. dan ožujka 1962. postao je svećenik. Redenje je održano u franjevačkom samostanu Kustodije Svete zemlje. Za svećenika ga je zaređio Apostolski nuncij u Americi, Egidio Vagnozzi. Tog dana zaređeno je njih 30 za svećenika. Fra Pavo bio je jedini Hrvat. Sjeća se da je došlo nekoliko hrvatskih franjevaca na ređenje. Ostao je u Washingtonu do lipnja iste godine. Onda su ga poslali u Steelton, Pennsylvania. Tamo je slavio prvu svetu misu. "Bilo je lijepo s narodom tamo. Tjedan dana poslije slavio sam misu u crkvi Srca Isusova u Chicagu!" Kustos i kustodijsko vijeće odlučili su da ide za pomoćnika fra Mironu Lasiću u župu Srca Isusova u južnom Chicagu.

"Tu počinje moj pastoralni rad u srpnju 1962. i tu sam ostao do 1964. Počela se graditi crkva. Bilo je to vrlo uzbudljivo. Stalno se nešto događalo. Ja sam se najviše družio s mladima. Pokrenuli smo nogometnu momčad. To je tada bio big deal. Mnoga djeca na osnovu toga dobila su stipendije. To je bila naša najjača župa tog vremena. S nama je živio i fra Gracijan Raspudić. Ja sam bio mlađi svećenik. Slušao sam. Međutim, gotovo sam zaboravio hrvatski jezik. Nisam mogao propovijediti hrvatski jezik. Posljednjih 11 godina uglavnom je bilo sve engleski. Bilo mi je teško. Morao sam učiti hrvatski. Opet iznova. I had difficult time then! Sam sam učio, slušao druge, čitao, razgovarao s ljudima. Jezik je dolazio polako, kao da se vraćao. Dugo mi je trebalo da se oslobodim javno govoriti i propovijediti na hrvatskom jeziku. Čitao sam propovijedi. Mislim da je to bilo siromašno. U međuvremenu, obitelj je doznala da sam postao

svećenik. Slušali su Radio Vatikan i tako doznali da sam postao svećenik i da sam imao prvu misu."

U južnom Chicagu ostaje do 1964. godine kada ga Zajednica raspoređuje u hrvatsku župu Srca Isusova u gradu Milwaukeeju. Tu ostaje do 1970. U to vrijeme tri je godine pomoćnik fra Ferdi Skoki te fra Častimir Majiću isto toliko. Bila mu je to draga župa. Bio je to novi život opet. Većina ljudi su Volksdeutschers, dobri katolici i dobri Hrvati. Bijaše vrlo lijepo surađivati s njima.

Prvi odlazak u domovinu i susret s obitelji

"U tom razdoblju prvi put odlazim u Hrvatsku. Bijaše to ljetno godine 1968. Prvi put se vraćam nakon 23 godine. Išao sam na put s fra Markom Kozinom. Sletio sam u Zagreb. Iz Zagreba sam autobusom odmah otisao do Ljubljance, u dom gdje sam rođen. Tada prvi put susrećem obitelj nakon gotovo četvrt stoljeća. Prvi put susrećem oca kojeg se mogu sjećati. Prvi put u životu susrećem braču Ivana, Stojana i Danu. Oni su rođeni nakon mog odlaska, a sada su već bili odrasli (20, 18 i 14 godina). Svi smo plakali. Opet zajedno. Razgovor je trajao dugo. Otac je bio većinom šutljiv. Puno pitanja, puno toga ispričati gdje smo i što smo sve preživjeli. Otac je bio tih, ali duboko sretan. Zaklao je tele. Sin mu se vratio. Fešta. Emocija puno. Sreće još više! Bilo je to za mene snažno emotivno iskustvo. Slabo sam poznavao svoje roditelje. Moje dvije sestre bile su male kada sam otisao u samostan.

Dolaskom u Hercegovinu bolje sam upoznao svoju obitelj i njezin način života te položaj hrvatskog naroda i franjevaca u komunizmu. Sve mi je to pomoglo bolje razumjeti Hrvate u Americi i Kanadi koji su našli svoj novi život izvan domovine. Tada je dolazila UDBA ispitivati me gdje radim, što radim. Stalno su nam bili za petama. Bili su vrlo neugodni. Htjeli me pridobiti za sebe. Znali su o nama franjevcima sve! O našem radu, o našim zajednicama... Roditelji su se opet bojali što će biti sa mnom, što će meni učiniti. Bojali su se također što će učiniti njima i ostaloj djeci. Uvijek su bila dvojica udbaša na razgovorima. Razgovori su trajali po nekoliko sati. Oni su znali da sam ja stigao i kada sam stigao. Kada ja nisam pristajao na suradnju, prijetili su mojoj obitelji. Ali nisam se dao. Bio sam tamo četiri tjedna. Kad sam polazio, opet je bilo jako teško. Opet rastanak. Opet

nismo znali hoćemo li se ikada više vidjeti. Rastanak mučan, ali ipak s nadom za ponovne susrete! Fra Marko Kozina također je prvi put video svoje. Iskustvo slično mome. Njega je također UDBA ispitivala i prijetila. Nakon mjesec dana preko oceana opet natrag, drugi put u Ameriku. Bilo je vrijeme traženja uspomena. Slikao sam tada sve što sam mogao s onim starim aparatom od 16 mm."

Godine 1970. Franjevačka kustodija šalje ga za župnika u St. Louis. Nova zajednica, novi grad... Nikada nije ni bio u tom mjestu. "Bilo je lijepo. Bila je miješana zajednica: hrvatsko-engleska. Tamo sam dosta radio s lokalnom zajednicom. Bio sam uključen u razne pothvate da se taj dio grada proglaši povijesnim dijelom. I to se dogodilo. Sve u svemu, bilo je aktivno i lijepo vrijeme." Drugi put fra Pavo odlazi u domovinu 1971. godine. Bilo je malo lakše zbog hrvatskog proleća. Proveo je najviše vremena opet s obitelji, malo bolje upoznao fratre i obišao provinciju. Brat Stojan stiže u Ameriku 1973. Prvo dolazi k njemu u St. Louis. Ostaje živjeti u Americi. Stojan je jedini član fra Pavine obitelji na ovom kontinentu. U St. Louisu ostaje do 1976. godine kada postaje župnikom sv. Jeronima u Chicagu.

"Svaka župa/zajednica nosila je svoju ljepotu i svoje probleme. Dosta dobro sam se uklapao. Gledao sam raditi skladno s ljudima, na duhovnom i socijalnom polju. Uvijek sam volio da ljudi budu uključeni u rad i odluke zajednice, da shvatate da je to njihova zajednica i da ona služi njima, da to ne pripada svećeniku ni nekome drugome, nego upravo njima, da su tu doma! Tu sam radio s pomoćnicima fra Slavkom Soldom i fra Leonom Galićem. Bili smo tada aktivni u politici tražeći hrvatsku slobodu. Mislim da sam tu najviše nastrađao. Politika uvijek ima visoku cijenu. Župa je bila kompleksna i vrlo aktivna. Posljednji put oca sam video 1979. godine. Preminuo je 14. svibnja 1983. Radio je. Odmorio se kratko. Sjeo i umro. Blaženo i tiho. Išao sam ocu na sprovod. Kasnio sam, ali sam ipak stigao na groblje pokopati oca. On je imao težak život, no bijaše dobar čovjek!"

Godine 1979. kratko boravi u Beaver Fallsu u Pensylvaniji. Tražio je malo odmora. Tu je ostao tri mjeseca. Nakon odlaska fra Eugena Petrovića, fra Pavo imenovan je župnikom u Ambridgeu, Pennsylvania, od jeseni 1979. do ljeta 1982. godine. "Uvijek sam bio u velikim gradovima, pa nekako nisam volio ići u to malo mjesto (15-ak tisuća ljudi), ali sam brzo zavolio te ljudi. Ubrzo sam mnoge znao, a oni su se svi znali. Bilo mi je lijepo. Iskustvo malog mjesta bijaše zanimljivo i čak privlačno." U ljetu 1982. godine враća se u Chicago. Zajednica ga imenuje gvardijanom franjevačkog samostana sv. Ante. Ostaje gvardijan tri godine. "Bilo mi je lijepo s fratrima tih godina. Bilo je tada dosta starijih fratarata. Puno razgovora. Tada sam preuzeo upravu hrvatske franjevačke tiskare." Tiskaru je vodio sve do kraja njezina rada 2008. godine. To je bio zanimljiv posao, iako težak, ali učinjeno je puno dobrog posla, tiskan je ogroman broj dobrih knjiga, časopisa, radilo se dosta s hrvatskim zajednicama, obiteljima i pojedincima.

Kustos hrvatskih franjevaca

U ljetu 1985. braća ga biraju za kustosa Hrvatske franjevačke kustodije. Kustos je u tri mandata, kroz devet godina službe, do 1994. "Te godine bile su vrlo lijepe, zahtjevne, ali i

teške. Rješavati probleme zajednica i braće franjevaca ne bijaše uvijek jednostavno. Bijaše to vrijeme problema Norvala u Kanadi i ostalih problema. Vrijeme nastanka hrvatske države."

Godine 1987. fra Pavo slavi 25. godišnjicu svećeništva u Hrvatskoj župi sv. Jeronima u Chicagu. Propovijedao je fra Josip Abramović. Godine 1988. tijekom redovitog sastanka franjevačkih provincijala i kustosa engleskih govornih zemalja, fra Pavo osobno se susreće s Ivanom Pavlom II. u njegovoj kapelici u Vatikanu. Godine 1991. Hrvatska katolička zajednica traži da bude njihov duhovnik za cijelu zajednicu. Fra Pavo pristaje i ostaje na toj službi sve do kraja rada Zajednice, do 2006. godine. Godine 1994. bio je kratko opet gvardijan godinu dana u samostanu sv. Ante kada već 1995. odlazi za župnika u Župu Srca Isusova u Chicagu. Pet godina ostaje u južnom Chicagu. Većinu vremena provodi s fra Markom Kozinom u toj zajednici. Godine 1998. tijekom proglašenja blaženim Alojzijom kardinalom Stepinca fra Pavo osobno se susreće s Ivanom Pavlom II. u Mariji Bistrici. Godine 1999. fra Pavo odlikovan je od predsjednika Franje Tuđmana Redom Danice Hrvatske. Godine 2002. slavi 40. godišnjicu svećeništva u Hrvatskoj župi Srca Isusova u Milwaukeeu. Od 2000. sljedećih 13 godina provodi opet kao župnik u Milwaukeeu s tim da je 2010. ponovno biran za kustosa Hrvatske franjevačke kustodije. Godine 2012. godine slavi 50. godišnjicu svećeništva u Hrvatskoj župi Srca Isusova u Milwaukeeu. Propovijedao je fra Jozo Grbeš. Iste godine ovu obljetnicu slavi s obitelji i prijateljima na Stjepan Križu. Sljedeće godine, 2013., postaje župnikom na još jednoj hrvatskoj župi u Chicagu, župi Bl. A. Stepinca. Služio je, dakle, u sve tri hrvatske župe u Chicagu. Tamo ostaje do svog umirovljenja, svibnja 2017. godine, kada mu je ugrađena mehanička pumpa za srce koja mu omogućuje život.

Danas, gledajući život unatrag u miru franjevačkog samostana u Chicagu, fra Pavo kaže: "Kada gledam cijeli život unatrag, onda jasnije vidim put na kojem je stalno bila Božja ruka. Usprkos svim nevoljama dovela me da shvatim da sve to ima veliki smisao. Ljubav je ključna, bez nje je čovjek sam. Bez nje ne može živjeti normalan život. Tako je i s domovinom. Sve patnje su mi ljubav prema domovini učinile još dubljom." Kada o Hrvatskoj razmišlja, onda kaže: "Želja mi je da u Hrvatskoj imamo dobre vođe koji su svjesni ljubavi mnogih naraštaja prema domovini kako bi podigli narod i darovali mu dostojanstvo življenja. Ja vjerujem i molim i volio bi kada bi Hrvatska postala primjer drugim zemljama i narodima. S toliko blaga i bogatstva može pružiti puno. To je moguće. Naučio sam da ništa nije nemoguće u životu kadaje čovjek vjeran idealima i Bogu s kojim stoljećima putuje."

fra Jozo Grbeš, Chicago

Na fotografiji: fra Pavo sa bratom i sestrama

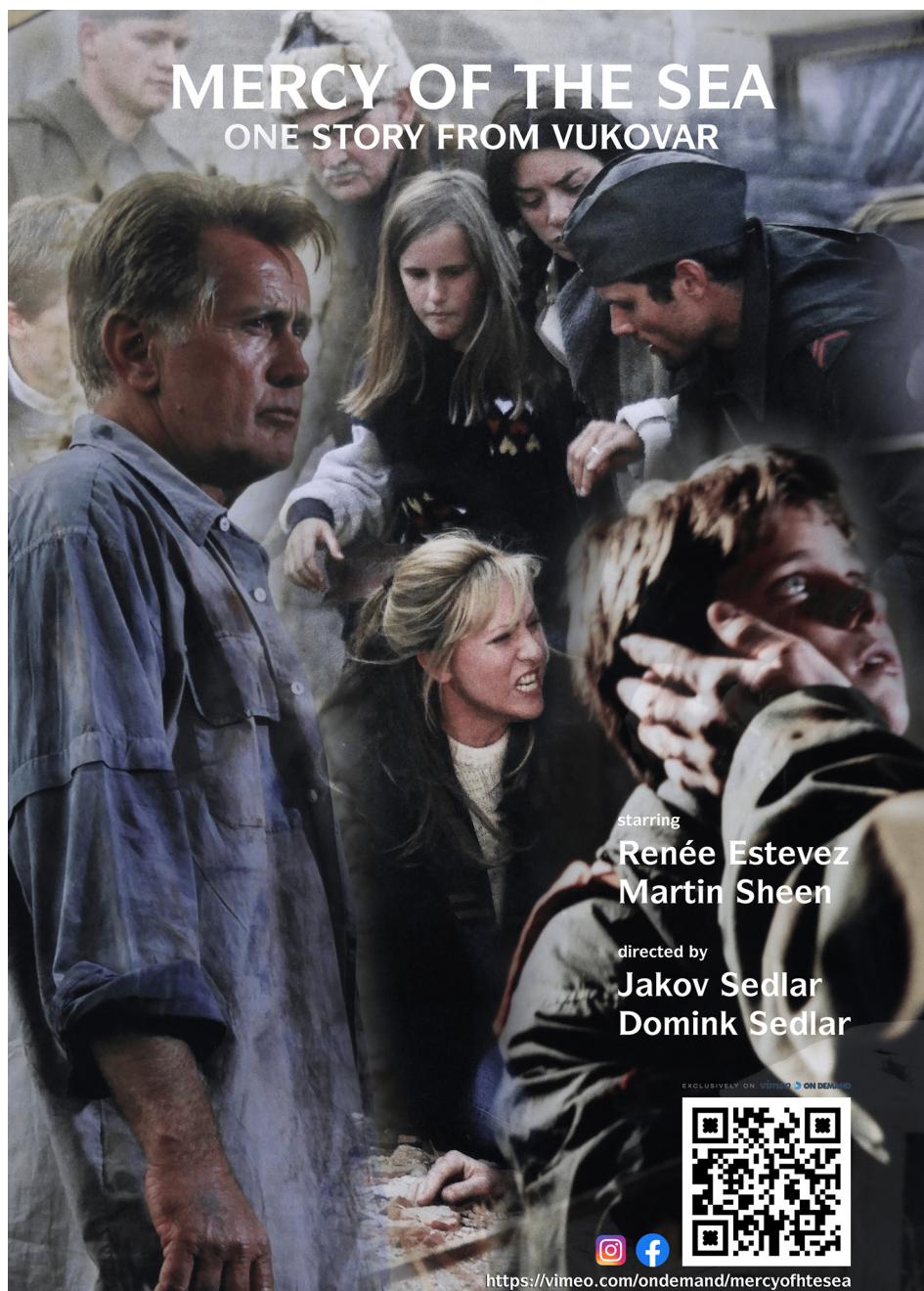
Film: Milost Mora (2020)

Film Jakova i Dominika Sedlara

Glavne protagonisti utjelovljuju Martin Sheen i njegova kći Renee Estevez koji su svojim glumačkim angažmanom htjeli javno iskazati poštovanje za heroje Domovinskog rata, ali i izraziti suošćanje za sve one koji su izgubili svoje bližnje u četverogodišnjoj bitci za neovisnu Hrvatsku. Tužna priča o palom gradu za vrijeme Domovinskog rata obišla je svijet, rasplakala i obeshrabiila mnoge. Nitko do tada nije vjerovao da će se bezbrižna djeca lica suočiti s borbom za opstanak, za život.

U filmu **Mercy of the Sea: One story from Vukovar**

kovar ispričana je priča o hrabrom gradu na poseban način; govori o majci (Rene Estevez) koja u vukovarskoj koloni izgubi sina jedinca. Dvije godine nakon završetka rata Ana (Rene Estevez) dobiva pismo od ujaka Frederika (Martin Sheen) i tek tada počinje njezina emotivna borba za neprežaljenim sinom, kojega su agresori odvezli u nepoznato. Ana se počinje suočavati sa samom sobom, s vjerom u Boga, sa suicidalnim mislima... Njezina majčinska ljubav tjera je da krene u potragu. Na tome putu prolazi kroz krize identiteta, gubi tlo pod nogama, bori se s iluzijom života. Međutim, jedina stvarnost koju zapravo osjeća je neizmjerna ljubav prema izgubljenom sinu.

Movie: Mercy from the Sea (2020)

The main protagonists are Martin Sheen and his daughter Renee Estevez, who wanted to publicly show respect for the heroes of the Croatian Homeland War, but also express sympathy for all those who lost their loved ones in the four-year battle for independent Croatia. The sad story of the fallen city during the Homeland War has traveled the world, making many people cry and discouraged. Until then, no one believed that carefree children's faces would face a struggle for survival, for life.

In the film **Mercy of the Sea: One story from Vukovar**, the story of the brave city is told in a special way; talks about a mother (Rene Estevez) who loses her only son in Vukovar. Two years after the end of the war, Ana (Rene Estevez) receives a letter from her uncle Frederik (Martin Sheen) and only then does her emotional struggle for her unrepentant son, who was taken into the unknown by the aggressors, begin. Ana begins to face herself, her faith in God, her suicidal thoughts... Her mother's love makes her go in search. Along the way, he goes through identity crises, loses ground, struggles with the illusion of life. However, the only reality he actually feels is an immense love for her lost son

DOSTPUNO NA PLATFORMI

www.vimeo.com

Počevši od Velikog Petka
2. travnja, 2021. godine

AVAILABLE ON

www.vimeo.com

starting on Good Friday,
April 2, 2021

*Otkupitelju svijeta!
Dođi i na našu Golgotu!
Stavi svoj križ između naših križeva,
Lijevo i desno vidjet ćeš kružnicu propetih razbojnika,
I s lijeva i desna čut ćeš samo uvrede.
Rastegni propete ruke, da budu šire od ekvatora,
Otvori probodeno Srce, da bude šire od zemljina krila,
Zavapi prema nebu:
jer naše su usne zašivenе konopom laži,
Upri svoj pogled prema nebu:
jer naše su oči krvave od mržnje,
Stani pred Oca: sakrij nas svojim leđima,
Jer mi smo od glave do pete u griesima!
Mlazove svoje krvи pretvorи u rijeke,
Operi sa zemlje tragove Abelove krvи!
Mi smo u agoniji: umire u čovjeku čovjek...
Umri ti! I daruj nam svoj život!
Dođi i spasi čovjeka – od čovjeka!*

fra Rujin Šilic

Sv. Jeronim St. Jerome Chicago

SJEĆANJE NA IN MEMORY OF

- Ursula Christiano
- Gleenn Velasquez
- Linda Strbich
- Branko Galić
- Ivan Karačić
- Martin Krpan
- Joseph "Stretch" Grzetich

*Počivali u miru!
May they rest in Lord's Peace!*

KRŠTENI U NAŠOJ ŽUPI BAPTIZED AT OUR PARISH

- Mila Margaret Coleman

*Neka raste u mudrosti
i ljubavi Božjoj!*

*May she grow in the wisdom
and the love of God!*

VJENČANI U NAŠOJ ŽUPI MARRIED AT OUR PARISH

- Joseph Bilanzic & Ileana Tovar
- James Gurgone & Daniell Wagner
- Ante Miočić & Elizabeth Holly

*Neka Bog blagoslovi
ove nove obitelji!*

*May the Lord bless
these new families!*

St. Jerome Croatian Parish
Hrvatska župa sv. Jeronima

2823 S Princeton Ave
Cardinal Stepinac Way
Chicago, IL, 60616
United States of America

www.stjeromecroatian.org
stjeromecroatian@gmail.com
312-842-1871

BOŽIĆ U NAŠOJ ŽUPI CHRISTMAS AT ST. JEROME

PALAČINKA DORUČAK S NA- ŠIM MLADIMA PALAČINKA BREAKFAST WITH OUR YOUTH GROUP

Hrvatska Katolička Mladež iz naše župe organizira prodaju palačinki jednom mjesечно, a sav prihod išao je za potrebe Mladifesta koji će biti održan u našoj zajednici u lipnju 2021.

Our Youth Group fundraiser for Mladifest Chicago 2021: homemade palačinkas are being sold every month.

ST. JEROME SCHOOL CHILDREN: OUR LIONS ARE PREPARING 100TH ANNIVERSARY OF OUR SCHOOL. THANKS BE TO GOD AND OUR PATRON ST. JEROME. WE ARE PROUD OF THOSE WHO LEFT US THIS GREAT LEGACY!

FESTA SV. VLAHA FEAST OF ST. BLAISE

PROSLAVA STEPINČEVA STEPINCEVO

Po prvi put nakon 47 godina Stepinčevo u našoj crkvi nije slavljen u zajedništvu sa cijelom Hrvatskom školom Kardinal Stepinac koja djeluje u našoj župi od 1973. godine. Ipak, i u ovoj pandemijskoj godini, predstavnici naše Hrvatske škole unijeli su barjak s likom kardinala Stepinca obućeni u lijepu hrvatsku narodnu nošnju Stepinčeva krašićkog kraja. U molitvenoj zahvali utekli smo se zagovoru našeg Blaženika, a pjesmom koja se u našoj crkvi pjeva već 20 godina izrazili smo svoju odanost našemu Blaženom Kardinalu Stepincu:

Bio čovjek ponos roda svoga,
bio pastir puka hrvatskoga:
nevin mučen po dušmanu kletu
za slobodu i za vjeru svetu.

Ponos svima, nada u tuđini,
žrtva sveta vjeri, domovini:
ko Krist na križu - Božji Jedinac
vječno s nama, kardinal Stepinac.

Imenom te zove tvoj hrvatski narod,
ti si njemu nada, i smiraj i put.
Uvijek će te slijedit, tobom dušu krijeput,
spominjat te uvijek zemlje svaki kut. (jg)

POSVETA SV. JOSIPU

U Godini sv. Josipa, koju je papa Franjo proglašio na svetkovinu Bezgrješnog Zacheća, 8. prosinca 2020. godine i koja traje do iste svetkovine 2021. god., hrvatska župa sv. Jeronima organizirala je posvetu ovome dragome svecu koji je odavan zaštitnik našeg hrvatskog naroda. Naime, godine 1687. hrvatski je državni sabor proglašio upravo sv. Josipa zaštitnikom drevnog Hrvatskog Kraljevstva.

Posveta sv. Josipu u našoj je župi započela 15. veljače, svetom misom koja je slavljena u našoj crkvi, a nastavila se kroz 33 dana, sve do blagdana sv. Josipa 19. ožujka. Kroz ova 33 dana molili smo se sv. Josipu u svojim domovima, a jednom tjedno, srijedom uvečer, imali bismo molitveni susret u crkvi. Susret bismo započeli nagovorom što su ga za nas pripremili naši svećenici, a zatim bismo ostali u klanjanju Isusu u Presvetom Oltarskom sakramantu ili bismo pak molili drugu prigodnu molitvu. U posveti je sudjelovalo ukupno oko 60 naših župljana.

U ovoj pandemijskoj godini, kada nismo mogli organizirati brojna svoja slavlja onako kako bismo to voljeli i kako smo navikli, ova pobožnost sv. Josipu nas je uistinu zbljžila i donijela nam mnogo radosti i vjerujemo brojne duhovne plodove.

CONSECRATION TO ST. JOSEPH

On the Solemnity of Immaculate Conception, February 8, 2020 Pope Francis proclaimed the Year of St. Joseph for the entire Church. This special year lasts until the same solemnity in 2021. In observance of this wonderful spiritual time St. Jerome Croatian Parish organized a consecration to this dear saint who has been the protector of our people for centuries. Namely, in 1687, the Croatian Parliament proclaimed St. Joseph as the patron saint of the Croatian Kingdom. St. Joseph is a dear saint to many of our Italian friends as well.

Consecration of St. Joseph began on February 15 with the celebration of the holy mass and continued for 33 days, until the feast of St. Joseph on March 19th. During these 33 days we prayed to St. Joseph in our homes, and once a week, on Wednesday evening, we would have a prayer service in our church. We would begin the meeting with a talk given by our priests, and then we would adore Jesus in the Blessed Sacrament of the Altar, or we would pray another appropriate prayer. A total of about 60 of our parishioners took part in this consecration.

In this pandemic year, when we were not able to organize many celebrations as we would like and as we are used to this devotion of St. She truly brought us closer to God and to others and brought us much joy and many spiritual fruits to many in our parish community. St. Joseph - pray for us!

Hrvatski je sabor 1687. god. jednoglasnom odlukom proglašio sv. Josipa zaštitnikom Hrvatskog naroda.

U protokolu Hrvatskoga sabora iz tog vremena na latinskom jeziku je zapisano:

"Sveti Josip,
Krista Spasitelja vjerni branitelj,
Djevice Bogorodice djevičanski zaručnik,
za posebnog zaštitnika Kraljevine Hrvatske
u Državnom saboru godine 1687.
od redova i staleža jednoglasno je odabran".

HODOČAŠĆE U SVETU ZEMLJU

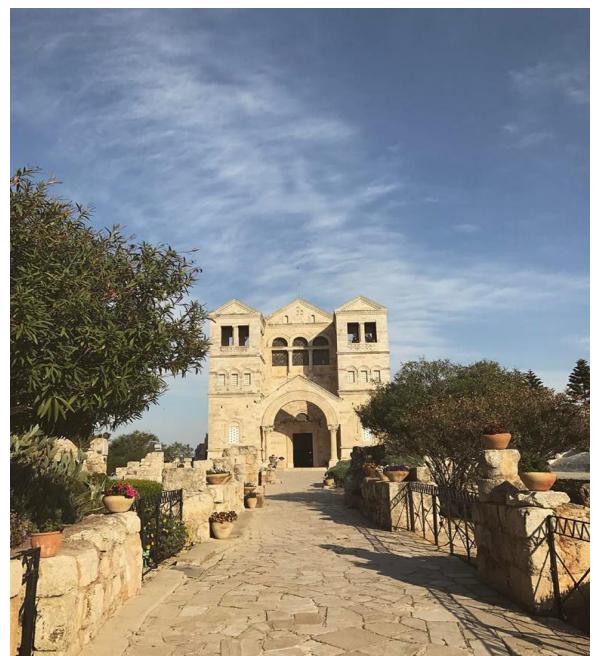
U listopadu ove godine naša župa organizira hodočašće u Svetu Zemlju. Od 12.-22. listopada 2021. boravitićemo u Izraelu i posjetiti sva kršćanska mjesa. Hodočašće u Svetu Zemlju jedno je od najsnažnijih kršćanskih iskustava i nešto što se ne može mjeriti ni sa čim drugim.

Svetu Zemlju naziva se još Petim evanđeljem jer se u njoj otkriva jako mnogo o Isusu, njegovoj misiji, životu i poruci. Ukoliko nam se želite pridružiti za ovo hodočašće iz drugih mjesa iz Sjeverne Amerike kontaktirajte nas na email stjeromecroatian@gmail.com ili pozivom na broj +1(312) 842-1871.

PILGRIMAGE TO THE HOLY LAND

This coming October (October 12-22) our parish will be traveling to the Holy Land. This pilgrimage is something you don't want to miss. Holy Land is also called the Fifth Gospel because only there you can learn more about Jesus life, death, his mission and his message.

If you wish to join us from other places in North America please contact us on email stjeromecroatian@gmail.com or call us on +1(312) 842-1871

Život u našoj župi Presvetoga Srca Isusova tijekom epidemije koronavirusa i dalje je izazov. Kao posljedica virusa drastično su se promijenili naši životi i način na koji služimo svojemu narodu. Nadbiskupija Chicago naredila je obustavu javnog slavlja mise, sakramenata, sprovoda, škola je zatvorena, nema javnih okupljanja. U lipnju 2020. nadbiskupija Chicago je konačno počela ublažavati neka ograničenja i ponovno smo u mogućnosti imati liturgijska slavlja u našoj crkvi. Morali smo organizirati ekupe za čišćenje i reorganizirati raspored sjedenja prije negoli smo bili u mogućnosti otvoriti našu crkvu uz ograničen broj ljudi za različite usluge. Oni koji dolaze u crkvu dužni su nositi maske, obdržavati distance kod sjedenja, bez rukovanja. Uložili smo svaki napor kako bi ljudi bili što sigurniji. Također nastavljamo služiti ljudima preko live streaming-a nedjeljne mise te ih putem naše župne web stranice i Facebooka informirati o događajima u župnoj zajednici.

BOŽIĆ U NAŠOJ ŽUPI

Zbog koronavirusa božićno vrijeme 2020. u Sacred Heartu bilo je tmurnije nego inače. Nismo mogli imati uobičajeni doručak sa Sv. Nikolom, božićne programe i koncerte. Tijekom došašća uključili smo obitelji župe u paljenje svijeća našega adventskog vijenca. Božićna proslava započela je misom brijednjena u 16:30 sati kojoj su nazočili mnogi od naše školske djece iz Sacred Hearta i njihovih obitelji. Ponoćka je započela božićnim programom. Naš zbor uveo je cijelu zajednicu u božićno ozračje predivnim božićnim pjesmama na raznim jezicima. Fra Jozo Grbeš, O.F.M., kustos Hrvatske franjevačke kustodije Svetе obitelji bio je glavni celebrant, fra Stjepan Bedeniković, O.F.M. je koncelebrirao, dok je ministirao fra Slavko Anđelić, bogoslov na studiju teologije u Chicagu. Fr. Joe je u svojoj homiliji ohrabrio sve prisutne otvoriti svoje živote Kristovu svjetlu koji donosi svjetlo u naš svijet obavijen neizvjesnošću i strahom tijekom pandemije. Na Božić smo nastavili slaviti Kristov rođendan kao župna zajednica zajedno s brojnim gostima i bivšim župljanimima koji su došli kući proslaviti Božić s nama.

DOBRODOŠLICA: fra Dragan Bolčić i fra Slavko Anđelić

Srdačnu dobrodošlicu župna zajednica Srca Isusova želi fra Slavko Anđeliću, O.F.M. i fra Dragunu Bolčiću, O.F.M. Fra Slavko je u Chicago stigao u kolovozu 2020. kako bi nastavio studij teologije potrebne za svećeničko ređenje, također važne za franjevačku formaciju

Život u Župi Srca Isusova za vrijeme Corona-virusa

Life at Sacred Heart during the Corona Virus

u župnom pastoralu. Prvotni plan bio je da u Rimskom ritualu: "Gospodin Isus Krist, Sin fra Slavko podučava djecu u našoj Hrvatskoj Boga živoga, neka blagoslovi + ove svjeće školi, no zbog pandemije nismo bili u mogućnosti imati redovitu nastavu. On dolazi u vikendum pomoći oko liturgijskih slavlja kao visine, ti koji si ih dao čovečanstvu kako bi pjevač, čitač, ministrant te izvanredni služitelj rastjerale tamu i zlo." Trebamo se sjetiti da svete pričesti. Fra Dragan je stigao u prosincu 2020. iz Hercegovine u Hrvatskoj kako bi pomogao u pastoralnoj službi. Zareden je za svećenika 29. lipnja 2019. godine u Mostaru.

BLAGDAN SVJEĆNICE

Blagdan Prikazanja Gospodinova (Svjećnica) i Svetog Vlaha ove godine imaju posebno značenje tijekom epidemije koronavirusa. Postoji stara tradicija podjele blagoslovljene svijeća na blagdan Prikazanja Gospodnjeg, 2. veljače. Blagoslov čini ove svjeće "sakramentalima", produžetkom sakramenata Crkve i kanalom božanske milosti. Čaša-zlo mrzi svjetlo jer ga podsjeća na Isusa, "Svjetlo svijeta". Isus je jasno izrazio tu ideju u Evangeliju po Ivanu: "Ja sam svjetlost svijeta; koji ide za mnom neće hoditi u tamu, nego će imati svjetlost života" (Iv 8, 12). Jedna duhovna korist blagoslovljenih svijeća je njihova sposobnost da istjeraju zlo. To je jasno doneseno u blagoslovu koji se nalazi

u naše ponizne molbe. Obdari ih, Gospodine, snagom svetog + križa, uz blagoslov s visine, ti koji si ih dao čovečanstvu kako bi svjeća sama po sebi ne "tjera" demone, nego to čini Isus, "Svjetlo svijeta". Dok epidemija koronavirusa obavija svijet strahom, tamom i neizvjesnošću, potrebno nam je Kristovo svjetlo kako bismo raspršili tu tamu i unijeli njegovo svjetlo nade u naše živote. Bilo bi dobro da svaka obitelj ima blagoslovljene svjeće u svojim domovima i koristi ih kada svećenik dolazi blagosloviti vaš dom, donijeti nekome svetu pričest. Zapalite svijeće kad započinjete molitvena obiteljska okupljanja ili tijekom vlastite osobne molitve, moleći Boga da istjera svaku tamu u vašem životu.

SVETI BLAŽ I BLAGOSLOV GRLA

Popularna tradicija u mnogim zemljama je godišnji blagoslov grla na blagdan svetog Blaža (3. veljače). Taj je blagoslov nadahnut životom sv. Blaža, za kojeg se znalo da je tijekom života ozdravljao ljudi s oboljenjima grla. Iako se čini da je blagoslov usmjeren samo na grlo, on se zapravo rabi kao priziva-

nje Božje snage za liječenje bilo koje bolesti. Svećenik s prekriženim svijećama obično moli sljedeću molitvu nad osobom: »Zagovorom svetoga Vlaha, biskupa i mučenika, oslobođio te Bog od bolesti grla i svakoga drugoga zla: u ime Oca, i Sina i Duha Svetoga.« Kao rezultat toga, blagoslov poprima novo značenje u "doba COVID-a", dok se svijet nastavlja boriti protiv virusa. Podsjeća nas na naše oslanjanje na Boga i stvarnost da je Bog, u svom božanskom naumu, dopustio tu pošast. Možda ga ne razumijemo, ali se možemo obratiti Bogu za vodstvo i utjehu, osobito kada trebamo Božju pomoć u vrijeme bolesti.

PROSLAVA STEPINČEVA

Tek kada vidimo koliko organizacija, klubova i crkava nosi ime Alojzija Stepinca shvaćamo njegovu važnost u Katoličkoj Crkvi u Hrvatskoj i kod svih Hrvata diljem svijeta. Ovdje u Sacred Heartu, u nedjelju 14. veljače, slavili smo kardinala i mučenika zbog njegove vjere. Zbog koronavirusa djeca Hrvatske škole, tambure i kolo grupe nisu bili u mogućnosti sudjelovati na misi u čast bl. Stepinca. Iliana Tadić, Maja i Angela Ločar donijele su cvijeće koje su postavile oko slike bl. Stepinca i čitale na misi. Fra Dragan Bolčić, OFM, uz ministriranje fra Slavka Andelića, OFM, slavio je svetu misu i održao nadahnutu homiliju u čast bl. Stepinca. Fra Dragan je u svojoj homiliji veličao herojske vrline bl. Stepinca, njegovo evanđeosko svjedočanstvo te vjernost Katoličkoj Crkvi. Sveti Ivan Pavao II. koji je u Nacionalnom svetištu Gospe Bistričke 3. listopada 1998. beatificirao bl. Alojziju, izjavio je o Stepincu: "Crkva je početkom prvog tisućljeća rođena iz krvi mučenika i sada, na kraju drugoga tisućljeća, Crkva je ponovno Crkva mučenika." Mučenici, biskupi, svećenici, redovnici i vjernici laici, stradali od ruku komunista, svjedoci su duboke i trajne vjere u Krista, a jedan od njih je i bl. Alojzije Stepinac.

Life at Sacred Heart during the Corona Virus epidemic continues to be a challenge. As the result of the Virus our lives and the way we minister to our people changed drastically. The Archdiocese of Chicago ordered a suspension of public celebration of the Mass, the sacraments, the funerals, school was closed, no public gatherings. In June of 2020 the Archdiocese of Chicago finally began easing up on some restrictions and we are able to have liturgies in our church again. We had to organize cleaning crews and reorganize seating arrangements before we were able to open up our church for a limited number of people for different services. Those coming to church are required to wear masks, observe distance sitting, no hand shaking. We have made every effort to keep the people safe as possible. We also continue to minister to our people with live streaming of our Sunday Mass and keeping the people informed through our Parish website and Facebook of the events in the parish community.

CHRISTMASS AT SACRED HEART

Due to the Corona Virus Sacred Heart Christmas season of 2020 was more somber than usual. We were not able to have the usual Breakfast with St. Nicholas, Christmas programs and concerts. During the Advent Season we did involve the families of the parish in lighting the candles of our Advent Wreath. Christmas celebration began with a Vigil Mass at 4:30pm attended by many of our Sacred Heart School Children and their families. The Midnight Mass began with a Christmas program. Our choir lifted the entire congregation into a Christmas spirit with the beautiful Christmas songs in various languages. Fr. Jozo Grbeš, OFM. Custos of the Croatian Franciscan Custody of the Holy Family was the celebrant for the Mass, Fr. Stephen Bedeniković, OFM. concelebrated, they were assisted by Br. Slavko Andelić, OFM. who is here from Zagreb Croatia to study theology in Chicago. Fr. Joe, in his homily encouraged all present to open their lives to the light of Christ to bring that light to our world enveloped in uncertainty and fear during the pandemic. On Christmas day we continued to celebrate Christ's birthday as a parish community along with a number of guests and former parishioners who came home to celebrate Christmas with us.

WELCOME TO BR. SLAVKO ANDELIĆ, OFM & FR. DRAGAN BOLČIĆ, OFM

We extend a warm welcome to the Sacred Heart parish community Br. Slavko Andelić, OFM. and Fr. Dragan Bolčić, OFM. Br. Slavko arrived to Chicago in August 2020 to peruse his theological studies for his ordination to the priesthood, also an important part of his formation as a friar in parish ministry. The original plan was for Br. Slavko to teach the children at our Croatian School but because of the pandemic we were not able to have the regular classes. He does come on the weekend to help out with our Liturgy as cantor, lector, server and Eucharistic minister. Fr. Dragan arrived in December 2020 from Hercegovina, Croatia to help out with Pastoral ministry. He was ordained in June, 29th 2019. in Mostar, BiH.

Sacred Heart is blessed to welcome Fr. Dragan & Br. Slavko in our parish community!

CANDLEMAS AND ST. BLAISE

Feast of the Presentation of the Lord (Candlemas) and St. Blaise have a special meaning this year during the Corona Virus epidemic. There is an old tradition of distributing blessed candles on the feast of the Presentation of the Lord on February 2. The blessing makes these candles into "sacramentals," an extension of the sacraments of the Church and a channel of divine grace. The devil-evil hates light, as it reminds him of Jesus, the "Light of the World." Jesus expressed this idea clearly in the Gospel of John: "I am the light of the world; he who follows me will not walk in darkness, but will have the light of life" (John 8:12). One spiritual benefit of blessed candles is their ability to drive out the evil. This is clearly shown in the blessing found in the Roman Ritual. "Lord Jesus Christ, Son of the living God, bless + these candles at our lowly request. Endow them, Lord, by the power of the holy + cross, with a blessing from on high, you who gave them to mankind in order to dispel darkness and evil." We should remember that the candle itself does not "drive out" demons, but it is Jesus, the "Light of the World" who does so. As Corona Virus epidemic envelopes the world in fear, darkness and uncertainty we need the light of Christ to dispel that darkness and bring His light of hope into our lives. It would be good for every family to have blessed candles in their homes and use them when a priest comes to bless your home, bring Holy Communion to someone, light the candles as you begin family gatherings with a prayer or during your own personal prayer, asking God to drive out any darkness in your life.

CELEBRATION OF BI. ALOJZIJE STEPINAC DAY

It is only after we see how many organizations, clubs and churches carry the name of Alojzije Stepinac do we realize how important he is to the Catholic Church in Croatia and all Croatians around the world. Here at Sacred Heart we celebrated this renewed Cardinal of the Catholic Church and martyr for his faith on Sunday February 14th. Due to the Corona Virus the children of the Croatian School, Tambura and Kolo group were not able to participate in the Mass honoring Bl. Stepinac. We did have Iliana Tadić, Maja and Angela Ločar bring flowers which they placed around the image of Bl. Stepinac and read at Mass. Fr. Dragan Božić, ofm assisted by Br. Slavko Andelić, ofm, celebrated the Mass and gave an inspiring homily in the honor of Bl. Stepinac. In his homily Fr. Dragan extolled the heroic virtues of Bl. Stepinac, his witness of the Gospel and faithfulness to the Catholic church. St. John Paul who beatified Bl. Alojzije at the National Shrine of Our Lady of Bistrica October 3, 1998 stated about Stepinac "The Church was born in the beginning of the first millennium from the blood of martyrs and now at the end of second millennium the church is again the church of martyrs." The martyrs, bishops, priests, consecrated religious and faithful laity, at the hands of communists are witnesses of deep abiding faith in Christ and one of these is Bl. Alojzije Stepinac.

Celebration of Blessed Stepinac once again brought together our community.

**Christmas at Sacred Heart:
There is no place like home**

**Božić u Srca Isusova:
Nema mjesto kao što je dom**

Sv. Ćiril i Metod

St. Cyril and Methodius

New York

BOŽIĆ I NOVA GODINA

Vjerujem da ćete se složiti svi sa mnom da je ovo bio drugačiji Božić od svih koje smo doživjeli i proživjeli pa i one Božiće koje smo neki od nas doživjeli i dočekali za vrijeme domovinskog rata. Pandemija Covida-19, napose za nas u SDA učinila je ovaj Božić drugačijim i najizvjesnjim od svih drugih. Prvo smo čekali sa strepnjom hoće li crkve biti uopće otvorene i da li ćemo uopće moći slaviti sv. Mise s vjernim na pukom. Kada smo dobili zeleno svjetlo da možemo slaviti sv. Mise s pukom, onda je došlo na red pitanje: koliko vjernika može doći na jednu sv. Misu, a da se ne prekrše propisi civilnih i crkvenih vlasti.

I tako obavijest stiže da se broj vjernika treba ograničiti na 50% od ukupnog broja ljudi koji može sjesti u crkvu. Tako smo mi ovdje u New Yorku došli da broja 250 po jednoj sv. Misi. I što sada? Prvo koliko i kada ćemo imati sv. Mise? Odlučili smo da ćemo imati tri sv. Mise na Badnjicu i dvije sv. Mise na sam dana Božića. Tako smo po toj odluci počeli i upisivati vjernike na pojedinu sv. Misu kako su se javljali. Raspored sv. Misa bio je 4, 8 i 11 pm te na Božić 9 i 11 am.

Ovu godinu uz nas dvojicu mene fra Nikolu i župnoga vikara fra Lovru Šimića, s nama je za blagdane boravio i don David Leskovar, svećenik, član Salezijanske družbe iz Zagreba. Pa budući da smo bili trojica, dvojica su bila na raspolaganju za podjeljivanje sakramenta sv. Ispovijedi, a treći je slavio sv. Misu. Tako smo napravili za svih pet svetih misa. Poradi Pandemije, odlučili smo da se župnik obrati vjernicima te da im uputi čestitku putem Facebooka župe. Također smo poradi ograničenosti i nemogućnosti svih vjernika da dođu na sv. Mise prenosili nekoliko sv. Misa također preko Facebooka naše župe.

Sve u svemu moramo biti Bogu zahvalni da smo ipak uz sve ovo što sam naveo uspjeli imati sv. Mise te proslaviti Kristov Rođendan dostojanstveno i uz naše predivne hrvatske Božićne popjevke. Na svim misama koje smo imali za Badnju večer i na sam dan Božića sudjelovalo je negdje oko 750 vjernika.

Doček Nove Godine 2021. nismo organizirali po prvi put nakon više od 50 godina susjednog organiziranog dočeka u našoj Velikoj Dvorani i našemu Centru. Naravno razlog tomu je pandemija Covida-19. No mi svećenici i časne sestre slavili smo sv. Misu zahvalnicu 31. prosinca u 7 pm te na koncu sv. Mise zapjevali „Tebe Boga hvalimo“. Na Novu Godinu 1. siječnja slavili smo jednu sv. Misu u 11 sati na kojoj se okupilo oko 50 tak vjernika.

BOŽIĆ U GRECCIU

Netko koga trebamo voljeti, netko za koga se trebamo pobrinuti! To bijaše misao vodilja koja je prolazila Franjinim srcem u Grecciu na Božić kad je odlučio da proslavi Isusova rođendana učini potpuno drugačijom. Franjo je doveo vola i magarca kako bi i oni mogli nazoći „ponovnom“ Isusovom rođenju pod prilikama kruha i vina u Euharistiji.

Ni Božić se mali Isus ponovno rodio u ljudskim srcima. Franju je činjenica da je Bog došao na svijet u liku djeteta, jako potresla. No tu bijaše još nešto: Bog je to učinio da se mi ljudi možemo pobrinuti za njega. Božić je za Franju bio jedan od najdražih blagdana, jer je Bog postao jedan od nas. On dakle postaje tijelo od našega tijela, kosti od naših kostiju. On postade dijete kojem smo se mogli približiti bez straha. Neki će se od nas činiti čudni dok pokušavaju razveseliti i obradovati to dijete. Svaki od nas može biti totalno opušten jer nas to dijete prihvata ovakvima kakvi jesmo te nas promatra svojim blagim očima pokušavajući razumjeti sve što činimo za njega.

Netko koga treba voljeti, netko koga treba paziti i pomoći, netko za koga se trebamo pobrinuti. Bog – bespomoćno dijete - Bog komadić kruha i gutljaj vina. Koliko samo povjerenje ima Bog u svoja stvorenja? Kroz Euharistiju te kroz Jaslice mi rastemo u duhu

jer Bog predra samoga sebe u našu brigu, u naše ruke. Tomu se moramo radovati, to nas mora ispunjavati, jer svaki čovjek dobi prigodu „pobrinuti“ se za Boga. Ne samo zemlja koja nam je dana da je obrađujemo ili sve stvorene da ga podložimo i iskoristimo na dobro, sad nam se i Bog daje da se pobrine za njega, da ga uzmemo u našu zaštitu.

Franjina želja da pokaže koliko ljubi Boga i kako se spremam za njega pobrinuti tijekom božićne mise u Grecciu, na neki način učinile su da se dijete iz Betlehema, Krist Gospodin, pojavit u Franjinu naručju smiješći mu se. Krist se dakle nasmiješio onom koji je želio biti njegov sluga, ali i onaj koji će se pobrinuti za njega. Franjo prigrli to dijete i pribi ga uz svoje srce koje poče tuči brže i jače. Franjino djevičanstvo postalo je plodno na čudesan način po djetetu koje je imao u naručju. On nije imao drugog djeteta do li Isusa. Njegov Gospodin učinio je to da su sva braća dobila dijete koje su mogli vidjeti i za koje su se mogli pobrinuti.

Seljaci i mještani Greccia koji su došli sudjelovati na sv. Misi posvjedočiše Franjino duhovno očinstvo. Dijete koje je Franjo držao u naručju postalo je i njihovo dijete. Oni su dolazeći na polnočku donijeli sa sobom baklje da bi s njima osvijetlili put prema bratskom samotištu u kom se slavila misa. Vraćajući se kući, poslje misе, oni ih više nisu trebali jer su njihova srca tako jako svijetila istinom da je Bog uistinu postao dijete na oltaru te da ga je Franjo držao u rukama. Franjo poradi te njihove osnažene vjere bijaše jako radostan. Ti jednostavni, prosti seljaci iz Greccia bijahu prostodušni kao djeca. Bog i te božićne noći pokaza da ljubi malene pokazujući im se onako kako se pokazao pastirima prije više od 1000 godina. Naš Bog je Bog malenih, to je bio, to jest i to će ostati zauvijek.

Netko koga treba voljeti! To bijaše Greccio, to bijaše Božić u Grecciu. Franjo se molio za sve male ljudе u svijetu kako bi mogli razumje-

zumjeti što Božje utjelovljenje u liku djeteta znači za njih osobno. Bog bijaše jednak nama, Bog bijaše jedan od nas, Bog bijaše sve što smo mi izuzev grijeha i grešnosti. On, Sve-mogući Bog, dopustio je da bude dodirnut, no ne samo dodirnut, već i zagrljen od svih onih koji su došli da ga vide. Netko za koga se treba pobrinuti, netko tko želi da bude zagrljen i privijen na srce. To bijaše Greccio u kom Bog „ponovno“ postade čovjekom.

Franjo napusti Greccio te godine obnovljena i radosna srca jer je znao da će braća svaki nadolazeći Božić proslaviti na isti način i u istom duhu. On je također znao da će stanovnici Greccioa prenijeti vijest o novom načinu proslave Božića te da će se ta vijest prenijeti Italijom i po cijelom svijetu. Netko, a možda i svi ljudi, gledat će u božićne jaslice znajući da je pred njima onaj koji zavrjeđuje neizmjernu ljubav, da je pred njima druga Božanska osoba u liku djeteta za koju se valja pobrinuti, koju valja ugostiti. Sve to potaknut će ih na novi život u iskrenoj ljubavi.

STEPINČEVO 2021

Hvaljen Isus i Marija!

Draga braćo i sestre, drage Hrvatice i Hrvati, dragi prijatelji, najbolje oko za najvedrije čiste noći na našemu nebu, može nabrojati teko oko 2000 zvijezda. Te zvijezde koje možemo vidjeti zovemo vidljivim zvijzdama. S jakim teleskopom nabrojat ćemo ih puno više čak nekoliko milijardi. Slika našega neba jest slika našega kršćanskogta. Na našem kršćanskom nebu nalaze se tisuće i tisuće svetaca koje znamo i koje ne znamo, kojima se molimo i za koje nismo ni znali da su ikada i živjeli. Jednu zvijezdu koja je zasvetila Hrvatskom kršćanskom narodu prije pedeset godina slavimo danas. Ta zvijezda zove se blaženi kardinal Alojzije Stepinac. No u isto vrijeme danas slavimo i sve one nepoznate svece našeg naroda koji dadoše svoje živote svjedočeći da su kršćani, da su Hrvati te da se nisu stidili priznati kršćanima i Hrvatima. Među njih ubrajamo stotine naših svećenika, časnih sestara, civila i vojnika koji padoše samo zato što su pripadali Hrvatskom narodu i samo zato što su se dičili svojom katoličkom vjerom. Braćo i sestre, to su junaci naše vjere, to su junaci našega naroda, to su junaci naše povijesti. Danas im se želimo moliti, danas im se želimo uteći za zaštitu i pomoći, da nam pomognu, da nas podupru, da bi smo i mi, ovdje u ovom dalekom svijetu, sačuvali dvije najsvetije stvari koje imamo, našu svetu vjeru i naše dično Hrvatsko ime.

Pitamo se kojim putem oni stigoše u kraljevstvo života, u kraljevstvo ljubavi, u kraljevstvo sreće? Odgovor smo čuli slušajući današnje evanđelje, slušajući Osam Blaženstava, te najveličanstvenije riječi koje je izrekao Bogočovjek Isus Krist. Nitko kao On nije govorio malo, a rekao mnogo. Mnogi govore satima, danima, godinama i ne rekoše zapravo ništa. A Isus u ovih nekoliko rečenica reče sve; otvori nam osam sigurnih putova do Boga i do vječne sreće. Danas, odveć primijenjeni kršćanin, teško shvaća, a još teže prihvata ove riječi Krista Gospodina. Čovjek bezbožniku osam blaženstava osam je budalaština, osam ludosti; međutim kršćaninu vjerniku, našem blaženom Alojziju Stepincu, našim mučenicima diljem Hrvatske i Bosne i Hercegovine, Osam Blaženstava bilo je osam autocesta koje su ih odvele do Boga i do vječne sreće.

Blago siromasima u duhu jer je njihovo kraljevstvo nebesko! U Isusovo vrijeme «siromašni u duhu» nazivali su se oni koji su bili obespravljeni, potlačeni i obescijenjeni. Oni su na sebe malo računali, ali su imali otvoreno uho i srce za Božju riječ, zato blago njima. Potrebno je napomenuti da Isus nije proglašio blaženima nepismene, gladne i beskućnike. Nitko ne treba biti bez kruha i krova no svatko bi morao biti «siromašna u duhu» što znači imati srce koje se nije zalijepilo ni za što, ni za koga, srce otvoreno za Boga, srce otvoreno za brata čovjeka. Takvo srce imao je naš blaženi Kardinal, ne samo da je pomagao sirotinju, bijedne i beskućnike, on je dao sagraditi veliko sklonište za napuštenu i osamljenu djecu (među njima i brojnu srpsku djecu) da bi im dao hranu stan, odjeću, obuću, obrazovanje te da bi ih podigao i osposobio da jednog dana budu pravi borci za vjeru.

Blago krotkima, milosrdnima i mirotvorcima! Ako je itko braćo i sestre u nedavnoj nam prošlosti nosio ova tri atributa onda je to bio naš kardinal Stepinac. Zalago se za mir, zalago se za pravdu, propovijedo je mir, tražio ga svim srcem. Nije nikoga mrzio, nije bio nemilosrdan prem drugim nacijama i nacionalnostima. Znamo koliko je spasio života i Srbima i Čiganim i Židovima, no to komunističke vlasti nisu htjele priznate, nisu htjele vidjeti. Optužile su ga da je blagoslovio punu korpu židovskih očiju koje su navodno bile povađene u Jasenovac. A znamo da nije bilo ni korpe ni očiju. On je na sve ostao miran jer je znao da se zauzima za mir u svojoj domovini i da će mu Bog koji je sam vječni mir nagraditi njezinu požrtvovnost i zalaganje za brata čovjeka.

Braćo i sestre! Isus nam je danas stavio pred oči, srce i dušu Osam Blaženstava, taj uzvišeni ideal, stavio nam je pred oči savršenost što sigurno vodi u kraljevstvo Božje, u broj svetih, u broj blaženih, u broj onih koji su svojom krvlju posvjedočili i svoju vjeru, i svoje pouzdanje u Boga, ali i svoju pripadnost narodu koji se doči 13 stoljetnim kršćanstvom. Osam Blaženstava dano nam je kao uzor i ideal koji možda nikada nećemo dostignuti, ali uvijek moramo pokušavati da ga dostignemo i postignemo, kao što su ga dostigli naši Hrvatski mučenici na čelu s blaženim kardinalom Alojzijem Stepincom. Braćo i sestre, imati ideal u životu znači znati zašto živjeti. Naš blaženi Kardinal, naši hrvatski mučenici: svećenici, redovnici, redovnice, naši rodite

li, braća, sestre i prijatelji imali su ideal u svom životu, stoga i kad je došao trenutak da dadnu svoj život za taj ideal oni se nisu sustezali dati ga jer ideal kršćanstva i poštenog hrvatstva vodio ih je u njihovu životu.

Samo jedan primjer iz naše fratarske povijesti. U jednoj našoj župi, komunistički okrutnici ubili su dvojicu frataru koji su bili ujak i sestrić i to na oči njihove sestre odnosno majke. I kad su im govorili, prije nego što su ih zaklali, da se odreknu svega: svoje vjere, svoga habita, svoga hrvatsta i da mogu ići mirno živjeti gdje hoće, oni to nisu učinili jer su znali da samo vječni Krist Gospodin daje pobjedu, daje vječnost. Njih su dvojicu ubili, no mislite li da su ti krvnici ostali zadovoljni u svom životu, ne većina ih je poludila i oduzeli su sami sebi živote jer su znali da su učinili nepravedan zločin koji u nebo vapije za iskupljenjem. Imati pravi ideal u životu, braćo i sestre, znači imati razloga zašto živjeti, zašto hodati ovom zemljom i zašto se na koncu konca mučiti, patiti pa i krijeve nositi. Čovjek bez idealja gotovo da i nije čovjek, kršćan sigurno nije. Naši velikani imali su svoj veliki ideal: Isusa Krista, njega su nasljedovali. A mi, možemo li mi reći da imamo taj isti ideal, i da s tim i za taj ideal živimo, mičemo se jesmo? Ili možda za kakav drugi ideal živimo i u neki drugi ideal polaže-mo svoje pouzdanje, svoju vjeru i svoja očekivanja? Kršćanin bez pravog, vječnog Idealja, nije kršćanin on je mrtvo puhalo koje hoda ovom zemljom ne znaajući kuda ide ni što radi, niti koji mu je životni cilj. Naš veliki Krančević napisao je ove poznate stihove:

**I tebi baš što goris plamenom od idealja silnih vječnih:
ta sjajna vatra crna bit će smrt- Mrijeti ti ćeš kada
počneš sam u ideale svoje sumnjati!**

Kršćanin, braćo i sestre, umire onoga dana kada posumnja u svoje ideale a kad obzbiljno pokuša da ih živi i doživi na svom životnom putu onda je na pravoj stazi da se ubroji među izabranike Božje. Naši hrvatski velikani, klijih se danas sjećamo, na čelu sa blaženim kardinalom Stepincom, nikada nisu posumnjali u svoje ideale, nikada nisu posumnjali u svoju kršćansku i hrvatsku načelu. Gospodine Bože, daruj nam snage, svima ovdje nazočnima, da ni mi nikada ne posumnjamo u svoje ideale, da nikad ne posumnjamo u svoja kršćanska i hrvatska načela te da te jadnog dana sa našim velikanicima mognemo po two-me velikom milosrđu i praštanju gledati licem u lice.

Sv. Josip St. Joseph St. Louis

Stepinac's Day and Commemoration of the killed Sirokobrijeskih Franciscans and so many others priests and nuns during the Second World War was held on February 10th, 2021 at 10 o'clock Mass in our St. Joseph Croatian Church.

Devotion to St. Joseph - Patron of our parish was held on March 16, 17 and 18, 2021. Confession from 6,00 – 6,30 pm. From 6,30 to 7,00 pm devotion to St. Joseph. At 7,00 Holy Mass. During the Holy Mass a homily about St. Joseph's life.

St. Joseph - Patron of our parish we celebrated on March 19, 2021. The Holy Mass was celebrated at 7,00 PM.

Palm Sunday of the Lord's Passion - March 28, 2021: On this day we commemorated Jesus' triumphant entry into the city of Jerusalem. Palm Sunday: Anticipated Mass on Saturday at 4,30PM; Sunday Masses at 8,30 AM(English) and 10:00 AM (Croatian). Palms were distributed at all the Masses.

Holy Thursday – Evening Mass of the Lord's Supper on April 1st, 2021. On this night we recalled the Last Supper. 6,30 PM - Confessions. 7,30PM – Mass of the Lord's Supper. Adoration of the Most Blessed Sacrament until 10 PM.

Good Friday of the Lord's Passion on April 2nd, 2021. On Good Friday we commemorated the Passion of our Lord Jesus Christ. 2,00 PM – Confessions. 3:00 PM – Passion of the Lord(English), Veneration of the Cross - Holy Communion. 7,00 PM – Confessions. 7,30 PM – Passion of the Lord (In Croatian).

Holy Saturday – Easter Vigil, April 03, 2021. On this night we experienced again the greatest mystery in history: Jesus is risen. 3:00 – 5:00 PM- Confessions, 6:30 PM – Confessions. 7:30 PM – Easter Vigil, Blessing of food at the end of the Holy Mass. (In Croatian and English).

The Resurrection of the Lord – Easter we celebrated on April 4, 2021. On Easter we awakened to celebrate the holiest day of the year, when we rejoice with exultation because of the resurrection of Jesus Christ. Easter Sunday: 8,30 AM – Mass in English, 10,00 AM – Mass in Croatian and some parts in English.

Stepinčev Dan i komemoraciju pogibelji Širokobrijeških franjevaca i svih drugih svećenika, redovnika i redovnica za vrijeme drugog svjetskog rata smo imali 10. veljače 2021 u našoj crkvi za vrijeme sv. Mise u 10,00 sati prije podne.

Trođnevnicu u čast Sv. Josipa - zaštitnika naše župe smo imali 16., 17. i 18. ožujka 2021 s početkom u 6,00 PM: Sv. ispovijed od 6,00 – 6,30pm. Od 6,30- 7,00pm: Pobožnost na čast Sv. Josipa. U 7,00 pm sv. Misa. Za vrijeme sv. Mise duhovni nagovor.

Proslavu Sv. Josipa - zaštitnika naše hrvatske župe smo imali 19. ožujka 2021. Svečanu sv. Misu smo slavili u 7,00 na večer.

Nedjelja Muke Gospodnje – Cvjetnica, 28. ožujka 2021. Na Cvjetnicu - nedjelju Muke Gospodnje - imali smo spomen Isusovog svečanog ulaska u Jeruzalem. Sv. Mise: 8,30 AM (na engleskom), 10,00 AM (na hrvatskom). Blagoslovljene palme su se dijelile na svim misama.

Veliki četvrtak: 1. travnja 2021. U 7,30 PM - Misa Večere Gospodnje. Nakon Sv. Mise bdijenje i molitva do 10,00 PM. Obred pranja nogu u toku sv. Mise. Na veliki četvrtak slavili smo ustanovljenje sv. Mise i svećeničkog reda.

Na Veliki petak, 2. travnja 2021, slavili smo Isusovu muku i smrt zato jer je Isus uskrsnuo. Obredi Velikog petka: Čitanje Muke našega Gospodina Isusa Krista, klanjanje križu, sv. Pričest i pohod Isusovu grobu. U 3,00 PM- Obredi Velikog petka na engleskom. U 7,00 PM- Ispovijedanje. U 7,30 PM – Muka Gospodina našega Isusa Krista na hrvatskom.

Velika subota - Uskrsno bdijenje je 3. travnja 2021. U 7,30 PM- Obredi Velike subote: paljenje uskrsne vatre, blagoslov uskrsne svijeće, svečani Aleluja, krsna obećanja i sv. Misa uskrsnog bdijenja. Blagoslov uskrsnog jela na kraju obreda Velike subote.

Uskrsno slavlje – proslava Kristova uskrsnuća, 4. travnja 2021. Na Uskrs smo slavili Kristovo uskrsnuće. Kristovo uskrsnuće je temelj našega vjerovanja, naše vjere u Boga. U 8,30 AM – Sv. Misa na engleskom. U 10,00 AM – Sv. Misa na hrvatskom i neki dijelovi na engleskom. Nakon sv. Mise čestitanje Uskrsa.

U službi ljubavi i vjere

za Hrvate St. Louisa

od godine 1904

ST. JOSEPH CROATIAN CHURCH
Hrvatska crkva sv. Josipa

2112 South 12th Street
St. Louis, MO 63104
United States of America

Phone: 314-771-0958
Fax: 314-772-2675

Pastor:
Fr. Stjepan Pandžić, OFM

POVRATAK UOBIČAJENOM ŽIVOTU ŽUPE

A GRADUAL RETURNING TO PRE-COVID PARISH LIFE

A symbol of the return of somewhat normal parish life at Sacred Heart in Milwaukee is our Holy Water dispenser. After many months without Holy Water being available at our church entrance, we now can again make the Sign of the Cross with Holy Water as we arrive for Mass.

The Holy Water comes from a machine that resembles an automatic dispenser of sanitizer fluid. (During the pandemic, Fr. Ivan would often bless water in bottles brought by parishioners who wanted to have a personal supply of Holy Water.)

Socially distanced in-person weekend Masses resumed at Pentecost, May 30-31, 2020, and daily in-person Masses resumed a couple of weeks later.

Large gatherings of people (like summer festivals) have not yet been allowed by Milwaukee's Archbishop, but he did allow since last summer an innovation that kept many restaurants alive during the lockdown: curbside food pickups.

Sacred Heart's food, including our unique Croatian specialties like Sarma and barbecued lamb, were delivered to many, many cars by youthful runners on August 2nd, November 1st and February 14th. We look forward, God willing, to curbside Palačinka pickups in May!

Step by step we proceed, by the grace of God and with His gift of prudence.

Na fotografiji: Nadbiskup Milwaukee-a mons. Jerome Listecki slavi Božićnu svetu misu u našoj hrvatskoj crkvi Presvetog Srca Isusova

ST. JOSEPH STATUE IN THE YEAR OF ST. JOSEPH

Pope Francis has proclaimed the current year to be the Year of St. Joseph. To honor this saintly man chosen by God to care for Mary and Jesus, our parish has installed an antique carved-wood statue of St. Joseph not far from the main statue of Our Lady. The main statues in our sanctuary of the Sacred Heart of Jesus, of Our Lady of Grace and now of St. Joseph are all wood carvings done in a similar realistic style. May the powerful intercession of St. Joseph, our father, help our parish and all of our loved ones!

NOVI KIP SV. JOSIPA ZA NJEGOVU GODINU

Papa Franjo proglašio je ovu godinu godinom sv. Josipa. U čast ovog sveca kojeg je Bog izabrao da čuva Gospu i Isusa naša župa je postavila kip svetog Josipa, nedaleko od Gospina kipa. Kipovi Presvetoga Srca Isusova, Gospe i sv. Josipa drveni su, slični su po stilu i slični po starosti. Po zagovoru svetog Josipa, molimo Boga za pomoć u životu i za sretnu i blaženu smrt!

ARCHBISHOP LISTECKI CELEBRATED CHRISTMAS MASS IN OUR CHURCH

In our church, Archbishop Listecki has Christmas Mass for the homebound around the world. The Bishop of Milwaukee, Archbishop Jerome Listecki, celebrated a Christmas Mass in Sacred Heart Croatian Parish that was broadcast nationwide to homebound people.

These days the "homebound" are not just the ill or the extremely elderly, but also the many people "sheltering" at home to avoid the coronavirus. The Archbishop's Christmas Mass was filmed in our church by "Heart of the Nation" – a Milwaukee-based ministry to the homebound that delivers its TV Mass to every major city in the United States. And on YouTube, this Christmas Mass was viewed on the internet more than 65,000 times, receiving positive comments from homebound viewers in California, Florida and even India.

We look forward to seeing with viewers around the world the Archbishop's Easter Mass, also being celebrated in Sacred Heart Church.

Sv.Augustin

St Augustine

West Allis

IZAZOVI U NEOBIĆ-
NOJ GODINI ZA HR-
VATSKU ŽUPU SV.
AUGUSTINA U WEST
ALLISU

PANDEMIC YEAR CHALLENGED OUR ST. AUGUSTINE PARI- SH COMMUNITY

2020 ended in the most unexpected way for our parish. The celebration of Christ's Birth is one typically filled with expectation and joy.

FR. LARRY GETS SICK

This year, however, that joy was tinged with uncertainty, adjustment, and an inability to follow our usual holiday Mass traditions. Not only was Covid19 and the restrictions this pandemic brought an issue, but we were dealt an unexpected blow when our pastor, Fr. Lawrence, was taken seriously ill on December 12th.

The faithful of our parish responded in a unity of prayers with hope that good news would soon be heard.

LIFE GOES ON

In the meantime, because of Father's steadfast leadership through the years, our volunteers and committees were able to carry on as he would have wanted and expected. We were blessed to be able to fulfill the responsibilities of offering Eucharistic services with the assistance of various priests from throughout the Milwaukee area in his absence.

Our Christmas Mass celebrations were held as always including our Midnight Mass with Pre-Mass Concert and Christmas Day Mass Celebration filled with Croatian Christmas Carols. Maybe we were not able to celebrate with all our usual pageantry and parish family, but we felt the spirit of the season and in the weeks that have followed, that spirit

of the season and in the weeks that have followed, that spirit continued with the knowledge that our pastor was doing better than expected only added to our joy.

On the weekend of February 7th, our prayers were answered when our tenacious leader appeared at Mass to assure us that our prayers of the faithful had worked. Truly the miracle of Christ's Birth and the assurance of the power of prayer were lessons reinforced thru the hearts of the parishioners of St. Augustine this holiday season.

BlAStepinac BlAStepinac Chicago

IZ ŽUPE BL. A. STEPINCA CHICAGO

Vrijeme koje je iza nas i na našoj je župi, kao i na svim ostalima, ostavilo traga. U nemogućnosti da budemo zajedno u crkvi i u slavlјima naših svetih dana onako kako smo to naveli, pokušavali smo učiniti najbolje moguće.

BOŽIĆNI DANI

Božić smo proslavili svečano i radosno, kako to i priliči. Unatoč činjenici da brojni naši župljani nisu mogli biti s nama, okupio nas se lijepi broj na Božićnim svetim misama. Molili smo da svijetlo Betlehema rastjera tame svijeta i grijeha.

KORIZMA 2021

S dolaskom korizme osjetio se povratak brojnih naših vjernika u crkvu. Redovito smo se okupljali nedjeljom oko oltara Gospodnjega i petkom na put križa. Hvala svima koji su sudjelovali na ovim slavlјima vjere, nade i ljubavi.

HVALA VOLONTERIMA

Hvala svim našim vrijednim volonterima koji nam pomažu oko organizacije misnih slavlјa i drugih događaja u našoj župi. Neka im dobro i milosrdni Gospodin uzvrati stostruk!

NAJAVLJUJEMO

Župna duhovna obnova

Petak, 26. ožujka

6:30 PM

Predvodi: fra Dragan Bolčić

Uskrnsna ispunjed

Ponedjeljak, 29. ožujka, 6 PM

PROSLAVA STEPINČEVA

Najsvečaniji dan u životu naše župe - blagdan Bl. kardinala Alojzija Stepinca - proslavili smo u nedjelju 7. veljače, svečanom svetom misom u našoj župnoj crkvi. Svetu misu predslavio je fra Dragan Bolčić, mladi fratar koji je nedavno došao iz domovine i koji služi kao župni vikar u Hrvatskoj župi Presvetog Srca Isusova u Chicagu.

U svojoj propovijedi fra Dragan nam je približio lik našega blaženog zaštitnika, osobito se osvrćući na njegovu vjernost Bogu i u najtežim trenutcima te na njegovu spremnost da podnese i trpljenje za vrijednosti za koje se isplati boriti. Pozvao je sve da se ne boje predati Bogu potpuno.

Pod svetom misom lijepo je pjevao naš župni zbor kojega su i za ovu prigodu pripremili Michaela Kovačević i naš bogoslov fra Slaven Tomić. U molitvi našemu zaštitniku Bogu smo zahvalni za njegovu ljubav i vjernost kojima nam je pokazao kojim nam je putem ići. Blaženi Alojzije, moli za nas!

Na fotografiji: kip Bl. Alojzija Stepinca, dvorište naše župne crkve.

Krajicamira Queen of Peace Norval

Zadnji put kada smo pisali, pred nama su bila radosna vremena došašća i Božića. U vrijeme prve pandemije zime skoro se čini kao da je prikladnije pisati o svemu onome što ne možemo raditi u ovo vrijeme, nego o onom što možemo.

Za razliku od naše braće i sestara u SAD-u, mi „Na Sjeveru“ smo doživjeli veći broj ograničenja prekinutih aktivnosti. Ipak, Duh nikad ne prestaje raditi. Na Božjem vremenu uvijek se nešto događa. Otvorili smo ovu „sezonom“ odjeveni u ljubičasto - boja koja označava pokoru, ali i radosnu nadu u iščekivanju Kralja. U pokorničkom duhu okupljali smo se nedjeljom, sjećajući se ne samo svoje potrebe za obraćenjem, nego i svih naših župljana koji zbog bilo kojih razloga nisu mogli biti s nama. Ipak, radošt ovog vremena se nije mogla potisnuti.

Čekajući dolazak Djeteta-Kralja odisali smo i željom za povratak na neko normalnije vrijeme - oboje znakovi vjere u činjenicu da Bog upravlja vremenima i svemirom. U ovoj nadi nastavljali smo se okupljati na način koji pristaje kršćanima. Slavili smo misu nedjeljom i radnim danima, naši su se mladi opet počeli okupljati - iako ograničeni brojem na samo 10 po sastanku - u teološkom i molitvenom duhu, s radošću smo okitili našu župnu crkvu i pripravili put Gospodinu postavljanjem jaslica i okupljanjem molitvenih zajednica. Božić je došao našavši nas spremne. Kako bismo ispoštovali pravilo da u crkvi smijemo ispuniti samo 30% kapaciteta, kao i ispunili želju naših župljana da sudjeluju u božićnom slavlju, ove smo godine slavili 8 misa na Badnjak i Božić. Naši su župljani pokazali svoju međusobnu ljubav tako što su se prijavljivali samo na jednu misu kako bi svi imali priliku barem jednom primiti pričest na svetkovinu Rođenja našega Gospodina. Ovo je ujedno bila i prilika da se dokaže ljudska kreativnost pa smo tako putem Eventbrite aplikacije uspjeli osigurati da obitelji dođu zajedno na misu tamo gdje mjesta još nisu bila popunjena.

Nažalost, 26. prosinca, nakon posljednje mise toga dana, opet smo morali zatvoriti crkvena vrata. Nakon proslave mučeništva svetoga Stjepana još jednom smo se utaborili u molitvi. Ipak, ovo vrijeme nije prošlo u prazno. Iskoristili smo ovaj mali, koliko god nepoželjni, predah od svakodnevnog pastorala kako bi poboljšali i obnovili našu pripravu za sakramente kršćanske inicijacije. Korizma nas je ponovno zatekla u crkvi. Ni smo se mogli oteti dojmu kako smo ponov-

Hrvatsko franjevačko središte Kraljice Mira – Norval Župne aktivnosti u vrijeme virusne pandemije

Croatian Franciscan Center Queen of Peace- Norval

Parish activites in the time of virus pandemic

no otvorili svoja vrata upravo u vrijeme kada nas Crkva poziva na jaču molitvu, pokoru i djela milosrđa. Opet se nalazimo u vremenu pokore i iščekivanja. I dok se trudimo promijeniti život nabolje, radujemo se uskrnuću Kralja i veliki povratak Božeg puka.

Last we wrote the season of Advent lay before us, along with the Christmas season. During the first pandemic winter it almost seems more appropriate to write about all the things we weren't able to do rather than what did during this unusual time.

As opposed to our brothers and sisters in the States we the North have seen more restrictions and a cessation of activity. Yet, the Spirit never stops working. On God's time there is always something being done. We started this season in purple - a color that expresses both represents penance, and a hopeful anticipation of the arrival of the King - and so it was. In a penitential mood we assembled every Sunday, remembering not only our need for conversion, but also our parishioners that could not join us. The joy of the season could not be overcome, however. Waiting for the coming of the Baby-King we also expressed a longing for the arrival of a more

normal time - both a sign of the fact that God is in control. With this hope we continued to gather in the way befitting of Christians. Sunday as well as daily mass. Our youth started gathering again within the ten-person limit in prayer and theological discussion. With joy we decorated our parish church with Christmas trees and ornaments. We prepared the way for the Lord by setting up the Nativity scene and by the gathering of our prayer groups.

Christmas came and caught us prepared. In order to accommodate the 30% rule as well as fulfill the desire of the faithful to come to Christmas mass this year we offered 8 Christmas masses. Our parishioners showed their love for one another by making sure that everyone could attend at least one mass. This was an opportunity for human ingenuity to shine, and indeed so it did. Using the Eventbrite app we were able to secure a spot for most of our parishioners to come to mass while upholding the virtue of charity. Unfortunately, on December 26th after our last mass we had to close our doors yet again.

Having celebrated mass for the martyrdom of St. Stephen, we got ready hunker down yet again in prayer. Still, this time did not catch us being idle. Having a small, howe-

ral activity we used this time to rethink and renew our sacramental preparation classes. Lenten season found us in church again. We couldn't help but feel the connection that our doors were opened once again on the day that the Church calls us to greater prayer, fasting, and almsgiving. We are once again in a penitential, and anticipatory season. While we are trying to mend our ways we are looking forward to the resurrection of the King, and a great return of the entire assembly of God.

GORE: FRA ROBERT SPREMAN ZA ONE KOJI TRAŽE MIOSRDE GOSPODNE U SAKRAMENTU POMIRENJA

DOLJE: DETALJ IZ NORVALSKE LJEPOTICE O SLAVLJU KORIZME 2021

ZAJEDNICA VJERNIKA KRALJICE MIRA NA FRANJEVACKOM CENTRU NA NORVALU UZDIGNUTA NA RAZINU ŽUPE

Queen of Peace elevated to the status of a Parish

30. rujna 2020.

Poštovani Marko Puljić, župnik
Kraljica Mira Hrvatsko franjevačko središte
9118 Winston Churchill Boulevard
Norval, ON L0P 1K0

Dragi oče Puljiću!

Hvala Vam za pismo od 27. kolovoza 2020., u kojem „u ime hrvatske zajednice koja se okuplja u 'crkvi Kraljice Mira' u Norvalu“ tražite da Vašu Katoličku zajednicu uzdignem na razinu župe. Nakon savjetovanja s biskupijskim savjetnicima, kako to propisuje Kaňonsko pravo 515, paragraf 2, te s biskupijskim vijećem, s velikom radošću prihvatom Vaš zahtjev.

Moj predšasnik, mnogopoštovani biskup Anthony Tonno ustanovio je „Kraljicu Mira hrvatsko franjevačko središte“ kao Katoličku zajednicu u hamiltonskoj biskupiji. Povjerio je franjevcima da budu „odgovorni za javnu liturgiju, te za slavljenje, podjeljivanje i primanje sakramenata krštenja, pomirenja, euharistije, potvrde, vjenčanja i bolesničkog pomazanja... i za „katolički ukop pokojnika“ (Dekret, 22. studenoga 1988.). Biskup Tonno je blagoslovio novu crkvu 6. travnja 2008.

Sada, 32 godine nakon toga, vrijeme je da se zajednica uzdigne na razinu župe u biskupiji, povjeravajući skrb o župi Redu manje braće, i određujući Vas kao prvog župnika, te fra Roberta Kavljia, OFM, kao pomoćnog župnika. U upravljanju župom vodit će Vas Pastoralni Priručnik i razne smjernice hamiltonske biskupije.

Predlažem da se pripremi Dekret za ustanovljenje župe, s opisom granica župе, prije nego što ova odluka stupa na snagu 1. siječnja 2021., na svetkovinu Marije, Majke Božje, i Dana svjetske molitve za mir – savršen dan za godišnju proslavu župe. Ovu radosnu vijest možete najaviti svojim župljanima kad Vi to odredite. Molim Vas, obavijestite me kada to planirate učiniti.

Hvala Vam za Vaše vrijedno služenje Zajednici. Zahvalan sam za Vašu odanu nazočnost i služenje u biskupiji u Hamiltonu.

Najiskrenije u Kristu i Bezgrješnoj Djevici Mariji,

Preuzvišeni Douglas Crosby, OMI
Hamiltonski biskup

Sv. Nikola Tavelić

St. Nichoals Tavelic Montreal

SJEĆANJE NA IN MEMORY OF

- Milka Latinčić r. Kraljević
- Rudolf Valenčak

COVID-19 U MONTREALU

Od ponedjeljka 21. rujna 2020. godine u Montrealu smo mogli imati samo 25 osoba u crkvi. Stoga smo od nedjelje 27. rujna uveli i treću nedjelju sv. misu: nedjeljom u 9 sati ujutro. Tako smo na tri nedjeljne sv. mise mogli okupiti do 75 župljana. Oni koji su htjeli doći u crkvu trebali su se unaprijed najaviti. Često se događalo da mnogi nisu mogli doći u crkvu jer je već bila popunjena za određenu nedjelju. Vjerujem da je svakom svećeniku teško u srcu kada vjernicima mora reći da ne mogu doći u crkvu. Ali, takva su vremena i moramo ih prihvati.

U takvom ritmu i rapoloženju proslavili smo važne dane u našoj zajednici: svetkovinu Svih Svetih, Spomendan svih vjernih pokojnih (Dušni dan), svetkovinu sv. Nikole Tavelića i 60. godinu naše Misije. Za Božić smo iskoristili mogućnost da smijemo upotrijebiti dvoranu ispod crkve. Na velikom platnu je uživo prenošena sv. misa iz crkve, te je bila mogućnost primiti sv. pričest. Tako smo na 4 božićne sv. mise mogli imati do 200 župljana. Srdačno hvala Mati Mijoloviću, Dominiku Jerbiću, Luki Jerbiću i Marinu Markota što su svojim sviranjem uljepšali božićnu pučku sv. misu. Od subote 9. siječnja 2021. godine su stupila na snagu nova pravila okupljanja: crkva je trebala biti zatvorena za sva javna događanja, osim za sprovode. Krštenja i vjenčanja također nisu bila dopuštena. Nakon što se broj novozaraženih u našoj okolini malo smanjio dobili smo dopuštenje da opet otvorimo našu crkvu. Od utorka 26. siječnja smo ponovo mogli slaviti sv. misu s nandom, ali sa samo 10 osoba, ne računajući one koji su nužno potrebni zbog liturgijskih (svećenik, časne sestre, čitač, orguljaš) ili tehničkih razloga.

Sv. mise kroz tjedan smo odlučili pomaknuti pola sata ranije nego inače - u 6:30 sati navečer. Na taj način smo izšli u susret onim župljanim kojima treba malo više vremena da se vrate kući do 8 sati navečer jer tada počinje ograničenje kretanja (policajski sat).

Tako smo ušli i korizmu – vrijeme žrtve i odričanja radi rasta u ljubavi Božjoj. Križ pandemije nam je ponuđen da ga strpljivo nosimo. Vrijeme korizme nas uči da onome tko dragovoljno prihvati svoj križ taj križ postaje sredstvo

spasenja. Nadam se da ćemo u našoj montrealskoj zajednici ovu pandemiju tako i doživjeti.

JESENSKA SARMA

Kažu stručnjaci da je za opće stanje organizma vrlo važno jesti dobru i zdravu hranu. Svake jeseni naše sestre dominikanke, uz pomoć drugih vrijednih župljana, pripremaju kiseli kupus i sarmu. Tako je sredinom mjeseca studenoga 2020. godine kupus bio spremjan za sarmu. Zahvaljujemo svima koji su naručili i kupili sarmu od naših časnih sestara. Velika hvala s. Ivani Škrinjar i s. Mirki Vareškić koje su za našu zajednicu uložile mnogo ljubavi i truda. Srdačno hvala i Sylvainu Dugasu koji je darovao domaći kupus sa svojih njiva.

POMOĆ ZA PETRINU, SISAK I OKOLICU

Hrvatsku je u utorak 29. prosinca 2020. godine pogodilo više potresa od kojih je najsnazniji bio jačine 6.3 stupnja po Richteru. Najviše su nastradali Petrinja, Sisak i okolica. Stradalo je sedmero ljudi, 20 je ozlijeđeno, a materijalne štete su bile velike.

Hrvatska zajednica Montreala i okolice je odmah odlučila iskazati svoju solidarnost s nastradalima u Hrvatskoj. Željeli smo im poručiti da nisu sami i zaboravljeni. Do ponedjeljka 11. siječnja 2021. godine smo, od naših župljana i prijatelja, primili \$14,680. Tome smo dodali još \$320 iz općeg fonda naše misije. Tako smo našu pomoć zaokružili na \$15,000 te smo je poslali Hrvatskom Caritasu u Zagreb. To je središnja karitativna ustanova Hrvatske biskupske konferencije. Oni će našu pomoć prosljediti tamo gdje će u tom trenutku biti najpotrebnija. Hvala svima koji su dali svoj doprinos za ovaj znak ljubavi i solidarnosti prema nastradalima u Hrvatskoj.

ČESTITAMO 65. GODIŠNJICU BRAKA!

U nedjelju 3. siječnja 2021. godine, naši dugogodišnji župljani Stjepan i Marica Janković obilježili su 65. godišnjicu svoga braka. Radujemo se s njima i srdačno im čestitamo. Neka im dobri Bog podari obilje svoga mira i blagoslova. Tom prigodom smo se prisjetili stihova koji lijepo opisuje naše slavljenike.

Jurčevac i Dol

Tam gde gmajna svinje je hrana
gde čež stoletja teče Drava
hiža Sabine Vugrinec i Rudija
Janković Stjepana je dala,
strojobravara i brata
France, Vilima, Mare, Magde i Drageca.
Jezo i Marijica.

Tam gde Stepinca gruda je hrana
tam gde čuti je bilo
Sreću Bog daj!
Faljen Isus i Marija!
Na sreću France Miletić
i Stjepana zvonara
rodila se Marica Majsak, krojačica
a bome i dobra kuharica, sestra
Nadice, Barice, Stjepana, Zorice i Ivice.

Stjepan i Marica
Hrvat i Hrvatica
dobri ljudi, pošteni i vesele naravi,
deda i baka, tata i mama, kumovi.
Bog nek ih pozivi
skupa s nama.

Iz župnih zajednica/From our Parish Communities

COVID-19 IN MONTREAL

As of Monday, September 21, 2020, we were allowed to have only 25 people in the church in Montreal. Therefore, from Sunday, September 27, we introduced the third Sunday Mass: Sunday at 9 a.m. Therefore, on three Sunday Holy Masses we could gather up to 75 parishioners. Those who wanted to come to church had to make an appointment in advance. It often happened that many could not come to church because all spots were already filled for a certain Sunday. I believe it is heartbreaking for any priest when he has to tell the parishioners that they cannot come to church. Such are the times we live in and we must accept them.

In such a mood, we celebrated important days in our community: the feast of All Saints, the Memorial of All Faithful Departed (All Souls' Day), the feast of St. Nikola Tavelić and the 60th anniversary of our Mission. For Christmas, we took the advantage of permission to use the hall below the church. Holy Mass was broadcasted live on the big screen, and there was an opportunity to receive Holy Communion. In that way, we were able to have up to 200 parishioners on four Christmas Holy Masses. Many thanks to Mate Mijolović, Dominik Jerbić, Luka Jerbić and Marina Markota for playing the traditional Croatian instruments for the main Christmas Holy Mass.

As of Saturday, January 9, 2021, new rules had to be obeyed: the church was to be closed to all public events, except funerals. Baptisms and weddings were also not allowed. After the number of newly infected people in our area decreased a little bit, we were given permission to reopen our church. Starting with Tuesday, January 26, we were able to celebrate Holy Mass with the faithful, but with only 10 persons, not counting those necessary for liturgical (priest, sisters, lector, organist) or technical reasons. We decided to celebrate weekly Holy Masses half an hour earlier than usual - at 6:30 p.m. That way we made more time for our parishioners to return home before 8 pm when the restriction of movement (curfew) begins. So we entered Lent - a time of sacrifice and renunciation – with a desire to grow in the love of God. The burden of COVID-19 was offered to us to bear patiently. The time of Lent teaches us that for those who voluntarily accepts their cross, that cross becomes a means of salvation. I hope that members of our Montreal Croatian community will experience this pandemic in this way.

AUTUMN SARMA

Experts say that it is very important for the general well-being of the body to eat good and healthy food. Every autumn our Dominican sisters, with the help of other hardworking parishioners, prepare sauerkraut and sarma. So in mid-November 2020, the cabbage was ready for sarma. Big 'thank you' to everyone who ordered and bought the sarma from our sisters. Many thanks to Sr. Ivana Škrinjar and Sr. Mirka Vareškić, who invested a lot of love and effort for the benefit of our community. A heartfelt 'thank you' goes to Sylvain Dugas, as well. He generously donated homemade cabbage from his fields.

AID TO PETRINJA, SISAK AND SURROUNDING AREA

On Tuesday, December 29, 2020, Croatia was hit by several earthquakes, the strongest of which was 6.3 on the Richter scale. Petrinja, Sisak and the surrounding area suffered the most. Seven people were killed, 20 were injured and the material damage was great. The Croatian community of Montreal and the surrounding area immediately decided to show its solidarity with the victims in Croatia. We wanted to tell them that they are not alone and forgotten.

By Monday, January 11, 2021, we had received \$14,680 from our parishioners and friends. To that amount we added another \$320 from the general fund of our Mission. So we rounded up our help to \$15,000 and sent it to Croatian Caritas in Zagreb, which is the central charitable institution of the Croatian Bishops' Conference. They will forward our help where it will be most needed at that moment. Thank you to everyone who gave their contribution for this act of love and solidarity towards the victims in Croatia.

CONGRATULATIONS ON THE 65TH ANNIVERSARY OF MARRIAGE!

On Sunday, January 3, 2021, our longtime parishioners Stjepan and Marica Janković celebrated the 65th anniversary of their marriage. We rejoice with them and wish them all the best. May the good Lord grant them an abundance of His peace and blessing.

Vrijedne ruke naših sestara
s. Ivane i s. Mirke
pripremaju sarmu

MOLITVA SV. JOSIPU

Pozdravljam te, sveti Josipe,
koji si pun Božje milosti!
Spasitelj se odmarao na tvojim rukama
i rastao pod tvojim pogledom.

Blagoslovjen ti među svim ljudima
i Isus, božansko Dijete
tvoje djevičanske Supruge,
neka bude uvijek blagoslovjen!

Sveti Josipe,
tebi je bilo dano da budeš
otac Sinu Božjemu,
moli za nas u našim obiteljskim brigama,
za naše zdravlje i za naš posao
sve do naših posljednjih dana
i udostoj se prići nam u pomoć
u času smrti naše!
Amen!

PRAYER TO ST. JOSEPH

To you, O blessed Joseph,
do we come in our afflictions,
and having implored the help
of your most holy Spouse,
we confidently invoke
your patronage also.

Through that charity
which bound you to the
Immaculate Virgin Mother of God
and through the paternal love
with which you embraced the Child Jesus,
we humbly beg you graciously
to regard the inheritance
which Jesus Christ has purchased
by his Blood, and with your power
and strength to aid us in our necessities.

O most watchful guardian
of the Holy Family,
defend the chosen children of Jesus Christ;

O most loving father,
ward off from us every contagion of error
and corrupting influence;
O our most mighty protector,
be kind to us and from heaven
assist us in our struggle
with the power of darkness.

As once you rescued
the Child Jesus from deadly peril,
so now protect God's Holy Church
from the snares of the enemy
and from all adversity;
shield, too, each one of us
by your constant protection,
so that, supported by your example
and your aid, we may be able
to live piously,
to die in holiness,
and to obtain
eternal happiness in heaven.
Amen.

piše: fra Dragan Bolčić

Život sv. Josipa blizak je ljudskom iskuštu. Budući da smo nerijetko u opasnosti nečiju svetost odvojiti od zbilje, dobro je vratiti se na evanđeoske odlomke te učiniti jednu relektiru (ponovno čitanje) njegova života (usp. Mt 1, 18 – 2, 23). Josipovu pravednost i vjeru ne možemo razumjeti bez situacije u kojoj se našao. Osobito ne bez njegovih snova. Četiri su njegova sna sjajna duhovna lekcija. Priča o vjeri.

JOSIPOVI SNOVI

Primjećujemo da se Josip borio iznutra. Ljudi koji iznutra vode stvarne bitke s Bogom redovito su šutljivi. Znaju da ne znaju. Razumiju da ne razumiju. I ostavljaju prostora Bogu. Josip je trebao donositi konkretnе odluke. Šutnjom se povlačio i davao prostora Božjemu glasu. Kako dobra životna lekcija! Moja priča ne započinje pričanjem. Počinje šutnjom. Povlačim se iz svoje priče kako bih otvorio uši za Božji govor. Povlačim se kako bih otvorio prostora za drukčije. Kako bih skupio snage za odluku.

NAŠI VLASTITI SNOVI

Snove danas redovito oblikujemo prema svojim uzorima ili idolima. Želim biti poput nje! Želim biti poput njega! Snovi se u suvremenom svijetu konstruiraju prema određenom modelu koji je izvan nas. Orientacijska točka mnogih ljudi postaje netko drugi. Kao da smo programirani izvana. Više se ne pitamo što Bog misli, nego što drugi misle o meni. Ne pitamo se kako Bog gleda na to, nego kako drugi gledaju na to. Netko izvana oblikuje moje snove.

Pogledajmo Josipa! On je toliko otvoren Božjemu glasu da ga i u snu prepoznaće. I kad se dogodi san, sve što čini čini tih, šutljivo, praktično bezglasno. Ne bući. Ne galami. San mu daje nutarnju sigurnost da je to što čini Božja volja.

Ovdje se krije dobra pouka. Snovi imaju veze s tvojim životom. Najčešće se događaju u nutarnjim borbama. U borbama za odluku. U vremenu krize. A riječ kriza dolazi od starogrčke riječi krisis što znači prosudjivanje, propitkivanje, razlucičivanje, odvagivanje. Nema negativan prizvuk. Snovi su ono "nešto bolje" za nas. Snovi nas pokreću. Pogledajmo Josipa! Nakon sna je uvijek neka akcija.

SAN KAO POKRETAČKA SNAGA

Kad imaš neki san, neki ideal, to te pokreće. San nas ne ostavlja na mjestu. U njemu nema ništa pasivno, čak i kada se čini da je netko pasivan. Snovi su izrazito dinamični. Kad Bog želi neku veliku stvar preko tebe učiniti, uvijek se sudaraš sa zaprjekama. Imaš određene kušnje. Neke napasti te muče. Čini se kao da se sve ispriječi na putu. Ali baš takve situacije od nas traže povjerenje. Baš takve situacije našu vjeru stavljaju na tezulju.

POGLEDAJMO JOSIPA

Na slici: Oratorij sv. Josipa u Montrealu, Quebec, Kanada

HRABRI OTAC

Papa Franjo je u svome apostolskom pismu *Patris corde* povodom proglašenja godine sv. Josipa, za njega napisao da je bio "kreativno hrabar otac". Kreativno hrabar usred poteškoća. Kad imaš san, trebaš biti kreativan. Načina, snage, putove. Koristiti ono što je već kodirano u nama samima. Kad pogledamo posljednja dva njegova sna (usp. Mt 2, 19-23), uočit ćemo neočekivane preokrete, iznenadujuće promjene. Mogli bismo od Josipa očekivati neki otpor, pobunu, prigovaranje. Ali nalazimo poslušnost. Gospodin mu otvara putove, ali na tom putu do izražaja dolazi njegova kreativnost. U tim se dvama snovima krije još jedan sjajan detalj: Gospodin je prihvatio njegov strah. Josip se bojao poći u Judeju. I Gospodin to prihvaća. Nije prekoren zbog svoga straha. Gospodin se prilagodio njegovu strahu. Usred njega mu je našao drukčiji put.

Kako nam je Josip blizak u našoj ljudskosti! Ne trebamo pred Boga dolaziti prerušeni. Ne trebamo pred njim skrivati svoju ljudskost. Činimo li to pred drugima? Kao da u životu pokušavamo biti nešto više ili nešto drugo od ljudi. Josip nas uči da se ne plašimo svoje ljudskosti. Ako se drugi plaše naših strahova ili im se smiju, dobro je znati kako na njih Gospodin gleda. Gospodin se ne čudi. Niti stoji zbrunjen pred našim strahom. On sâm otvara putove.

U određenim trenutcima treba progutati svoju volju. Treba naći svoj put i vjerovati da je drama našega života upisana u Božje srce. Upravo je Božja riječ zrcalo u kojem se sâmi možemo ogledati. Tek kada ugledamo Gospodina, možemo vidjeti kakvi smo zapravo. Ali dobro je naći se u njemu. Izložiti se njegovim zahtjevima. Mnogo puta sebi uskratimo život jer smo odveć zagledani u tuđe mišljenje ili u svoje strahove. Ovi nas evanđeoski ulomci ohrabruju krenuti drugim putem.

ORATORIJ SV. JOSIPA

Najveća crkva na svijetu posvećena sv. Josipu nalazi se u kanadskom Montrealu - Oratorij sv. Josipa. Mjesto je to osobite pobožnosti prema ovome dragome svecu - Isusovu Hranitelju.

Taj veličanstveni hram osmislio je sv. Andrei Bessette. Gradnja je počela 1924., a dovršen je 1967. Sv. Andrei je umro godine 1937. Više od milijun ljudi bilo je na njegovom sprovodu. Svetim ga je proglašio papa Benedikt XVI 2010. godine. Upravo njemu dugujemo jednu od najvećih hvala za promicanje pobožnosti sv. Josipu.

Velika životna priča o fra Ljubi Krasiću: Učinismo što smo mogli, drugo neka učine moćniji

Fra Ljubo Krasić, jedan od najuglednijih hrvatskih misionara i prosvjetnih djelatnika u dijaspori 20. stoljeća, zauvijek nas je napustio 21. lipnja 2020. na Humcu u 83. godini života.

Svećenik, pisac i urednik Ljubo Krasić rođen je 18. ožujka 1938. u Čitluku, gdje je pohodao osnovnu školu. Zatim je upisao franjevačku gimnaziju u Visokom, a studij filozofije i teologije u Sarajevu, Zagrebu i Rimu. U franjevački red stupio je 1957., a svećeničko ređenje bilo je 1964. godine u Širokome Brijegu. Sljedeće godine otišao je u Zürich, gdje ne samo da je utemeljio hrvatsku katoličku misiju, nego je razvio vrlo živu svećeničku i nacionalnu djelatnost. Koliko god je konkordat između Vatikana i ondašnje države imao svoju zlu službenu stranu, dobra je strana u praksi bila što su mladi svećenici mogli s putovnicama bez problema doći u inozemstvo i nastaviti ne samo vjerske, nego i nacionalne djelatnosti koje su njihovi prethodnici, hrvatski emigrant-

ski svećenici, otpočeli i držali dugi niz godina. Čim je fra Ljubo došao u Švicarku pokrenuo je misijski list Movic (hrvatski bi to značilo "Pokrećeš se"), koji je obavještavao Hrvate diljem Švicarske o vjerskim i nacionalnim događajima. Vrijeme je to velebnih hodočašća u Einsiedelu gdje se okupljalo tisuće hrvatskih vjernika iz raznih dijelova Švicarske, Njemačke, a sudjelovali su i iz Hrvatske. U Švicarskoj je u okvirima HKM-a, a i u suradnji s Hrvatskim društvom, fra Ljubo organizirao različita predavanja o hrvatskome jeziku, književnosti i kulturi, a među predavačima su bili poznati književnici i jezikoslovci iz Lijepe Naše.

Nakon četverogodišnjega boravka u Švicarskoj (1967. – 1971.), fra Ljubo je proveo tri godine poslijediplomskih studija u Rimu na Alphonsianumu. Tada je zdušno surađivao s novoosnovanim izdavačem, ZIRAL-om, kojem su bili na čelu poznati intelektualci fra Dionizije Lasić i književnik Lucijan Kordić. Dolaskom u SAD 1974., fra Ljubo je postao

pomoćni župnik u župi sv. Ćirila i Metoda u New Yorku, a samo godinu kasnije imenovan je ravnateljem Hrvatskoga etničkog instituta (HEI) u Chicagu. Sljedeće 1976. vratio se u Mostar gdje je radio sa studentima.

Godine 1977. ponovno je u Americi, sada trajnije u Chicagu, gdje nastavlja rad na Hrvatskom etničkom institutu, uz redovne i mnogobrojne poslove u župi sv. Jeronima u istom gradu. Od 1980. do 1987. župnik je u Sudburyju u župi gdje su vjernici Hrvati s fra Ljubom kupili lijepu crkvu i nazvali je crkvom sv. Marka.

Nakon Sudburyja fra Ljubo je bio upravitelj Hrvatskog centra u Norvalu (od 1987. do 1995.), odakle je ponovno otišao u Chicago za ravnatelja Hrvatskog etničkog instituta. Iz Chicaga je otišao 2016. u rodnu Hercegovinu. To bi bio onaj površni opis životnoga toka jednog čovjeka, svećenika, intelektualca, ali bi nam se – s obzirom na hrvatsku kulturu i prosvjetu – trebalo na svakoj adresi temeljito zaustaviti.

Podsjetimo, krajem srpnja 1974. sastala se skupina svećenika – koji su ujedno bili voditelji misija i voditelji hrvatskih izvandomovinskih škola među kojima je bio i fra Ljubo. Sastanak je bio u Hrvatskom centru "Sv. Nikola Tavelić" u New Yorku gdje su svi pojedinačno iznijeli izvještaj o školi u sklopu svoje misije te što sve treba učiniti kako bi nastava bila još učinkovitija.

Književnik franjevac Hrvoslav Ban s mnogo optimizma primjeće: "(...) imajući na okupu ljudi koji dolaze s iskustvom iz prakse... možemo svi brzo i konkretno uočiti najvažnije probleme i donijeti zaključke koji će zbilja značiti novu stranicu u povijesti izvandomovinskog školstva". I tu je "novu stranicu" najvećim dijelom napisao upravo fra Ljubo Krasić, i to od samoga osnivanja HIŠAK-a. On je cijelo vrijeme postojanja HIŠAK-a bio njegov *spiritus movens*.

Osnivanje škola pokretali su pojedinci u raznim gradovima, a svima je u svako doba fra Ljubo bio od pomoći. Tako je već 1978. HIŠAK obuhvaćao 55 škola, kojima se te iste godine pridružilo 12 škola iz Australije. Uskoro se HIŠAK-u priključuje i dvadesetak škola iz Njemačke, Francuske, Švicarske i Švedske. Od tada HIŠAK označuje naziv "Hrvatske škole Amerike, Australije i Kanade".

Godine 1984./85. bilo je više od stotinu škola članica HIŠAK-a. Godine 1978. fra Ljubo sa skupinom suradnika održavao je školske seminare u Chicagu, Clevelandu, Edmontonu, Calgaryju, Kitcheneru, Windsoru, Sault Ste. Marie, Sudburyju, Vancouveru i Torontu, a na tim seminarima sudjelovalo je oko 190 učitelja i članova školskih odbora. Fra Ljubo je uvjek znao izvrsno uspostaviti i održavati kontakte. Fra Ljubo je bio od velike pomoći i pri uvođenju hrvatskog jezika u srednje škole u provinciji Ontario, 1976., kao i pri uspostavi Katedre za hrvatski jezik i kulturu na Waterloo sveučilištu. Objavio je i iznimno vrijednu knjigu Anice Miter "Croatica in the University of Toronto Library", popis hrvatskih knjiga u najbogatijoj kanadskoj knjižnici, tj. u Torontskoj sveučilišnoj knjižnici, u kojoj je ta vrijedna hrvatska knjižničarka i pjesnikinja radila dugi niz godina. Iznimnu donaciju ovoj knjižnici dao je poznati hrvatski domoljub i poslovni čovjek gospodin Ivica Zdunić u iznosu od 100 tisuća dolara za nabavku hrvatskih knjiga tako da je to danas po hrvatskome kulturnom bogatstvu zaista jedinstvena knjižnica.

I dalje, nakon što je Hrvatska postigla neovisnost, fra Ljubo se zdušno bavio objavljanjem priručnika, surađivao s raznim školama.

Ujedno je zaslужan da su neke knjige objavljene kao, primjerice, "Panorama hrvatske poezije Herceg-Bosne Davno sanjani snovi" (Denver, Colorado, Outskirts Press, 2009.). Što se tiče računalnih obrada raznih školskih materijala, u tome nam je uvelike pomagao mr. Marko Dumančić, pročelnik računalnog odjela na Studijama za okoliš "Environmental Studies", Sveučilišta Waterloo. Treba ovdje navesti i to da su sve suradnje vanjskih suradnika bile bez ikakve novčane nadoknade.

Fra Ljubo i njegovi suradnici mogli su nakon proglašenja hrvatske neovisnosti mirne duše reći: "Učinimo što smo mogli, drugo neka učine moćniji!" Za širenje hrvatske prosvjete i kulture te za doprinos hrvatskog školstva u svijetu iz ruku prvoga hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana fra Ljubo Krasić odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Antuna Radića 1995. godine. Sve što je fra Ljubo radio, a radio je puno, radio je s ljubavlju i pozitivnim odnosom prema ljudima i pojavama.

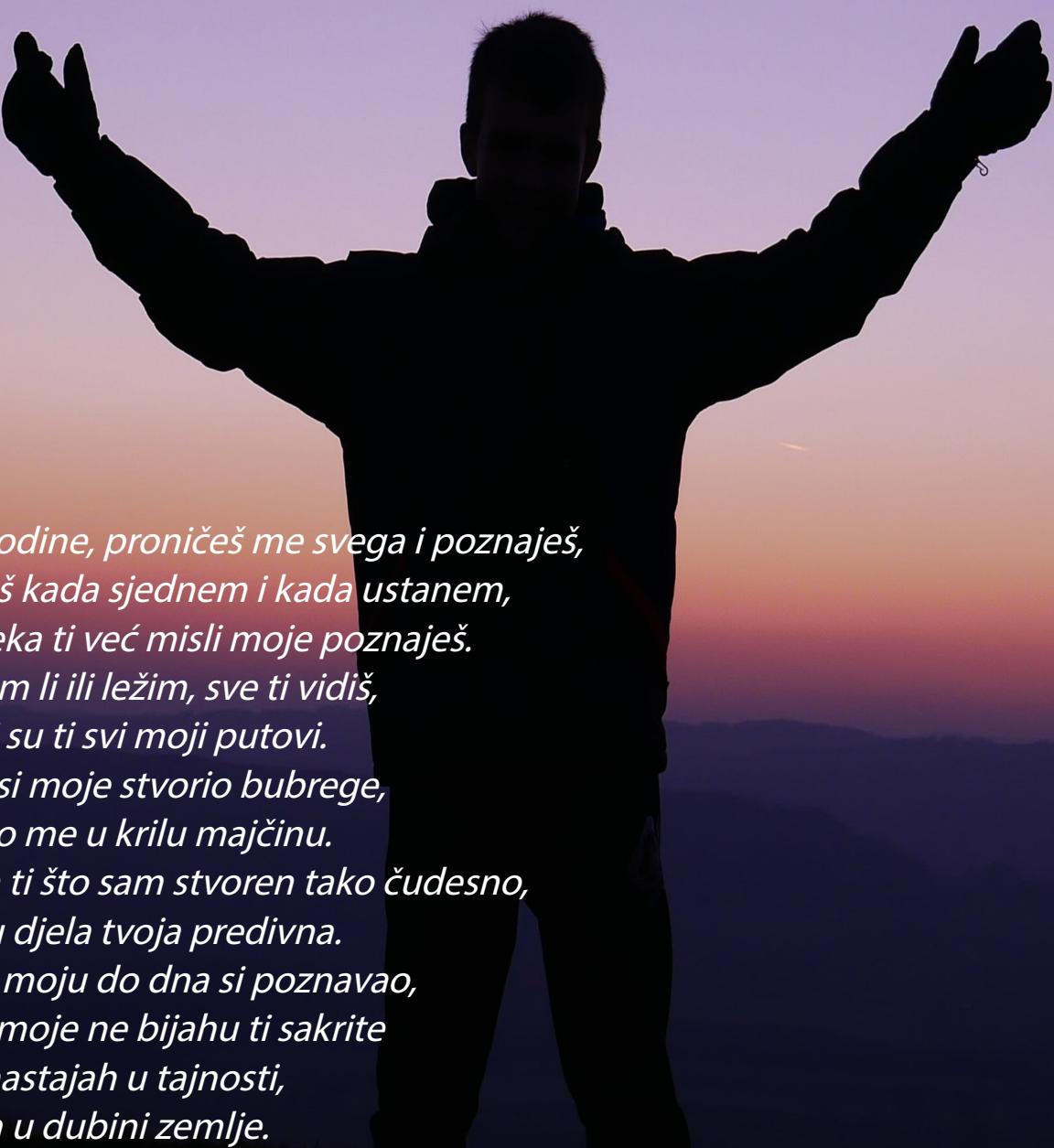
Zbogom, dragi fra Ljubo, neka Ti je laka hrvatska gruda koju si neizmjerno volio.

prof. Vinko Grubišić

Zaplakao sam hrvatski
progovorio hrvatski
hrvatskim govorim
šapućem hrvatski
šutim hrvatski
sanjam hrvatski
i na javi sanjam hrvatski
volim na hrvatskom
volim hrvatski
pišem hrvatski
kad ne pišem hrvatski
sve mi je na hrvatskom
hrvatski mi je sve

- Pajo Kanižaj

A silhouette of a person standing with arms raised wide, set against a vibrant sunset or sunrise sky. The sky transitions from deep purple at the top to bright orange and yellow near the horizon, with dark silhouettes of mountains visible in the distance.

*Gospodine, proničeš me svega i poznaješ,
ti znaš kada sjednem i kada ustanem,
izdaleka ti već misli moje poznaješ.
Hodam li ili ležim, sve ti vidiš,
znani su ti svi moji putovi.
Jer ti si moje stvorio bubrege,
satkao me u krilu majčinu.
Hvala ti što sam stvoren tako čudesno,
što su djela tvoja predivna.
Dušu moju do dna si poznavao,
kosti moje ne bijahu ti sakrite
dok nastajah u tajnosti,
otkan u dubini zemlje.*

Ps 139, 1-3.13-15

ZA NAŠE NAJMLAĐE - FOR OUR LITTLE ONES

HOLY SEASON OF PREPARATION FOR EASTER IS CALLED
_____ . IN CROATIAN LANGUAGE WE SAY

_____. THIS SEASON LASTS FOR _____

DAYS. SUNDAY BEFORE EASTER IS CALLED

_____ SUNDAY, OR _____ AS WE SAY IN

CROATIAN LANGUAGE:

ON HOLY THURSDAY JESUS CELEBRATED THE FIRST

EVER. TOGETHER WITH HIM THERE WERE HIS _____.

THERE WAS _____ OF THEM.

ON GOOD FRIDAY JESUS _____ ON THE CROSS FOR

SINS. FOR GOOD FRIDAY IN CROATIAN LANGUAGE WE SAY

DAY BEFORE EASTER IS CALLED _____

OR _____ AS WE SAY IN CROATIAN.

Smijeh kao lijek

"VRJEDNI" STOLAR

Stolar koji je umro u zreloj dobi svog života žali se sv. Petru:

* Kakva je to nepravda! Tek sam navršio 45 godina života, a već moram u nebo.
- Šinko - reče mu sv. Petar - još nećeš u nebo, nego ćeš najprije u čistilište. A sudeći po tvojim radnim satima koje si uredno naplatio svojim mušterija, tebi je već 98 godina, a to je lijepa i duboka starost.

ON JE VEĆ MOJ!

Seoskog liječnika pozvali su u kuću domaćina koji je doživio srčani udar. Kada je liječnik došao na kućna vrata, susretne župnika koji je izlazio iz kuće. Župnik mu samo kratko reče:
* Gospodin već pripada meni!

SVETAC-ZAŠTITNIK

- Kome se trebam moliti da mi financijska policija ne dolazi stalno u firmu? - pita bogatiji župljanin svog župnika.
* Najbolje sv. Bartolu! Njega su živog oderali, pa zna kako Vam je.

E, SADA JE DOSTA...

Muž neke nadasve blagoslovljene žene dolazi kod župnika da se dogovore kada bi mogao krstiti njihovo osmo dijete.

Presretni župnik, nakon kraćeg razgovora o stanju u sugovornikovoj brojnoj obitelji, upita mladog župljanina kako će ime dati svom novorođenom sinčiću.

Zabrinuti otac mu odlučno odgovori: "Nazvat ćemo ga... Amen!"

NE TREBA MU...

* Zar ne želite da odslužim sv. misu za Vašega pokojnog muža - upita župnik udovicu nakon pokopa.

- Pa, mislim da mu misa nije potrebna - objašnjava škrta udovica. - Ako je u nebu, onda mu nije potrebna, a ako je u paklu, misa mu ne može pomoći...

* A ako je u čistilištu - dometnu župnik - onda mu je dobro, jer se na sve to već doma navikao!

POSJET I VIZITACIJA

* Izgledate jako potišteno, velečasni - zabrinuto će mladi župljanin svom župniku.

- Kako i ne bih bio - odgovara župnik - kada sutra imam vizitaciju.

* A što je to vizitacija, velečasni? - opet će mladi čovjek.

- Vizitacija znači posjet, ali ne bilo kakav posjet. Kako da Vam objasnim? Posjet Vam je kada Vam punac dođe u kuću, a vizitacija je onda kada Vam dođe punica..

KRALJICE NEBA RADUJ SE, ALELUJA!
JER KOG SI DOSTOJNA BILA NOSITI, ALELUJA!
USRKSNU KAKO JE REKAO, ALELUJA!
MOLI BOGA ZA NAS, ALELUJA!